

၀၅၆

အိမ်မက်မှူးသူ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရုပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရုပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုဇင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေး- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

ဗျူး
အိပ်မက်မှူးသူ
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၆။
၂၄၈-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) အိပ်မက်မှူးသူ

အခန်း (၁)

“ဟူး”

“ဟား”

“ယားစ်”

စာပေပွဲခန်းထဲကနေ အောင်အောင်မြင်မြင်ဖြေဆိုပြီး ထွက်လာ
မိန်းမ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လက်သီးချင်းဆုံ၍ ထိုသို့အောင်ပွဲခံနေကျပါ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်သုံးရက်ဖြေဖို့ ကျန်နေသေးသည်။
ကြားထဲမှာ စနေ တနင်္ဂနွေခန့် စာကျက်ချိန်ရတာမို့ ထိုသုံးရက်
အထွက်လည်း သိပ်ပူပူရာမလို။

“အောင်သက် အိုကော့နော်”

“အိုကော့ပါ မင်းရော ဖော်မိုး”

“အေးဆေးပါ ငါတို့တောင် ဒီလိုဆိုရင် ထိပ်တင်ကိုကိုက မိုင်နာပဲ
အိပ်မက်မှူးဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“မိုင်နာက မိုင်နာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထိပ်တင်ဆိုတာကြားလည်းထည့်

မခေါ်နဲ့ကွာ၊ အသည်းယားလို့”

“ဟ အဘွားတ ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီး၊ အမေက ဒေါ်ထိပ်တင်မေ၊ အဒေါ်က ဒေါ်ထိပ်တင်မေ၊ မင်းက ထိပ်တင်ကိုကို၊ ထိပ်တင်ချီးရီးကို အိီလို့ ခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“တို့တို့လို့ခေါ်နေကျအတိုင်း ခေါ်ကြစမ်းပါ၊ အဲဒီ ထိပ်တင်ကိုကို ကြီးထပ်ခေါ်တာ နောက်သလိုပြောသလို ဖြစ်နေတယ်”

“တို့တို့လို့ခေါ်ရတာ မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ အရသာတွေ ထောက်တယ်၊ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေအတွက်ကျတော့ မင်းက တင်စီး လွန်းတယ်ကွာ ခံတွင်းပျက်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် မင်းတို့က နောက်ပြောပြီး ခေါ်နေကြတာပေါ့၊ အဲဒါဆို တစ်ပိုင်းအလကားဖြစ်သွားမယ်နော်”

“ဟဲ့ဟဲ့ စတာပါ သူငယ်ချင်းလေးရား အခု စာမေးပွဲဖြေပြီး ငိုက်ကအရမ်းဆာနေတာကွာ၊ ကင်တင်သွားမယ်နော် နော်လို့”

“လာနဲ့မနေနဲ့၊ ဝေတနာကိုမရှိဘူး အလကားလူကြီး”

“မှမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကျွေးချင်တာကိုယ် သိပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းစုရင် အာဘွားပေးလိုက်မှာနော်”

“သွား လူဆိုး”

သူတို့သုံးယောက် တခြားသူတွေနှင့် စနောက်ရာနေခြင်းမရှိပေ မယ့် အချင်းချင်းတော့ တို့ကာဆိတ်ကာ အခြောက်တွေလို စနောက်ကြ သည်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီးတွေပါ။

သူများတွေလို တက္ကသိုလ်လာတက်ပြီး ချစ်သူရည်းစားထား အပျော်ရှာခွင့်မရှိ၍ အချင်းချင်းသာ ရယ်မောအောင် စနောက်နေရခြင်းပင်။

“ဘာဆွဲမှာလဲမှာ”

“ဝက်သားပေါင်း”

“ကြေးအိုးဆီချက်”

“အသားကင်ရယ် ဂျစ်ရယ်”

“ထမင်းပေါင်း အမှိုက်ကျော်ခြင်းတစ်ပွဲ”

“ဘာလဲ အမှိုက်ကျော်ခြင်းတစ်ပွဲက”

“ဪ အသီးအရွက်မထည့်နဲ့ပြောတာ၊ မဟုတ်ရင် အသားမမြင် ရကွာ၊ ကော်ရည်နဲ့အသီးအရွက်တွေပဲ များနေတာ၊ အဲဒါတွေ အမြန်လုပ်ခဲ့ ညီလေး”

စားပွဲထိုးလေးကိုမှာပြီး လာချပေးသည့်အခါမှာတော့ သူတို့တွေ အင်းမရ စားကြသည်။ တခြားစားပွဲခိုင်းက ချစ်သူစုံတွဲတွေကတော့ ပွတ်သီး ပွတ်သပ် အိမ်ကလီဖြင့် တစ်ယောက်ပါးစပ်ထဲ တစ်ယောက်ခွဲကျွေးကာ ချစ်ကြည်နူးနေကြသည်။

“ငါတို့တော့ လူဖြစ်ရုံးပါတယ်ကွာ၊ သူများသားသမီးတွေများ ကောင်းစားနေလိုက်ကြတာ”

“မင်းကို ဘယ်သူက ရည်းစားမထားနဲ့ပြောလို့လဲ ဖော်မိုး”

“ဟ ထိပ်တင်ကိုကို အဲ ကိုကိုရား၊ မင်းက ငါတို့သူငယ်ချင်းလေး၊ မင်းအဘွား၊ မင်းအမေ၊ မင်းအဒေါ်က မင်းကိုတက္ကသိုလ်တစ်လျှောက်လုံး ကျောင်းမပြီးမချင်း ပြီးရင်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်မပြည့်မချင်း ချစ်သူ ရည်းစားမထားရ၊ မိန်းမမယူရ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ မင်းထားရဲလို့လား။ မိန်းကလေးမြင်ရင် ကြိုက်မိသွားမှာစိုးလို့ စေ့စေ့တောင် ကြည့်ရဲတာမဟုတ် ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းမှမထားတာ၊ ငါတို့လည်း ဘယ်ထားဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ ငါတို့ ချစ်သူရည်းစားထားလိုက်ရင် မင်း ဝေငင်သွားမှာစိုးလို့ပေါ့”

“အပိုတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ ဖော်မိုးရား၊ မင်းကချီနီလိုက်၊ ဝေငင်နောက်

လိုက်မဖြစ်ရုံတမယ်ပါ။ မင်းကြိုက်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေက ရည်းစား နှိုပြီးသားနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသား၊ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ရမယ့်သူနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းကို ယောက်ျားစစ်စစ်မဟုတ်လောက်ဘူး။ အပုန်းကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ရှောင်သွားကြတာနဲ့ အဲဒါနဲ့ပဲ မင်း တစ်ခုလပ်ကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။”

သူ ပြောလိုက်တော့ ဇော်မိုးလည်းနင်သွားကာ ရင်ဘတ်ကိုထု၍ ခေ့သောက်ပြီးမှ

“အဲဒါက မင်းတို့တွေက နွဲ့ပြီးပြောတော့ ငါလည်း လိုက်ပြောတာ ပေါ့ကွ။ အဲဒါကို ကောင်မလေးတွေမြင်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။”

“ငါတို့က စတာနောက်တာပါကွာ။ မင်းကတော့ အမြဲတမ်းနီးပါး လောက် နွဲ့နေတာ။ ကောင်မလေးတွေက အခြောက်ကြီးလို့ထင်မယ်ဆို လည်း ထင်ချင်စရာပါပဲ။”

“သူများကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့နော် ဟွန့်။ သူများစိတ်ဆိုးလိုက်မှာ”

“ဟား ဟား ဟား။”

ယောက်ျားအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားပေမယ့် ဇော်မိုးနွဲ့တာက တကယ်ကို အခြောက်နဲ့တူပါသည်။ သဘောကျရာ ရယ်လိုက်ကြရင်း လက်ကုန်အစားအသောက်များကို ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဇော်မိုးနှင့်အောင် သက်က တက္ကသိုလ်ရောက်မှဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတွေ လို ပြောမနာဆိုမနာ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။ ဇော်မိုးက သူ့လိုပင် ရန်ကုန်မှာမွေး ရန်ကုန်မှာကြီးပြီးသားဆိုသော်လည်း အောင်သက်ကတော့ မြေလတ်ပိုင်းအတွင်း တောရွာလေးက ဖြစ်သည်။ မြို့တက္ကသိုလ်ကို တက် ချင်လွန်းတာကြောင့် မိဘတွေက အောင်သက်ဆန္ဒအတိုင်း မြို့ကိုလွှတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အဆောင်နေကျောင်းသား အောင်သက်ကို သူ့ရော ဇော်မိုးရော အထောက်အပံ့ပြုရ၏။ အောင်သက်မိဘများကတော့ တောသူဌေးတွေ

မဟုတ်သော်လည်း လယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှိတာမို့ အတော်အသင့် အဆင်ပြေကြ သူများပင်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကိုတော့ တိုင်းထွာ၍ရှိသည်။ စပါးမကောင်းလို့ ပဲ မကောင်းလို့ ငွေကိုချွေတာသုံးဆိုတာမျိုးလည်း မှာတတ်၏။ ရန်ကုန်မှာ အနေအစား အစစအရာရာ ဈေးကြီးတာမို့ မလောက်မငြိမ်နေသော အောင် သက်ကို သူနှင့်ဇော်မိုး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေခြင်းပင်။ အောင်သက်ကလည်း စီးစီးပိုးပိုး စားတတ်သောက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ မိဘတွေက ငွေလွှဲလိုက်ပြီ ဆိုလျှင် ပြန်ပြီးကျွေးမွေးပြုစုတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်တွေရှိရှိ ဒီနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီးပြီးလျှင်တော့ သူငယ်ချင်း တွေ ခွဲခွာရပေတော့မည်။

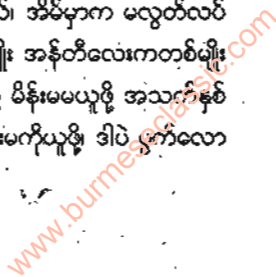
“မင်း ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ ဇော်မိုး။ ခွဲရအလုပ်လက်မဲ့ တော့ မဖြစ်စေနဲ့”

“ဖြစ်စရာလားကွာ။ ငါ့အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်းလေ။ သူ့ရုံးမှာပဲ အလုပ်သွင်းပေးမှာလို့ ပြောထားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ငါက ခြောက်လ တစ်နှစ် လောက်တော့ အနားယူဦးမယ်။ အလုပ်မလုပ်သေးဘူးလို့ ပြောထားတယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါင်းထဲမှာ စာတွေနဲ့ပြည့်နေတာလေကွာ။ သူများတွေလို ရည်း စားထား ကျောင်းလစ်အပျော်ရှာပြီးနေဖြစ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းခွင် တန်းခနဲ ဝင်ရမယ်ဆိုရင် ဦးနှောက်ကျန့်ဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း တစ်လ၊ နှစ်လလောက် ဆီးထွက်ပြီး ဦးနှောက်ကို အနားပေးလိုက်ချင်တယ်။ အိမ်မှာက မလွတ်လပ် ဘူးမဟုတ်လား။ အဘွားကတစ်မျိုး မာမိကတစ်မျိုး အန်တီလေးကတစ်မျိုး နဲ့ ပွစ်လန်နေတာပဲ။ နေ့စဉ် ငါ့ကိုရည်းစားမထားဖို့ မိန်းမမယူဖို့ အသက်နှစ် ဆယ်ပါးနှစ်ပြည့်မှ သူတို့သဘောတူပေးစားတဲ့ မိန်းမကိုယူဖို့ ဒါပဲ ဟုတ်လော ချိတ်နေတာ”

“အိမ်ထဲ ငါတို့အဖို့ အလည်လိုက်ခဲ့ပါလားကွ၊ မင်းချစ်ထိပ်တင်မျိုး

အဖေ ခင်ပြန်လို့လား”

“အေး ကောင်းသား၊ တောရွာဆိုတော့ မျက်စိလည်းအေး၊ နား
လည်းအေး၊ ဦးချောက်အနားပေးလို့ကောင်းတယ်”

“ကောင်းတယ်ပဲထား၊ မင်းအိမ်က ခွင့်ပြုမှာမို့လား ကိုကို”

“ခွင့်မပြုရင် ခွင့်ပြုအောင်ပြောရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီအချိန်ထိ သူတို့
အဖေအဖေ သူတို့စိတ်တိုင်းကျပဲနေလားခဲတော့၊ ရည်းစားမထားနဲ့ဆို မထား
ဘူး၊ မိန်းမယူဖို့ဆို မယူဘူး၊ မိန်းကလေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်း ဘာမှမရှိဘူး။
ဒီလိုနေခဲ့တာကို ငါ့ဘက်က ဒီတောင်းဆိုမှုလေးကို လိုက်လျောမပေးနိုင်ရင်
ဝီထည်၊ ဖြန့်ပြီးအကျပ်ကိုင်ရုံပဲရှိတယ်”

“ပိုင်ရင်လုပ်လေ”

“တော်မိုး မင်းရောလိုက်ခဲ့လေ၊ ဟိတ်ကောင် ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ
နောက်လည်း ဆုံဖြစ်ချင်မှ ဆုံဖြစ်တော့မှ၊ မခွဲခင် ပျော်ပျော်ပါးပါးလေးပေါ့
ကွာ”

တော်မိုး ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ လက်ဝါးချင်း ဖြောင်းခနဲ
နှိုက်၍

“ကိုကို မင်းသာလိုက်ဖြစ်ပစေကွာ၊ ငါလည်း လိုက်ဖြစ်အောင်
ထိုက်မယ်ကွာ၊ မြို့မှာနေရတဲ့ခွန်းကျပ်မှုတွေကို တောရွာရဲ့လွတ်လပ်မှုနဲ့
ဖြေရမယ်ကွာ၊ ငါတို့မှာ ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ကျောင်းပဲအချိန်တွေကုန်နေ
ခဲ့တာ၊ တောဘီယာလေးလည်း သောက်ရတာပေါ့”

“ဘာလဲ တောဘီယာ”

“ထန်းရည်လေကွာ၊ မြို့ကစည်ဘီယာ မြန်မာဘီယာ တိုက်ဝါး
ဘီယာတွေထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ပင်ကျရည်အပြုတ်တစ်စုံနဲ့ မင်း
အမေထက်ကောင်းဆိုတဲ့ စာချိုးတောင်ရှိသေးတယ်”

အိမ်ကုန်သူ

“ကြားဖူးပါဘူး၊ မင်းစာချိုး၊ ကဲပါ ဒါကနောက်ကိစ္စ၊ ငါက အခု
အဘွား မာမိနဲ့အန်တီလေးတို့ကို ဘယ်လိုအကျပ်ကိုင်ရမလဲ၊ မင်းလည်း
မင်းမိဘတွေကို ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အဲဒါ စဉ်းစားရမယ်”

“အာကွာ ရည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မလွှတ်ရင် နောက်
ရက်ကျန်တဲ့ စာမေးပွဲကိုမဖြေတော့ဘူး၊ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့
နောက်တစ်နှစ်ကျောင်းတက်ရမယ်ဆိုရင် ရည်းစားထားချင်လည်း ထားမယ်၊
မိန်းမယူချင်လည်း ယူမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပေါ့၊ မင်းကလည်း ဒါလေး
များ”

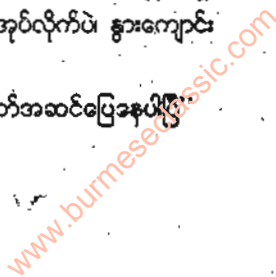
“အေး မင်းအကြံမဆိုဘူး၊ တခြားနည်းလမ်းသုံးရင် ရချင်မှရမှာ
အဲဒါ အောင်သက် မင်းရွာကရော ငါတို့လိုက်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ စား
ဖို့သောက်ဖို့က ဝယ်စားလည်းရတယ်၊ နေဖို့တည်းဖို့သာ အရေးကြီးတာ”
အောင်သက်က အင်္ကျီလက်မောင်းစကိတ်မ၊ ကာ လက်ခမောင်းခတ်
ပြပြီး

“ဒီမှာ ဟိတ်ကောင်တွေ ငါ့အိမ်ကို ငါပိုင်တယ်ကွ၊ ငါ့မိဘတွေကို
ငါ့ကို အရမ်းချစ်တာ၊ မြို့တက္ကသိုလ်ကိုတက်ချင်တာကို လွှတ်လိုက်တာပဲ
ကြည့်ပါလား၊ ပိုလို့လျှံလို့တော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ချို့တဲ့တာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ငရုတ်သီးဆိုလည်း တစ်နှစ်စာမက လှောင်ထားတာ၊ မြို့မှာလို
တစ်ရာဖိုး ငါ့ဆယ်ဖိုးဝယ်စားရတာမဟုတ်ဘူး၊ အသားစားချင်ရင် အမဲဝက်
တစ်ပတ်တစ်ခါ ပေါ်တာဝယ်ထားတယ်၊ ကြက်သားကတော့ အချိန်မရွေး
စားလို့ရအောင် ခြံနဲ့မွေးထားတာ၊ ဘဲဆိုတာလည်း အုပ်လိုက်ပဲ၊ နွားကျောင်း
ရင်းနဲ့ ဘဲပါကျောင်းရတာ”

“အေးပါကွာ မင်းပြောပြတာ တော်တော်အဆင်ပြေနေပါပြီ”

“ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါးစားချင်ရင် ချောင်းထဲမှာ သွားများလို့ရတယ်။ ငါရွာရောက်ရင် ချောင်းစပ်ကို ထန်းရည်အိုးလေးယူသွား။ ငါးရရင် မီးမွှေးပြီးကင်း ပြီးရင် ထန်းရည်သောက်လိုက် ငါးကင်ပြည်းလိုက် မိမိကိုကျလို့”

“မင်းကကွာ သွားရည်တောင်ကျလာပြီ။ ငါတို့ ဟိုမှာ အဲဒီလို ကံမယ်နော်၊ မင်းတာဝန်ယူ”

“မင်းတို့သာ လိုက်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြပါကွာ၊ ကျန်တာ ငါ တာဝန်ထား။ မင်းတို့မြို့သားတွေ အလည်လိုက်လာရင် ငါ့မိဘတွေလည်း ပျော်သွားကြမှာပါ။ ငါတို့တောသားတွေက မင်းတို့မြို့သားတွေလိုမဟုတ်ဘူး။ တာဝန်မကျေမှာမပူနဲ့၊ မင်းတို့မြို့ကိုတောင် မပြန်ချင်ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ခဏသွားဖို့တောင် မနည်းအတိုက် အခံလုပ်ပြောရဦးမှာ။ အဘွားတို့သားအမိ သုံးယောက်အကြောင်း ငါသိတယ်။ ငါ့ကိုသည်းသည်းလှုပ်ချစ်လွန်းလို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်နေကြတာ လားမသိဘူး။ အသက်ကြီးလာတော့ ဇီဝကြောင်တာလည်း ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေဆိုရင် ငါ ထွက်တောင်ပြေးချင်တာ”

ဒါကတော့ ထိပ်တင်ကိုကိုဆီက ကြားဖူးနေကျစကားမို့ အသစ် အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပျော်အောင်မနေ တတ်လျှင် စိတ်ညစ်ပြီး ခေသသွားနိုင်သည်လို့တောင် ညည်းညူဖူးသည့် ကောင်ပါ။ ဒီကောင်နောက်ကြောင်းက ဘာလဲဆိုတာတော့။

အခန်း (၂)

“ဘာပြောတယ် မြေး။ ဘယ်ကိုသွားချင်တယ်”

“ပေတောရွာပါ အဘွား။ ကျောင်းပြီးရင် အဲဒီရွာက သူငယ်ချင်း နဲ့ လိုက်သွားမလို့ပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရဲ့”

“အို မသွားရပါဘူး တူလေးရယ်”

အဘွားကိုပြောပြနေဆဲ မာမိနှင့်အန်တီလေးက ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာ ကာ ဂြိုင်တူပြောကြသည်။ သူတစ်ယောက်ချင်း ညှိကြည့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ ဝါ။ အဘွားကိုသာ ပြောရလျှင် ကျန်သည့်သူတွေ ခွင့်မပြုလို့မရပါ။

“သားနယ်ကွယ် တောရွာကိုများ သွားလည်ရမယ်လို့ မာမိတို့က ဘန်ကောက်ကိုဈေးဝယ်ထွက်ရင်း လိုက်ဖို့ဖို့ စဉ်းစားထားတာ”

“အဲဒီလိုနေရာတွေ မသွားချင်ပါဘူး မာမိရား၊ ကိုယ်မြို့နဲ့ဘာထူး မြားတာရှိလို့လဲ၊ ဟိုဟိုဒီဒီလည်ပတ်လိုက်၊ ဟိုတယ်မှာတည်းလိုက် ဒါပဲ”

“တူလေးက အဲဒီလိုမနေချင်လို့ ဘယ်လိုနေချင်လို့လဲ”

“တောရွာလေ့လေးကို လေ့လာလိုရတာပေါ့။ သန့်ရှင်းလတ်
ဆတ်တဲ့လေးကို ထပ်ကြည့်ချင်လို့ရတယ်”

“အထင်လေး တူလေးရယ်၊ လေ့ရှုချင်တာများ၊ ဒီမှာအဲကွန်းတွေ
ဆင့် ဖန်တီးနေတာတွေရော၊ မို့နေတာကိုကွယ်၊ ကန်တော်ကြီးသွား၊ လေတိုက်ခံ
ခံထား ခိုင်တိုင်းတာမှာ ဝယ်ထားတဲ့ခြံကွက်မှာ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်မှာဆို
လည်း လေကိုတဟူးဟူး”

“တော်ပါ အန်တီလေးရော၊ သားက အဲဒီနေရာတွေ မသွားချင်
အိမ်ခံခွင်လို့ တောရွာကိုရွေးတာပေါ့။ သား သွားမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်
နော်”

“အံ့မယ် ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေ မြေးကို အဘွားတွေ အမေတွေ
အအော်တွေကို အမိန့်ပေးနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မြေး၊ ဘာလို့တောရွာကို ဒီလောက်တောင် သွား
ချင်နေရတာလဲ၊ ကောင်းတဲ့နေရာတွေ မိသားစုလိုက်သွားရအောင်ဆိုတာ
လည်း မဟုတ်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်လို့ပါ
အဘွားရယ်၊ အဘွားတို့ မာမိတို့ အန်တီလေးတို့ဆန္ဒကို စကားကိုသာ
ဒီအချိန်ထိ ဘာအမှားအယွင်း အစွန်းအထင်းမှမရှိအောင် နားထောင်ခဲ့ပြီးပါ
ပြီ၊ လိုက်နာခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါပဲ တောင်းဆိုတဲ့သားဆန္ဒကို လိုက်လျောပေး
ကြပါ”

“ခွင့်မပြုဘုဆိုရင်ရော”

“သား စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေတော့ဘူး”

“ဘာ”

“ဘာကွဲ့”

“တူလေး”

သုံးယောက်လုံး အာမေဇိုတ်သံအမျိုးမျိုးဖြင့် သူ့ကို မျက်စောင်း
ရေကြဲသည်။ သူလည်း တင်းတင်းမာမာဖြင့် ဒီလိုမခွဲခွဲခြောက်လို့ မဖြစ်
တော့ပါ။ အဘွားကမျက်မှန်ကို ပင့်တင်လျက်

“စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူးဆိုတော့ မြေးက ဘာသဘောနဲ့”

“စာမေးပွဲဆက်မဖြေရင် စာမေးပွဲကျမယ်၊ ကျရင် နောက်တစ်နှစ်
ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်၊ တက်ရရင် အဘွားတို့စကားကို သားနားမထောင်
တော့ဘူး၊ ရည်းစားထားမယ်၊ မိန်းမယူချင်လည်း ယူမယ်၊ သားပျော်သလို
နေလိုက်တော့မယ်”

“ထိပ်စာင်ကိုကို မင်ဘယ်လို့စကားမျိုး ပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းကို
ငါတို့ ဘယ်လိုမှေးမြူခဲ့ရသလဲ၊ အရွယ်ရောက်လို့ အရွဲတိုက်ပြီး စေတနာ
မေတ္တာတွေကို စော်ကားဖို့စဉ်းစားနေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

မာမိက စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ စသုံးလာတော့ အန်တီလေး
ကပါ မျက်နှာကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်

“သားတူလေး ဒီမှာကြည့်စမ်း အန်တီလေးအသက်အရွယ်ကို”

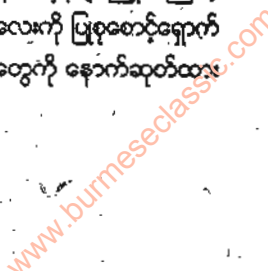
“လေးဆယ်ကျော်ပြီလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး၊ လေးဆယ်ကျော်ပြီ၊ အစ် အေးဟုတ်တယ်၊ လေးဆယ်
ကျော်အရွယ်ထိ အန်တီလေးယောက်ျားမယူတာ ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ”

“မရလို့ပေါ့”

“ဘာ မရလို့ရမှာလဲ၊ မယူတာ မင်းကြောင့်မယူတာ၊ ငါ့မှာ
ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့သူရော ငါ့ကကြိုက်တဲ့သူရော အပြန်အလှန်ချစ်ကြိုက်ကြတဲ့
သူတွေရောရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖခင်မဲ့သွားရှာတဲ့တူလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်
မယ်ဟဲ့ဆို မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ ကိုယ်ရဲ့ချစ်ရေးချစ်ရာတွေကို နောက်ဆုတ်ထား
ခဲ့တယ်”

“ဒရစ်မာတွေ ချိုးနေပြန်ပြီ”

“ဘာ”

ဒီနေ့ဆိုတင်တင်တွေနှင့် အိတ်ပြန်လွန်းနေတာမို့ သူ အမြင်ကတ်
နဲ့ ခြောက်လှော်တော့ အနိတ်လေး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ခပ်တည်တည်မျက်
နှာလေးနှင့် သူ့ဘက်ကပ်ခဲ၍ မျက်စောင်းဝေကြည့်လျက်

“မိဘာ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်ပါတယ် ငါ့ဘဝက
ပျော်စရာအချိန်တွေမှာ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းမကောင်းလို့ ဒရစ်မာချိုး
ခဲ့တယ်။ အဲဒါ မင်းကြောင့် မင်းကြောင့်တူလေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ခုန ငါပြောသလိုပေါ့၊ အချစ်တွေနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ
တာ မင်းထွေးပြီး ငါးနှစ်အကြာမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် မင်းအဖေဆုံး
သွားခဲ့လို့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းမာမီအသက်လေးက နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိ
သေးတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ကောင်းတဲ့အရွယ်ပါ။ ဒါတောင် မင်းကို
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပထွေးနိုင်စက်တာခံရမှာစိုးတဲ့မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ သူ အိမ်ထောင်
မပြုခဲ့ရဘူး”

“ဒရစ်မာ”

“နေဦး ငါ့အတွက်လည်း ပြောစရာကျန်သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က
ငါလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လေးနဲ့ ဖလန်းဖလန်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့လည်း”

“မခင်မဲ့သွားရှာတဲ့ ငါ့ရဲ့တူလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်ဟဲ့ဆို
တဲ့မေတ္တာစိတ်တွေနဲ့ အနိတ်လေးရဲ့ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စတွေကို နောက်ဆုတ်
ထားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ဒါပဲထပ်ပြီး စိဒါထပ်နေတယ်။ အရက်သောက်ရင်လည်း ရစ်တယ်
လို့ပြောရမှာ”

“မင်း ငါ့ကိုနောက်နေတာလား”

“မနောက်ပါဘူး၊ သားက အမှန်အတိုင်းပြောတာ”

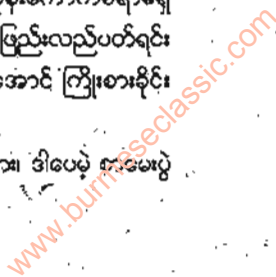
“ကဲ တော်ကြတော့”

မာမီက စိတ်မရှည်သလို အသံကျယ်ကျယ်နှင့်အော်လိုက်၍ သူ
နှင့်အနိတ်လေး ဇက်ကလေးတွေ အသံတိတ်သွားကြသည်။ မာမီက မျက်နှာ
ထားတင်းတင်းနှင့်ပင်

“သား အနိတ်လေးကို လျှောင်သလိုပြောင်သလိုတွေ မလုပ်နဲ့
သား၊ သားအနိတ်လေးက ပြောတာအမှန်တွေချည်းပဲ၊ သားအဖေဆုံးတော့
မာမီအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရွယ်ကောင်းပဲရှိသေး
တယ်။ စောင့်ရှောက်ပါရစေလို့ ခယတဲ့သူတွေမှ တစ်ပုံကြီး။ ဒါပေမဲ့ သားလေး
ထွေးနဲ့နေရရင် မျက်နှာငယ်ရမလားဆိုတဲ့မေတ္တာစိတ်နဲ့တွေ့ပြီး မာမီ နောက်
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ပြေး၊ သား မာမီပြောတာရော အနိတ်လေးပြော
တာရော အမှန်တွေချည်းပဲ။ မိန်းမသားချည်းရှိတဲ့မိသားစုမှာ မြေးလေးကို
ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ယောက်ျားသားအားကီးအားထားမရှာခဲ့တာ စီးပွား
ဆင်းရဲနိမ့်နိမ့်ခဲ့ရတယ်။ သားအဖေရဲ့တုန်းက ဆန်ပုံရုံကို သူပဲဦးစီးဦးဆောင်
ထုပ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီနောက်မှာ ဘယ်သူမှ အိမ်ထောင်မပြုကြတော့ စီးပွား
ဆုတ်မှာ လစ်ဟင်းနှစ်နာမူတွေရှိခဲ့တာပေါ့။ ယောက်ျားသားဦးဆောင်တဲ့
အိမ်ထောင်တွေက ရှေ့မှာအောင်မြင်နေပြီး အဘွားတို့က နောက်ကျကျန်ခဲ့ရတယ်။
အဲဒါပေမဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာတဲ့အဘွားတို့မှာ ကုန်းကောက်စရာမရှိ
အောင် ချို့တဲ့သွားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြည်းဖြည်းလည်ပတ်ရင်း
နဲ့ မြေးလေး ကျောင်းပြီးရင်လုပ်ငန်းတွေ ပြန်လည်ပတ်အောင် ကြိုးစားခိုင်း
တယ်လို့ စဉ်းစားထားကြတာ”

“သားကလည်း မလုပ်ဘူးလို့ပြောပါဘူးအဘွား၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးပွဲ

ဖြေပြီး ဦးနှောက်ရော စိတ်ရောအနားပေးချင်သေးတယ် ဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါများ မြေးရယ် ဒီမှာပဲ”

“တော်ပါတော့ အဘွားရယ်၊ သားက အများကြီးမဖြစ်နိုင်တာကို တောင်းဆိုနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားနိုင်ငံတွေအလည်အပတ်သွားတာ ငွေကုန်ကြေးကျတောင်များသေးတယ်။ တောရွာလေးကိုသွားတာ ဘာတွေများ အပြစ်ဖြစ်သွားမှာမို့လဲ”

“မြေးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ရမှာစိတ်မချလို့ပေါ့ကွယ်၊ တော်ကြာမဟုတ်တမ်းတရား မတော်တရော်တွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်စရာလို့လဲ အဘွား။ အဘွားတို့မျက်ကွယ်ရာဖြစ်တဲ့ ကျောင်းမှာဆို သားအများလုပ်မယ်ဆိုရင် အများကြီးလုပ်လို့ရပါတယ်။ သားအများမရှိအောင်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ အဘွားတို့မာမိတို့မေတ္တာကိုနားလည်လို့ပေါ့။ အခု အဘွားတို့ကမှ သားဆန္ဒကို မလိုက်လျောရင် သားလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့မှာပဲ”

“ဟင်း”

သူ ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်တာကြောင့် သားအမိသုံးယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံလျက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးချင်း ဆုံကာ တိုင်ပင်လိုက်သလိုနှင့်

“ကဲ သွားမှာဆို ဘယ်နေသွားမှာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့သွားမှာလဲ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဒီက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါမယ်၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဟိုက သူငယ်ချင်းနဲ့လိုက်သွားမှာ မပျော်တစ်လ ပျော်သုံးလ”

“ဘာ အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ပျော်ပျော်မပျော်ပျော် တစ်လက အလွန်ဆုံးပဲ၊ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် မသွားနဲ့တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ငြိမ်သွားရသည်။ တစ်လဆိုလည်း တစ်လပေါ့။

တစ်လထက်ပိုနေလည်း အဘွားတို့လိုက်လာပြီး ခေါ်လို့မှမရတာ။

ဒီလောက်လေး ခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းပင်။

“ဟုတ်ပါပြီ အဘွားတို့ပြောသလို တစ်လဆိုလည်း တစ်လပေါ့၊ သားက ဘာထပ်တောင်းဆိုလို့ရမှာလဲ”

“အေး အဲဒါကို မြေးသိရင် ပြီးတာပဲ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်း ကောင်းဘူး၊ တစ်ခုထပ်ပြောမယ်၊ မိန်းကလေးကိစ္စ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ် ထားနဲ့နော်”

“အဘွားရယ် တောမှာဘာရှုပ်စရာရှိမှာလဲ၊ မြို့က အချောအလှ တွေကိုတောင် အဘွားတို့ဆန္ဒကိုလွန်ဆန်မိမှာစိုးလို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲနဲ့ တောသူတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ပုံမလာပန်းမလာ တောသူတွေကိုတော့ ဘုလေးက စိတ်ကူးထဲတောင်ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဘုလေး”

“အင်း ဟုတ်တယ် အနိတီလေး”

စိတ်ကြိုက် အလိုက်အထိုက် လိုက်ပြောပေးမှ အားလုံးစိတ်ကျေနပ် သွားကြသည်။ သူ့ကိုစိတ်မချနိုင်အောင် ချစ်ကြသည်ဆိုတာ နားလည်ပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ စိအားတွေနှင့် မွန်းကြပ်အောင်လုပ်တာတော့ သူ မခံစား နိုင်ပေ။

လူငယ်ဆိုတာ စိတ်ထွက်ပေါက်နှင့်လွတ်လပ်မှုဆိုတာ ငိုဦးမှမဟုတ် သာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ကြိမ် ထွက်ပေါက်ရလိုက်တာတော့ သူ ပျော် သည်။

ဇော်ဦးနှင့်အောင်သက်လည်း ဒီအကြောင်းသိလျှင် ပျော်ကြမှာပါ။ အတွေးနှင့် သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြီးလျက်။

တွေ့ခါမှ ဘယ်လိုနေမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ဟား ဟား”

အားလုံး စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ စာမေးပွဲလည်း ဖြေ
နိုင်တာကြောင့် ပျော်နေကြခြင်းပင်။

“ဟိတ်ကောင်၊ ဇော်မိုး မင်းအိမ်ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ လိုက်ဖြစ်
မှာလား”

“ငါ့အိမ်က သိပ်မခက်ခဲပါဘူး၊ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ပြန်လာရင် အလုပ်
ထုပ်ဖို့သာ စဉ်းစားထားတဲ့”

“ဒါဆို အိုကေပေါ့ကွ၊ ငါတို့အတူသွားပြီး တောမှာသွားကဲကြတာ
ပေါ့၊ အောင်သက် အဆင်ပြေတယ်နော်”

“ပြေပါတယ်ကွား၊ ရန်ကုန်မှာ ထမင်းတစ်နပ်စာ တစ်ပတ်စာ
ခဲလည်းနေကြတာပါ။ တောမှာတော့ မင်းတို့တစ်သက်လုံးထိုင်စားလည်း ကျွေး
နိုင်တယ်၊ ငါ့ကောင်တွေ ငါ့မိဘတွေ စေတနာကလည်းအိုးကွဲပဲ”

“အေးပါကွာ ယုံပါတယ်၊ ခြေထောက် ဒါနဲ့ တောမှာ အချောအလှ
လေးတွေရော ရှိရဲ့လား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“အဘွားတို့လေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ စိုးရိမ်နေကြလို့”

“မင်းစိတ်ဝင်စားလောက်အောင် ချောတဲ့လှတဲ့သူမရှိပါဘူးကွာ၊
အွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင်တောင် ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်ပဲ ရှိပါတယ်၊
တောသူဆိုတာ သိပ်ကိုရိုးတယ်၊ ဘာဘာညာညာတွေလည်း နားမလည်။
ဒို့ကြီးသူမယ်တို့လို မပြင်တတ်တယ်၊ မဆင်တတ်တယ်၊ ကြားဖူးတယ်
တောင်လား”

“မင်းကလည်း သီချင်းဆိုပြနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီချင်းကြီးမဟုတ်
ချစ်ပီပီသံပေါက်နေတယ်”

“ဟဲ ဟဲ အဲဒါတို့တောလေ့ကွ၊ တစ်ခါတလေဆို ရက်ပီပီတွေ

အခန်း (၃)

“ဟာ တကယ်လား ဟိတ်ကောင်”

“တကယ်ပေါ့ကွား၊ နည်းနည်းလေးကျိုင်လိုက်တာနဲ့ သိပ်အစား
မခံတော့ဘဲ ပေးလွှတ်တာ”

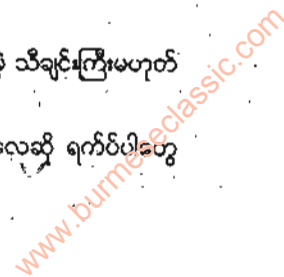
“ဟုတ်လှချည်လား၊ မင်း ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ အခွင့်အရေး
ရလာမယ်မထင်ဘူး၊ မင်းဘွားတော်တွေက အရမ်းကျပ်တာမဟုတ်လား”

“ကျပ်တာတော့မပြောနဲ့၊ အခြေအတင်အတိုက်အခံကို ပြောရ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိပ်တင်ကြီးမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့ ထိပ်တင်ကိုပဲ
ကွား၊ ဒီလောက်ကတော့ ပျင်းသေးတယ်”

“အဟား၊ လေတစ်လုံးမိုးတစ်လုံးနဲ့ အပြောကတော့ သွားပါကွာ
တက္ကသိုလ်တက်တာရည်းစားတောင်မထားရဲတဲ့ကောင်က”

“ဒါကတော့ကွာ ငါ့အတွက်နဲ့ သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပေါ့၊ ဒါ
ကလည်း ချစ်ရမယ့်သူမတွေ့သေးလို့လည်း ဖြစ်မှာပါ၊ တွေ့ရင်တော့လည်း
ဘာမှတွေးနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ထိပ်တင်ကိုကိုတို့ကတော့ အပြောကတော့ ကြီးပါကွား၊ အချစ်နဲ့

လှိုပဲ ပြောတတ်ကြတယ်။ တစ်ခုခုကွာ မကျေနပ်စရာရှိတာတို့ လူကြီးတွေက ဆူလိုက်ဆဲလိုက်လို့ ပြန်ပြောချင်ရင် ရက်ပ်ပါတွေလို စကားပြန်ပြန်ပြောလက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပေါက်ကွဲ အဲဒါအထာလေး၊ လူကြီးတွေလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်လှသည်လား၊ ဗြူရက်ပ်ပါတော့ ခံစားလို့မရလို့ နားမထောင်ဖူးဘူး တောရက်ပ်ပါကျမှ ပြန်လေ့လာပြီး အတုနိုးရဦးမယ်”

“အဟင်း ရောက်ရင်တော့ မင်းတို့ပြန်ချင်မှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး တွာ၊ မြေပိုင်းနတ်ကနားပွဲတွေ ဘာတွေလည်းရှိတယ်ကွ”

“ဘာလဲကွ မြေပိုင်းနတ်ကနားပွဲဆိုတာ”

“မြောက် ဒီလိုကွာ ရွာထိပ်က သောင်ပင်ကြီးမှာ ရပ်ရွာအစောင့်အရှောက်တွေကို ပူဇော်ပသတဲ့သဘောပေါ့၊ နတ်ကတော်က ကိုကြီးကျော်တွေ ဘာတွေဝင်ပြီးကဲရင် နတ်မေးတဲ့သူက မေးတာပေါ့ကွာ၊ နတ်ရုပ်တွေနဲ့ ကြက်ကြော်နဲ့ အရက်နဲ့ပျော်တော့ ပျော်စရာကြီးကွ”

“ဟုတ်လား အဲဒါဆို ကိုကြီးကျော်ဆီက အရက်တောင်းသောက်လို့ရတာပေါ့”

“ဒီအငတ်ကတစ်မျိုး၊ မင်းနတ်ကိုင်ခံရမယ်နော်”

“အဲဒါတော့ ကြောက်တယ်ကွ၊ လူတောင်အကိုင်မခံရသေးဘဲနဲ့ နတ်တော့အကိုင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟိတ်ကောင် သူများရွာသွားရင် အပြောအဆိုတော့ ဆင်ခြင်နော် ပါးစပ်မသရမ်းနဲ့”

သူက သတိပေးနေတော့ အောင်သက်က ရယ်သည်။

“မင်းတို့ကကွာ ငါတို့ရွာက ပျော်စရာပဲရှိတာပါ၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ဟိုရောက်ရင် ပျော်သွားစေရမယ်ဆိုတာ ငါအာမခံတယ် တစ်ခုပဲ တို့ရွာမှာ လေ့ထုံးစံတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲကွ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ငြိစွန်းအောင် မနေရဘူး၊ ငြိစွန်းပြီးရင်လည်း တာဝန်ယူရတယ်၊ တာဝန်ယူရင်တော့ အလောင်းမပေါ်အောင် သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

“အောင်မယ်လေး ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ မင်းပြောတော့ ကြောက်စရာမရှိဘူးဆို”

“အေးလေ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ကိုယ်ကမများအောင်နေရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ဒါကတို့ရွာက အပျိုတွေကို ဘယ်သူမှမစော်ကားရဲအောင် အစဉ်အဆက် သတ်မှတ်လာတဲ့စည်းကမ်းကွ၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့ရွာသူတွေကို ဘယ်သူမှလာမစော်ကားရဲတာပေါ့”

“မင်းတို့ကလည်း မဘာသထက်တောင် ဆိုးပါလားကွာ”

“အဲဒါပဲ မြန်မာလူမျိုးကိုက စည်းကမ်းနဲ့ သတ်မှတ်ချက်နဲ့ ဥပဒေနဲ့ လုပ်လိုက်ရင် မကြိုက်ကြတော့ဘူး၊ စည်းကမ်းပျက်နေချင်သလိုနေ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ မိန်းမယူချင်သလောက်ယူ၊ ဖွေချင်သလောက်ဖွေ၊ မသဏာရေစာပေးကမ်းတာလေးနဲ့ ကျေနပ်နေချင်ကြတာ၊ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်လိုက်ရတာတောင် တန်ရာတန်ကြေးတောင်းရမှန်းမသိဘူး”

“ဟိတ်ကောင် တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နိုင်ငံရေးတွေမပါကြေ၊ မင်းက အမျိုးသမီးတွေဘက်က ရှေ့နေလား၊ အမျိုးသမီးဆိုတိုင်းလည်း အမျိုးသမီးတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးကောင်းသမီးတွေရှိသလို အမျိုးမကောင်းသမီးတွေလည်း ရှိတာပဲကွ၊ တချို့က လင်ငယ်နေ ဓပုန်ဆာရာမှ စားဝတ်နေရေးပြေလည်တဲ့သူရှိတယ်၊ တချို့ကတော့ ဒါကိုပဲ ဝါသနာထုံတဲ့သူတွေက ရှိသေးတယ်”

“တော်ကြပါတော့ကွာ စကားကပြောရင်းနဲ့ ဘယ်တွေ့ရောက်သွားတာလဲ၊ ကျန်တာတွေပြောနဲ့ ငါတို့ဟိုမှာ ဘယ်လိုပျော်မလဲ အဲဒါပဲ စဉ်းစား”

“အိုကေ”

ဖော်မိုး တားလိုက်မှ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူကတော့ အိမ်ကထွက်ရမှာမို့ တွေးပြီးကို ပျော်နေတာပါ။ ငယ်စဉ်တည်းက နေ ကြီးလာသည်အထိ မိသားစုနှင့်ပဲ ခရီးထွက်ဖူးခဲ့သည်။ ဘယ်သွားသွား အဘွား မာမိ အန်တီလေးတစ်ယောက်တော့ ပါစမြဲပင်။ ဆယ်တန်းအထိ လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကျောင်းလိုက်ပို့ကြ၏။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သာ ကားမောင်းခွင့်ရပြီး ကိုယ့်ဘာသာကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။

မေတ္တာတွေနှင့်ပိတ်လှောင်ခံရတာဆိုသော်လည်း မွန်းကြပ်ခဲ့ရတာ တော့အမှန်ပင်။ ဒါပေမဲ့ ထိုမေတ္တာတွေကို ပယ်ရှားဖို့တော့ သူ စိတ်မကူးပါ။ လုံခြုံရေးထွေးမှုရှိခဲ့တာတော့ ငြင်းလို့မရဘူးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခဏတာ ထွက်ပေါက်ရရှိလေးပဲ။

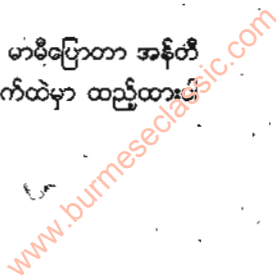
အခန်း (၄)

“ဟိုမှာ သွားတာလာတာ နေတာထိုင်တာ စားတာသောက်တာ ဆင်ခြင်နော်၊ သူများကျွေးတိုင်းမစားနဲ့၊ ပေးတာမယူနဲ့၊ တောရွာဆိုတာက ချစ်ရင်ရော မုန်းရင်ရော စုန်းပြုစားတတ်တယ်”

“အိမ်ကကား ယူမသွားနဲ့ဆိုတာက တောရွာကလမ်းကြမ်းတယ်၊ ကားအကောင်းစားကြီး ပျက်စီးသွားမှာ၊ ပျက်လို့လည်း ပြင်စရာနေရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားနဲ့သွားရင် တောသူတွေအထင်ကြီးပြီး တစ်ပြုကြီးလိုက်လာ မှာလည်း စိုးရတယ်”

“လမ်းမှာလည်း ဘုရားစာဆိုသွား၊ ကားသမားက ပေါ့လျော့တာ နဲ့ လမ်းကနုတ်ကြီးတာနဲ့၊ ကားမောက်တာ လူအသေအပျောက်များတာ သတင်းက နေ့တိုင်းကြားနေရတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ကာ ကျတယ်၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းမရှိလို့ အစားအသောက်ပျက်လာရင် တန်းခနဲသာပြန်လာခဲ့ ကြားလား မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဘွားပြောတာ မာမိပြောတာ အန်တီ လေးပြောတာတွေအားလုံး သားခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီ တယ်ဗျာ အကုန်ရောက်ပါတယ်”

“တွန်း”

သူ့အကြံအစည်မှာ မာမိက မျက်စောင်းစေခဲ့သည်။ သူတို့ကလေး
အေးတစ်ယောက်လို စိတ်မချဖြစ်ကာ မှာနေသမျှသူ နားတွေပင်ပူလာသည်။
အနီးထိလေးက ခန့်ဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်အစားတွေထည့်ပေးနေရင်းက

“အနီးထိလေးတို့က တူလေးကိုစိတ်မချလို မှာနေကြတာ၊ တူလေး
က စိတ်မချည်သလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းကို ပိုးမွှေးသလိုမွှေးပြီး အရိပ်
ထဲကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်လာခဲ့ရတာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်ထိ ဘယ်
တို့များ လွှတ်ဖူးလို့လဲ”

“ဒီမိသားစုမှာ မင်းကြောင့် ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခတွေ့များ
ခဲ့ရလဲ၊ နာနိနဲ့ထားရမှာ စိတ်မချလို ကိုယ်တိုင်ချေးသုတ်သင် ဆေးသုတ်သင်
ပြုစုခဲ့ရတာ၊ နေမကောင်းရင်လည်း တစ်ညလုံး အိမ်နေလို့ သုံးယောက်လုံး
အိပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ပန်းပေါ်တစ်ယောက်တစ်ယခုည ဘုရားစာဆိုချောသိပ်
နဲ့ ဒီမေတ္တာတွေကို မင်းမိန်းမရ ကလေးရမှ သိလိမ့်မယ်”

“မိန်းမအကြောင်း ကလေးအကြောင်းမပြောကြပါနဲ့ဦးလေ၊ တော်
ကြာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မပြည့်ခင် စိတ်ဝင်တမ်းဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“အို အဲဒီလိုဖြစ်လို့ရမလား မေမေရယ်၊ သူ ဒီကြားထဲ ရည်းစား
ထားရဲတာကြည့် သမီး သတ်ပစ်မှာ၊ ဒီအဘွား ဒီအမေ ဒီအဒေါ်တွေက
သူ့ကိုဘယ်လောက်မျှော်လင့်ထားခဲ့ရလဲ၊ သက်ထားခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်
ရင်ရမယ့်အမွေတွေက နည်းသလား”

“ဒါဆို ဒီတစ်ခေါက် သက်ထားခင်ခင် နိုင်ငံခြားကပြန်လာရင်
စေ့စပ်ပေးထားလိုက်ပေါ့ မမရယ်၊ တူလေး ရည်းစားမထား တခြားမိန်းမ
မယူအောင် ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့”

“သူ့မိဘတွေကလည်း လိုလိုလားလား သဘောတူနေတာပဲ
စေ့စပ်ထားမယ်ဆိုလည်း ခွင့်ပြုမှာပါ၊ လက်ထပ်တာကတော့ သူတို့ကလည်း”

အိမ်ကုန်းသူ

သူတို့သမီးလေး အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မှ လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ မေမေ
တို့ကလည်း မြေးလေးနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မှ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်၊ နှစ်ဦး
နှစ်ဖက်လုံးက အဆင်ပြေပြီးသားပဲ”

“ဒါကြောင့် ဒီကြားထဲမှာ အမှားမခံနိုင်တာပေါ့ မေမေရယ်”

“ဪ မြေးလေးကလေးမှာပါတယ်အေ၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတာ
တောင် မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေပေါ့ရဲ့နဲ့ ရည်းစားထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“မေမေရယ် ဒါက အတန်တန်သတ်ပေးနေလို့ပါ၊ ဒါတောင် အပြင်
မှာ တကယ်ရှိလား မရှိလား သေချာမသိရဘူး၊ အဘွား အမေ အဒေါ်က
သူ့အတွက် ဒုက္ခများရတာ၊ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရတာ၊ ဒါတွေ သူ့နားလည်
ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သူ့ဘဝကောင်းစားဖို့ ဒီလိုအခြေအနေမပျက်နေနိုင်ဖို့
ရော သမီးတို့ဘယ်လောက်တောင် တောင်ခံခဲ့ရလဲ၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေ
ကုန်လုနီးနီးနဲ့ ထူမတ်ထားရတာ တကယ်ဆို သူ့အတွက်ပဲ သမီးတို့က”

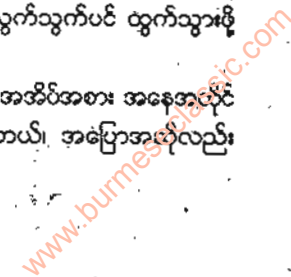
“ကဲ တော်ကြပါတော့ မာမိတို့ရာ သားခရီးသွားမှာ ဟိုကိုရောက်
တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မှာသင့်တာမှာပြီး ပြောသင့်တာပဲ ပြောကြပါတော့၊
မလိုအပ်တာတွေပါ အများကြီးပြောနေကြတယ်၊ သား စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

သူ တကယ်ကို စိတ်ရှုပ်လာတာမို့ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ငြိမ်သက်
ပြီး နားထောင်ပေးနေလည်း စကားတွေက အဆုံးမသတ်။

နေ့စဉ်ပြောနေသည့်စကားတွေထဲမှာ သူ့ကြောင့် ဘယ်လောက်
ဒုက္ခများရသည်။ ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ရသည်ဆိုတာမပါလျှင် မဖြစ်။

ထိုစကားသံတွေပဲ ကြားလာရတာမို့ သူ ငြီးငွေ့လာမိတာအမှန်။
သူက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ မြန်မြန်ထည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပင် ထွက်သွားဖို့
ပြင်လိုက်သည်။ မာမိက အိတ်ကိုဆွဲထားပြီး

“သား မာမိတို့မှာတာတွေ မမေ့နဲ့နော်၊ အအိပ်အစား အနေအထိုင်
ဂရုစိုက်၊ စောဘက်နယ်ဘက်ဆိုတာ နတ်ကြီးတယ်၊ အပြောအဆိုလည်း
မမှားစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်”

“မြေးလေး ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်နော်၊ တောမှာ ဆေးရုံ ဆေးခန်းဆိုတာ ရှိတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အမြန်သာပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား”

“တူလေး အန်တီလေးတို့မျက်ကွယ်ရာရောက်သွားပြီဆိုပြီး နေချင် သလိုနေ လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ဘုရားကဆီတိကွယ်ရာမှာတောင် တရားဓမ္မလက်လွှတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပုထုဇဉ်ဖို့ မှားတတ်တယ်ဆိုလည်း အန်တီလေးတို့ကို မျက်စိထဲမှာမြင်အောင်ကြည့်၊ ပြောလိုက်မှာလိုက်တာတွေ ကို နားထဲမှာကြားပြီး သတိနဲ့နေ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကားမမီဘဲနေမှာစိုးလို့ သွားတော့မယ်ခန့်”

“ဪ ဝိုက်ဆံရော လုံလုံလောက်လောက် ပါရဲ့လား တူလေး”

“အဘွားနဲ့မာမီဆီကတော့ တောင်းပြီးပြီ၊ အန်တီလေးသထာရင် ထပ်ပေးပါဦးလား”

“သထာပါတယ်ရှင်၊ သထာပါတယ် တူလေးက ဘယ်လောက် လိုချင်လို့လဲ”

“ငါးသိန်းလောက်”

“အမလေး အဘွားနဲ့မာမီဆီက တောင်းပြီးပြီဆို၊ အန်တီလေးဆီ က အဲဒီလောက်ကြီးတောင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မပေးချင်လည်းနေဗျာ အန်တီလေးရာ၊ ဘာလုပ်ဖို့ရမှာလဲ သုံးဖို့ ပေါ့”

“အေး အေးပါ တူလေးရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အန်တီလေး ပေးပါ မယ်နော်၊ တက်တည်း စိတ်ကြီးပဲ”

အန်တီလေးက ခပ်မြန်မြန်ပင် အံ့ဆွဲထဲက ပြေးယူကာ ငွေငါးသိန်း ကိုပေးသည်။ သူက အန်တီလေးပခုံးလေးကို ဖက်ပွေ့လိုက်ပြီး

“ဒါမှ တို့အန်တီလေးကွ၊ အမြန်ကျ သနပ်ခါးပံ့လက်ဆောင်

ထယ်ခဲမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကျုပ်သနပ်ခါး မလိမ်းတတ်ပါဘူး”

“မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတာ သနပ်ခါးလိမ်းရတယ် အန်တီလေးရဲ့၊ သနပ်ခါးမလိမ်းတတ်ရင် မြန်မာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆို ကျုပ်က ကပြားလား”

“မသိဘူးလေ အဘွားကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“မေမေ သမီးကိုဘယ်သူနဲ့မွေး”

“တယ် ဒီကောင်မလေး တူကစနောက်နေတာကို မအေကို မယုံ သကာနဲ့ လုပ်လိုက်ရုနည်းမယ်”

“မသိဘူးလေ မေမေရဲ့ ဟို”

“တော်စမ်း မြေးလေး သွား သွား”

အဘွားနှင့်အန်တီလေး ပြသောနာဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို သူ သဘောကျ စွာရယ်လိုက်မိသည်။ ဒီမိသားစုက တစ်ခါတလေတော့ စရနောက်ရတာ ချော်စရာကောင်းပါသည်။ ငယ်ကျီးငယ်နာဖော်ကာ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေ တာကလွဲရင် ကြင်နာနွေးထွေးဂရုစိုက်မှုများကြောင့် နေပျော်သည့် မိသားစု ငါးပါး

“ဟား”

ဟိုကောင်တွေ ကားဂိတ်ကနေ စောင့်နေလောက်ပြီ။ အဝေးပြေး တွင်းကို တက္ကစီစီး၍ သွားလိုက်သည်။ နေရာသစ်ကို သွားရမည်မို့ စိတ်သစ် လှူသစ်ဖြင့် သူ ပေါ့ပါးကာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

ဘယ်လိုနေရာကိုရောက်သွားမလဲ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနှင့်တွေ့ရ လဲ။ အတွေးနှင့်တောင် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလို့။

နားရအောင်ပြောပြီး အိတ်တွေချကာ ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ရက်ပ်ပါစာဥသီချင်း
စာ နားထဲသိုသိုသွက်သွက် တိုးဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲကွ အသံက မင်းတို့ရွာက ရက်ပ်ပါတွေရှိသလား။ မြို့
မှာပဲ ရက်ပ်ပါတွေရှိတယ်ထင်တာ”

“နေဦး”

အောင်သက်က အခုမှ သီချင်းသံကိုကြားသွားဟန်ဖြင့် အသံလာ
ရာတို့ ရှာသည်။

“ဪ ညိုချောပဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အောင်သက်
ကြောက်စိတ်။ သူတို့လည်း အောင်သက်ကြည့်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။
သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ထဘီတိုတိုဖြင့် လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းထားသည့်
အိမ်ကလေးတစ်ယောက်။ ဒီလောက် မန်ကျည်းပင်အမြင့်ကြီးရဲ့ကိုင်းဖျား
တိုင်းနားမှာ ဒီကောင်မလေး မကြောက်မရွံ့။

“ညိုချော ညိုချောဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“အဲဒါ ငါ့ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဘာ သူက”

“အေး သူ့မှာပဲတော့မရှိတော့ဘူး။ ငါ့အစ်မ အစ်မဆိုတာ အမေ
အဖို့ကွာ အဲ အစ်မက သူ့အစ်ကိုသမီးဖြစ်တဲ့ ညိုချောကို ခေါ်မေးထားတာ
ဆို”

“ဪ သူက မန်ကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အစ်မက မန်ကျည်းရွက်အခူးခိုင်းလိုက်လို့နဲ့ တူတယ်။ သူ့ကို
အစ်မနဲ့ကျောင်းထွက်ခိုင်းပြီး အိမ်အလုပ်တော့ နည်းနည်းကူလုပ်ရတယ်။
ကျောင်း ဘဲကျောင်းတာတို့ ရေစည်လှည်းတိုက်တာတို့ အိမ်မှာထားပြီး
အိမ်မှာချက်တာတို့ပေါ့။ အိမ်မှာက လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ပိန်းခဲလေး

အခန်း (၅)

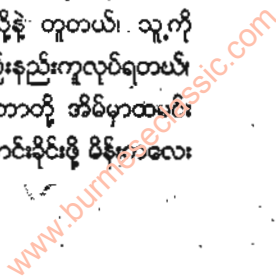
“နေညိုညို တိမ်တောက်တဲ့အခါ ရွာလမ်းနံဘေးမှာ x x စာဥတို့
သူငယ်ချင်းမတွေ ရေခပ်ဆင်းလိုလား x x သီချင်းလေးသံသာ မရောက်
တာကြာပြီ မတွေ့တာကြာပြီ x x သတိရလိုက်တာ စာဥရေ”

“ဟ ဘာလဲဟ စာဥတောသီချင်းကို ရက်ပ်ပါလို အမြန်ဆိုပြီး
စာသားတွေဖျက်နေတယ်”

ရွာထိပ်က မန်ကျည်းပင်နားအရောက်မှာ ကြားလိုက်ရသည့်သီချင်း
သံကြောင့် သူရယ်ချင်သွားမိသည်။ အဝေးပြေးကားကြီးပေါ်ကဆင်းပြီး ဈေး
ပတ်အကြည့် ထော်လာဂျီကားကိုစောင့်သော်လည်း ဒီနေ့ဈေးပတ်မရှိဘူးဆိုတာ
ကြောင့် ဆိုင်ကယ်တွေငှားစီးဖို့စဉ်းစားကြသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ အောင်သက်က သိပ်မဝေးပါဘူးကွာ၊ လယ်ကွင်းနစ်ကွင်း
လောက် ဖြတ်လျှောက်လိုက်ရင် ရွာကိုရောက်ပါပြီဆိုတာကြောင့် ခံမီးဆောင်
အိတ်တွေဆွဲ၍ လျှောက်လာခဲ့ကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ မြို့သားတွေဆိုတော့ ဒီလောက်ဝေးဝေးတောင် မလျှောက်
နိုင်။ လယ်ကွင်းတစ်ကွင်းဖြတ်ပြီး လှမ်းမြင်ရသော မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ ခထ

က မရှိတူးလေ၊ ငါနဲ့အသက်ကွာပြီး မွေးထားတဲ့ညီတစ်ယောက်နဲ့ ညီမ တစ်ယောက်ကလည်း ကျောင်းတက်တုန်းဆိုတော့ သူ့ကိုပဲအားကိုးရတာ ဖို့”

“ဪ”

“ညိုချောရေ ညိုချော အောက်ဆင်းခဲ့စမ်း”

အောင်သက်က အပင်ပေါ်ကြည့်၍ လှမ်းအော်၏။ ညိုချောက အခုမှ သူတို့အဖွဲ့ကိုမြင်သွားကာ မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာ သည်။

“အစ်ကိုအောင်သက်တို့ ရောက်ကြပြီလား။ ကျုပ် ခုနက တစ် ခေါက်သွား နွားလှည်းနဲ့ကားဂိတ်ကို ရောက်သေးတယ်တော့၊ ကားမလာနိုင် တာနဲ့ ပြန်လာတာ၊ ကြီးတော်က ခိုင်းစရာရှိသေးတယ်၊ အကြာကြီးစောင့် မနေနဲ့ဆိုတာနဲ့”

“အေးဟ လမ်းမှာ ငါတို့ကားပျက်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ”

“ကျုပ်အိမ်က နွားလှည်းပြန်ယူလိုက်ရမလား”

“မယူပါနဲ့တော့ ရောက်ပဲရောက်တော့မယ်၊ ဒါနဲ့ နင်က မန်ကျည်း ပင်ပေါ်တက် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်မှာလုပ်စရာရှိတာ မလုပ်ဘဲနဲ့”

“ဪ ကြီးတော်က မန်ကျည်းရွက်ခူးခိုင်းလို့ပေါ့တော်၊ မြို့က အစ်ကိုအောင်သက်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါလာမှာဆိုတော့ အမဲရိုးနဲ့မန် ကျည်းရွက်နဲ့ ချက်ကျွေးရအောင်လို့တဲ့”

“အ အမဲရိုး”

ဇော်မိုးက အမဲရိုးဆိုသည့် အသံကြားကာ စကားတောင်ထစ်သွား ၏။ သူလည်း ပန်းတွန့်သွားမိသည်။ အမဲရိုးဆိုတာ ခွေးတွေပဲကျွေးတာမဟုတ် ဘူးလား။

“ညိုချော”

“စင်”

“ဟင်”

ရှင်လို့ထူးတာလည်းမဟုတ်။ စကားမစီတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောလိုက်တာ သွက်သွက်ခါလို့။ မနည်းလိုက်နားထောင်ယူရသည်။ အောင် သက်လိုပဲလား။ အောင်သက်လည်း စကားများများပြောလာလျှင် သန့်ငှာ တို မကွဲချင်။ သူတို့ကလို့ပြောလျှင် တူတို့ကဟု ဖြစ်သွားတတ်သည်။

“ဒီကောင်တွေ အိတ်ကိုကုဆွဲခဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

“ရပါတယ် နေ ကိုယ်ဆွဲနိုင်ပါတယ်”

ညိုချောက သူ့အိတ်ကို လာဆွဲတာကြောင့် သူ ပြောလိုက်ရ သည်။ ညိုချောက သူ့အိတ်ကိုလွှတ်မပေးဘဲ

“ပေးစမ်းပါ မြို့သားရယ် စင်တို့ကြည့်ရတာ ပျော့စိစိနဲ့ ကိုယ့်ဟာ တိုယ်တောင် မသယ်နိုင်တဲ့ပုံစံမျိုး”

“ဗျာ”

“ဒီလိုပဲပဲကွာ သူ့စကားပြောလိုက်ရင် တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ကဲ ညိုချော ရှေ့ကကြုံ စကားများမနေနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီစင် လာကြပါ”

ညိုချောက သူ့အိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပန်းပေါ်ထမ်း၍ ချွေက သွားသည်။ သူက ဇော်မိုးအိတ်ကို ကုဆွဲပေးရ၏။

“အရှေ့ကိုလျှောက်ပါလို့ အနောက်ကိုတဲ့မျှော်လိုက်ရင် တံခွန်တိုင် ရွှေတုက္ကား ဘုရား ဘုရားလေးကိုမြင်”

“ဟင်”

ဒါလည်း ရက်ပ်ပါလို့ဆိုသွားတာပါလား။ စကားပြောမြန်ပြီ၊ သွက် သန့် သီချင်းဆိုတိုင်းလည်း ရက်ပ်ပါလို့ ပျက်ပြီးဆိုသည်။

ဘယ်လိုတောင်လေးပါလိမ့်။ ရက်ပ်ပါဟစ်ဟော့သီချင်းများကို
အထူးကြိုက်သည်ထင်သည်။ ထတီတိုတို ရှစ်အကျီအပွ လွယ်အိတ်အစုတ်
အထူးသီချင်း သနပ်ခါးဝါးကွက်ကြားနှင့်ဖို့ ရက်ပ်သီချင်းများက ဘယ်လိုမှ
သော်တတ်ဘဲ ရည်စရာကောင်းနေသော်လည်း သူမကတော့ ဘာကိုမှ
လှိုက်ခုံပေါ့။

“ကြီးတော်ရေ ကြီးတော် ဒီမှာ အစ်ကိုအောင်သက်တို့ ရောက်
ထားပြီဦး ပြီးသားတွေလည်းပါတယ်”

ဗြဝကနေ အိမ်ထဲကို လှမ်းအော်တော့ အိမ်ထဲကနေ အောင်သက်
မိသားစုတွေ ထွက်လာသည်။ အောင်သက်မိဘများက အသက်လေးဆယ်
ငါး ငါးဆယ်တွင်းဝန်းကျင်များ ရှိကြပြီး အောင်သက်ညီမနှင့်ညီက ဆယ်နှစ်
ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်များ ဖြစ်သည်။

“သားတို့ ထိုင်ကြကွဲ့၊ ဟဲ့ ညိုချော ရေခွေးဖန်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်
ပန်းကန်ရော ထန်းလျက်ခဲရော ယူခဲ့စမ်း။ ပဲကြီးလှော်လေးပါ ထည့်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်”

ညိုချောက အောင်သက်အမေပြောသမျှ အကုန်ယူလာကာ ချပေး
သည်။ ညိုချောက စကားပြောသွက်သလို လုပ်တာကိုင်တာလည်း သွက်
သွက်ခါနေ၏။ ပျာယာခတ်သည်လို့တောင် ပြောလို့ရသည်ထင်သည်။

“သောက်ကြတဲ့ ရေခွေးကြမ်း။ လက်ဖက်သုပ်လည်းစားကြ
တော့မှာတော့ အဆာပြေက ရေခွေးကြမ်း၊ ပဲကြီးလှော်နဲ့ ထန်းလျက်ခဲပဲ
ရှိတယ်၊ ဆာတဲ့အချိန်စားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်”

ညိုချော ခေါ်သလို သူလည်း အောင်သက်အမေကို ကြီးတော်လို့
ပဲ ခေါ်လိုက်သည်။ အောင်သက်က ခိုက်ဆာနေသော်လည်း ပဲကြီးလှော်
ပန်းကန်ကို မနိုက်ရဲ နိုက်ရဲဖြစ်နေလျက် သူ့နားနားကိုကပ်၍

“တို့ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ပဲကြီးလှော်နဲ့ကွာစေ့ကို အသုဘတွေမှာပဲ
အားတာကွ”

“မင်းကလည်း တောတွေမှာတော့ ဒါက ဧည့်ကောင်းဆောင်လာ
အေးမှ ဧည့်ခံတာကွ၊ တချို့တောက မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာဆို ပဲကြီးလှော်နဲ့
ရေခွေးကြမ်းပဲဧည့်ခံတာတဲ့၊ စားစမ်းပါကွာ မသတိဖြစ်မနေနဲ့”

သူပြောလိုက်မှ ဖော်မှီးက ပဲကြီးလှော်တွေကို စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် တကြပ်
ကြပ်ပါးသည်။ သူလည်း ကြားဖူးနားဝရှိတာကို ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်
အုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ သေချာမသိပေ။

“ဟဲ့ ညိုချော အမဲရိုး ဟင်းအိုးလည်းကြည့်ဦး။ နူးနပ်ရင် မနီကျည်း
ခွတ်လေးအုပ်ရမယ်၊ ငရုတ်သီးစားထောင်းလေးလည်း ထောင်းထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်”

မီးဖိုချောင်ဆိုတာက ဝါးထရံတွေကာလျက် နှစ်ပေခန့် မြေကျင်းတူး
ထားပြီး အုတ်ခဲသုံးလုံးကိုဆိုင်လျက် မီးဖိုလုပ်ကာ မြေအိုးနှင့်ထင်းပျိုးချက်တာ
ဖြစ်သည်။ မြေအိုးက ချက်ပါများ၍ မည်းနက်ပြောင်နေကာ အထဲက ဟင်း
သ ဘယ်လိုအရောင်းအဆင်းရှိမည်မသိပေ။ အမဲရိုးကို ဧည့်သည်တွေချက်
အားရသလားဟု အောင်သက်ကလည်း ဘာမှမပြော။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့
အားရွာလေ့ပဲလား။

“သားတို့ စာမေးပွဲရော ဖြေနိုင်ကြရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် အဘ”

အဖေ ဖြစ်ဟန်တူပါလျက်နှင့် အောင်သက်က အဘဟုခေါ်လိုက်
အကြောင့် အောင်သက် ပန်းကိုတို့ကွာ

“အဲဒါ မင်းအဖေမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ တို့ဆီမှာတော့ အဖေကို အဘလို့ခေါ်တယ်၊
အဖေကို အစ်မပေါ့”

“ငါတို့အိမ်က အဘနဲ့သိပ်မကွာပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငြော့ ငါတို့မြို့ကအဘတွေလည်း ခေါင်းပေါင်းတွေနဲ့ချည်းပဲ

လေ”

စော်မိုး ပြောတာကို အောင်သက်အဖေက သဘောပေါက်လျက်

“မင်းတို့အဘတွေက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေခြစ်လလားမသိပေမယ့်

တို့တော့ တို့ပိုင်တဲ့လယ်ကွက်ကလေးတောင် ခြံခတ်ထားရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရဲ့”

“သိမ်းသွားမှာစိုးလို့ဟေ့ သိမ်းသွားမှာစိုးလို့”

“ဟား ဟား ဟား”

အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ အောင်သက်မိဘ
တွေလည်း သဘောကောင်းဖော်ရွေကာ ပွင့်လင်းကြသည်။ ညိုချောကတော့
သူမအလုပ်တွေသူမ ပြီးအောင်လုပ်လျက်

“ထမင်းစားကြတော့မလားတော့၊ ကျုပ်ထမင်းခူးလိုက်ရတော့
မလား”

“ဘာလဲကွ ခူးတာ”

“ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ရတော့မလား မေးတာပါ။ တို့တောမှာတော့
ခူးမလား ခပ်မလား ဒါပဲမေးကြတယ်၊ ကျက်ရင်လည်း ခူးဟာ ညိုချော
ငါတို့လည်း ခိုက်ဆာလာတာ”

“ခူးတော့ဟေ့ ညိုချော ဒီကွပ်ပျစ်မှာပဲ ပိုင်းလိုက်ရအောင်၊ ညည်း
နဲ့ဒီမောင်နမကအောက်မှာပဲ စားပွဲချစားလိုက်ကြ၊ စည်သည်တွေ ရေချိုးဖို့
ညည်းရေစည်လှည်းတိုက်ရဦးမှာမဟုတ်လား လုပ်လုပ်”

ထမင်းပန်းကန်ပွဲပြီး ချလိုက်တာက သံပန်းကန်ပြားတွေပါ၊ ဟင်း
ခပ်တော့ စတီးလေ့နဲ့ပြစ်သည်။ မည်းမည်းမြေအိုးကြီးထဲ အမဲရိုးနှင့်မန်ကုဉ်း

ချွတ်ချက် ခပ်ထည့်လိုက်တာ စတီးလေ့နှင့်အပြည့်။

ငရုပ်သီးဆားထောင်းဆိုလား ဘာလား ထည့်ထားတာလည်း

သံလေ့အသေးနှင့် ရဲရဲတောက်လို့ပင်။ ဟင်းက ဒီနှစ်ခွက်တည်း။

ဘယ်လိုစားရမလဲဟု စော်မိုးနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“စား ကိုကို၊ စားကြည့်စမ်းပါကွ ကောင်းပါတယ်”

“ဒီလိုဟင်းကောင်းဆိုတာ ကြီးတော်တို့ရွာမှာ အမဲပေါ် ဝက်ပေါ်

ဆွဲနေမှ စားရတာကွဲ့၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါ အင်း တစ်ခါတလေ

ဆိုရင် တစ်လမှတစ်ခါလောက်ပေါ်တာ၊ မင်းတို့လိုက်လာမယ်ဆိုလို့ အမဲရိုး

ထစ်ပိဿာနဲ့ အမဲသားတစ်ပိဿာတောင် ဝယ်ထားတာ၊ နောက်နေ့မှ အသား

တို့ ဘူးသီးတို့ ခရမ်းခေါင်းသီးတို့နဲ့ ရောချက်ကျွေးမယ်”

အောင်သက်က သူတို့ပန်းကန်ထဲကို အမဲရိုးချက်တွေ ထည့်ပေး

သည်။ သူတို့တယ်လိုကိုက်ရစားရမှန်း မသိပါ။ အောင်သက်ကတော့ တကြွပ်

ကြွပ် တကျိုကျိုကိုက်ကာ အားရပါးရ ငရုပ်သီးတွေနှင့် နယ်လိုက်မြှုပ်လိုက်

စားနေသည်။

“အရည်လေးလည်းသောက်လို့ကောင်းတယ်ကွ၊ စားကြည့်စမ်း

အိဒ္ဓိကွ၊ မင်းတို့အိမ်လို ဝက်သားကြက်သားတွေ ပုစွန်ထုပ်တွေဆီပြန်

ချောက်လို့ မစားတတ်တာလား၊ တို့တောမှာတော့ ဒါကဟင်းကောင်းကွ”

“အေးပါ စား စားပါမယ်ကွာ”

အောင်သက် ပြောနေ၍ ထမင်းတစ်လုပ်စားကြည့်လိုက်တော့

အမဲရိုးက လတ်ဆတ်လို့လားမသိ၊ အရသာရှိလှသည်။ စော်မိုးဘက်လက်

ထို့ကာ

“စားကွ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား”

စော်မိုးလည်း စားကြည့်ပြီး အရသာတွေသွားဟန်တူသည်။ ဇွန်း

ခတ်ရင်းချပေးတာမဟုတ်တော့ လက်ဆေးလေ့ထဲ လက်နှိုက်ဆေး၍ ဒီ အတိုင်းပဲ လက်နှင့်စားရအံ့။

“ငရုတ်သီးထောင်းလည်း စားကြည့်လေ”

“ငရုတ်သီး ဒီအတိုင်းအစိမ်းကြီးထောင်းထားတာ စပ်မှာပေါ့”

“ငရုတ်သီးဆိုမှတော့ စပ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအမဲနိုး မန်ကျည်း ခွက်ချက်နဲ့ ငရုတ်သီးဆားထောင်းကေ လိုက်ဖက်တယ်ကွ စားကြည့်”

“အား စပ်တယ် စပ်တယ်”

စားကြည့်ဆိုလို့ စားကြည့်လိုက်တာ ငရုတ်သီးက ရှားခဲမြည်အောင် ထူထူပူပူပင်စပ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ အောင်သက်ပြောသလို ဟင်းနှင့်လိုက်ဖက်မှု ရှိကာ စားလို့တော့ကောင်းသားပင်။ ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူနှင့် မစားဘူးသော အရသာအသစ်က မြိန်ရေယုက်ရေတော့ ရှိလှအံ့။ ဖော်မိုးကလည်း စား တောင်းဟန်ရှိပြီး ထမင်းတွေထပ်ထည့်နေသည်။ သူကတော့ ပိတ်တက်မှာ ဝိုင်း၍ အစားလျော့စားတတ်တာနဲ့ ထပ်မထည့်တော့ပေ။

သူတို့အဖြစ်ကို ညှိချောဆိုသော ကောင်မလေးက ဘာမှန်းမသိထဲ ရယ်မောလျက်။

အခန်း (၆)

“တုံ တုံ တုံ”

“ဟ ဘာသံလဲ”

မိုးမလင်းသေးသော မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ တုတ်တုံသံ ဆက် ထိုက်ကြားလိုက်ရတာနဲ့ သူ့ခိုးလိုက်ဖို့ အချက်ပေးသံလားထင်လိုက်ကာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ သုံးယောက်အတူအိပ်တာနဲ့ အောင်သက်ကို လှုပ်နှိုး လိုက်ပြီး

“အောင်သက် ဘာသံလဲမသိဘူး ထဦးကွ”

“ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်တာပါကွာ”

“ဘာလုပ်ဖို့ ခေါက်တာလဲ”

“ဧည့် လေးနာရီ ငါးနာရီ အရုဏ်တက် အုန်းမောင်းခေါက်တာ ခေါက်ကွာ၊ ဆွမ်းချက်ဖို့ ဆွမ်းပွဲပြင်ဖို့ သတိပေးတာပေါ့။ ရွာထဲကလူတွေလည်း ဒီအသံကြားပြီဆိုတာနဲ့ အိပ်ရာထပြီး ဆွမ်းကွမ်းအတွက်လုပ်တဲ့သူကလုပ် ထယ်ထဲကိုင်းထဲဆင်းမယ့်သူတွေအတွက် ထမင်းထုပ်ပေးဖို့လုပ်တဲ့သူက လုပ်

ခေါ်”

“ဒီအချိန်ထဲလုပ်ကြတယ် ဝီရိယကောင်းလှချင်လား။ သွားရလာရတာ ရန်ကုန်မှာလို ကားလမ်းပိတ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“တို့ရွာက မြို့နဲ့အလှမ်းဝေးတယ်လေ။ လျှပ်စစ်မီးက မရဘူး။ မရတော့ မနက်စောစောထ အလုပ်လုပ် နေဝင်တာနဲ့ အိပ်ပျော်ကြရတာ”

“ဟင် ဒါဆို ညက အိမ်မှာမီးလင်းတာ ဘာနဲ့လဲ”

“ဆိုလာနဲ့ထွန်းတာကွ၊ ဒါတောင် ဧည့်သည်တွေလာမှာမို့ သူများအိမ်က တစ်ရက်တည်းငှားလိုက်တာ”

“မင်းတို့က မဝယ်ဘူးလား။ မဝယ်နိုင်တဲ့အခြေအနေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဘက မဝယ်တာ။ အဲဒါဝယ်ရင် တီဗွီကြည့်ချင်တာ ဖြစ်လာမယ်။ တီဗွီကြည့်ရင် စက်ဖိုးအပြင် ခွေဖိုးဘာဖိုးက ထပ်ကုန်ဦးမယ်။ ပြီးရင် အလုပ်ပျက်တယ်။ ကလေးတွေလည်း စာကြည့်ပျက်တယ်။ ဖုန်းဝယ်ရင်လည်း ဖုန်းကိုပွတ်ကိမ်းဆော့ အဲဒါတွေလုပ်မှာစိုးလို့ ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရွာမှာဖုန်းလိုင်းက မိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လယ်ကွင်းနားသွားပြောရတာနဲ့ ကုန်းပေါ်တက်ပြောရတာနဲ့”

“အဲဒါဆို ငါတို့ဖုန်းအားသွင်းဖို့ကျ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပါလာတဲ့ ဘတ္တရီကုန်သွားရင် ဖုန်းပြောလို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ရွာထဲမှာ တစ်ခုတည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတယ်။ သူက မီးစက်နဲ့မောင်းပြီး ဗီဒီယိုပြတယ်။ ဒါလည်း ကြည့်မယ်သူ ဆယ်လေးငါးယောက်ရှိမှ ပိုက်ဆံကောက်ပြီး ပြတာနော်။ ရန်ကုန်မှာလို လက်ဖက်ရည်လာသောက်တဲ့သူတွေ အမြဲတမ်းကြည့်လို့ရအောင် ပြနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဖုန်းတစ်လုံးဘတ္တရီအပြည့်သွင်းချင်ရင် တစ်လုံးငါးရာပေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလေဆာပြားနဲ့ မီးရှိတဲ့အိမ်တွေသွားသွင်းရင် သုံးရာပဲပေးရတယ်”

“ဪ”

မြို့နဲ့အလှမ်းဝေးသော တောရွာနေလူတန်းစားတွေရဲ့ အခက်အခဲဆို အခုမှ ကိုယ်ချင်းတစ်သွားလေသည်။ မြို့မှာဆိုလျှင်တော့ ငွေကြေးပြည့်စုံသောအရာရာ လွယ်လွယ်လေးတွေပါ။ သူ အိပ်ချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် ထမင်းပြင်လိုက်တော့ အပြင်မှာမောင်းနှင်မည်းမည်းပဲ ရှိသေးသည်။ အိပ်ရတာလည်း ခေါင်းအုံးအသေးတစ်လုံး စောင်ပါးလေးတစ်ထည်နှင့်ပို့ ဖိပ်မရှိတာကြောင့် ပြန်လဲအိပ်ချင်စိတ်လည်းမရှိ။

“ဟူး”

“ဘာလို့လဲ ကိုကို၊ အိပ်လို့မရတော့ဘူးလား။ မင်းအိမ်မှာလို အိမ်မရှိလို့ မအိပ်တတ်ဖြစ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ အပေါ့သွားချင်လို့ပါ။ အိမ်သာပါတက်ချင်နေတာမသိဘူး”

“ဒါဆို ဝါတ်မီးယူသွားလေ။ ညက အစစ်ချပေးထားတယ်မဟုတ်ဘူး။ ဝါတ်ခဲအားနည်းလို့ သိပ်တော့မလင်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းသာမြင်ရပါတယ်။ ယူတော့ ယူသွား။ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ဆိုတော့ ဝါတ်မီးလေး ခြင်တော်သေးတယ်”

“မင်းတို့အိမ်သာက အဝေးကြီးပဲ။ ဘယ်သူမှမန်းသေးဘူးထင်တယ်။ ငါ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းကလည်း ဘာကြောက်စရာရှိတာမှတ်လို့၊ မီးဖိုချောင်မှာ ညှို့အလည်းနီးပြီး ရေခန်းတွေဘာတွေတည်နေလောက်ပါပြီ။ ဘေးအိမ်တွေ ညှို့အလို့ အသံတွေကြားနေရတာ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ငါတော့ ပင်ပန်းလို့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်းတို့ကကွာ စကားတွေများလိုက်တာ နားကိုပြီးနေတာပဲ။ အိပ်မရဘူး”

ခက်ခဲတာ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်၍ ထဖောက်သည်။ အစစအရာရာ
ကြည့်ရှုနေတတ် အောင်သက်ကို အပြစ်မပြောချင်။ တောရွာရဲ့ချိုတဲ့မှုတွေ
ကြောင့်တောက်ဝါလာ။ ချိုတဲ့သော်လည်း လွတ်လပ်သော တောရွာလေးမှာ
သူနေတတ်အောင် နေကြည့်ရပါဦးမည်။

“အား”

ဓာတ်မီးက ဓာတ်ခဲအားနည်းနေရသည်အထဲမှာ ခလုတ်ကပါ
ချောင်နေတာကို ဘယ်လိုမှခွင့်မပြစ်နေဆဲ ကြောင်လား၊ ကြက်လား သူ့သူ
ကနေ ခုန်ပြေးသွားတာမို့ သူ့လန်ဖျပ်ကာ အော်လိုက်မိသည်။

“မြို့ မြို့သား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် ညိုချော”

ညိုချော ရောက်လာ၍ သူ အားရှိသွားသည်။ ညိုချောလက်ထဲ
မှာ ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်လေးလည်း ပါ၏။

“အိမ် အိမ်သာသွားချင်လို့ မင်းတို့အိမ်သာကလည်း အလှမ်းဝေး
လွန်းလိုက်တာကွာ၊ ဘာမှလည်းမမြင်ရဘူး”

“တီဗွီတွေထဲမှာ ကြေညာထားတာ မတွေ့ဖူးဘူးလား၊ အိမ်သာထဲ
လူနေအိမ်နဲ့ ပေငါးဆယ်အကွာမှာ ရှိရမယ်တဲ့”

“မင်းတို့တောရွာက အိမ်တွေက ပေတစ်ရာနီးပါးလောက်ရှိတော့
အိမ်သာကို ပေငါးဆယ်ခွာလို့ရတာပေါ့။ တိုမြို့မှာတော့ ငါတို့မြို့မှာတော့
ငါးပေတောင်မကွာဘူး၊ ဒါကြောင့် ရောဂါတွေလည်း အဖြစ်များကြတာ
ဒါနဲ့အိမ်သာထဲမှာသုံးဖို့ရော ဘာရှိလဲ”

“ရေပုံးလေးရှိတယ်၊ ဟိုနားက ကျောက်စည်ထဲကနေ ပုံးလေး
ရေခွဲသွားပြီး အဲဒီထဲကို ထည့်သုံးပေါ့”

“ပုံးလေးနဲ့ အဲဒီရေကို ပြီးအောင်သုံးရမှာလား ဘယ်လိုပုလဲ”

“မပြီးလည်း ဓားနားလန်းထဲပြီး ရေထပ်ခွဲပေါ့တော်၊ ကျုပ်တို့

ဒီလိုပဲသုံးတယ်၊ အဆင်မပြေရင် စက္ကူယူသွား၊ တုတ်ယူသွားပေါ့၊ ကဲ ကဲ
ကျုပ်ရေခွေးတည့်ရဦးမှာ၊ ထမင်းကြမ်းကြော်ရဦးမှာ သွားမယ်”

“ဖ ဖယောင်းတိုင်မီးလေး ပေးခဲ့ပါလား၊ ဓာတ်မီးကမကောင်းလို့”

“ဓာတ်မီးကိုလက်ဝါးထဲရိုက်ပြီး ခေါက်လိုက်လေတော်၊ လင်းသွား
မှာပေါ့”

“ဪ ဒီလိုလား”

သူ ခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ အဟုတ်ပဲ လင်းသွားသည်။ သူ
ပျော်ပြီး အိမ်သာဘက်ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်လိုက်၏။ သိပ်မဝေးတော့တာမို့
ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်လိုက်သည်။

“စင် ရေယူမသွားဘူးလား၊ ဘာနဲ့သုံးမှာလဲ တုတ်နဲ့လား”

“ဪ အေး”

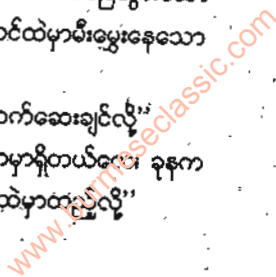
ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ကျောက်စည်ဘေးက ရေပုံးလေးနှင့် ရေခွဲ
ခုသေးသည်။ ရေပုံးလေးက ဆီနှစ်ပိဿာဝင်ဘူးလောက်ပဲရှိပြီး သစ်သားကိုင်း
လေးတပ်ထားတာမို့ ဆွဲရတာမလေးသော်လည်း ဒီရေလောက်ပဲသုံးရမည်ဆို
လျှင် အဆင်မပြေပေ။

“ဟူး”

အနားမှာ ညိုချောလည်း မရှိတော့တာကြောင့် ရေပုံးလေးဆွဲ
နှိတ်တုတ်နှိတ်တုတ် ဓာတ်မီးအလင်းရောင်လေးဖြင့် မရဲတရဲအိမ်သာတက်
ခုလေသည်။ အိမ်သာတက်ပြီး ရေကိုရွှေတာသုံးတာ အဆင်ပြေသွားသော်
လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မသတိတာကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲမှာမီးမွှေးနေသော
ညိုချောဆီကို ရောက်အောင်လာကာ

“ညိုချော ဆပ် ဆပ်ပြာမရှိဘူးလား၊ လက်ဆေးချင်လို့”

“စပ်ပြာ လက်ဆေးဖို့လား၊ ရေချိုးတဲ့နေရာမှာရှိတယ်လို့၊ ခုနက
အဆွဲတဲ့နေရာမှာ တိုင်မှာကပ်ထားတဲ့သံခွက်လေးထဲမှာတည့်လို့”

“ဪ အေး အေး”

သူ ထိုနေရာကို ပြန်သွား၍ ဆပ်ပြာကိုမနည်းရှာယူရသည်။ တိုင် မှာကပ်ထားသော သံခွက်ထဲမှာက အဝါရောင်ဆပ်ပြာသေးသေးလေးသော ရှိ၏။ ဆပ်ပြာက မမွှေးသည့်အပြင် နံတောင်နံသည်ဟုထင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ ခိုသည့်ဆပ်ပြာနှင့်ပင် လက်ကိုစင်အောင် ဆေးလိုက်ရသည်။ တောနေလူတန်းစားတွေရဲ့ဘဝဟာ တကယ်ကိုမလွယ် ပါလား။

“ညိုချော ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ညိုချောနားပြန်ရောက်လာကာ မေးလိုက်တော့ ညိုချောက မီး ပုလွေဖြင့် ထင်းမီးတွေတောက်အောင် တဖူးဖူးမှုတ်နေရာမှ

“ရေခန်းအိုးတည်နေတာလေ၊ ပြီးရင် ထမင်းကြော်မယ်၊ ငါးပိပုတ် မယ်၊ ငရုတ်သီးဆားထောင်းမယ်၊ မန်ကျည်းရွက်ထောင်းမို့။ အားလုံး ထမင်းကြမ်းစားလို့ရအောင်”

“ဘယ်သူမှမနီးခင် အစောကြီးထလုပ်နေတာ မပင်ပန်းဘူးလား”

“ပင်ပန်းတယ်ရှိပါမလား။ နေ့စဉ်အလုပ်ပဲ မလုပ်လို့မှမရတာ၊ ပြီးရင် အိမ်ကလူတွေသုံးဖို့အတွက် ရေစည်လည်း နှစ်ခေါက်လောက်တိုက်ပြီး နွား ကျောင်းသွားရမယ်။ သုံးနာရီလောက် နွားကျောင်းကပြန်လာပြီး အိမ်အလုပ် ပြန်လုပ်၊ ညစာချက်ရေချိုး၊ ညစာစား၊ ညအိမ်၊ မနက်ပြန်ထ၊ ဒါကျပ်အလုပ် တွေပဲ”

ရေရွတ်ပြသည့်အလုပ်တွေက နည်းတာမဟုတ်ပေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လုပ်နိုင်တာတော့ အံ့ဩစရာပင်။

“ဟော မောင်ကိုကို နီးပြီလားကွဲ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်၊ အိမ်သာတက်ချင်တာနဲ့ နီးလာတာ

“အေး မင်းတို့မြို့လို့မဟုတ်လို့ အခက်အခဲတွေရှိကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ အကျင့်ပါသွားပြီ၊ ပျော်သွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့နေတတ်ပါ တယ်”

“အေးကွယ် အားတော့နာပါတယ်၊ သားက သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာချင်တယ်ပြောတော့ မခေါ်လာပါနဲ့လို့လည်း မပြောရက်ဘူး။ အိမ်က ဖြည့်စုံတော့ အားနာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တောမှာက ကြီးတော်တို့အိမ်က တော်သေးတယ်ပြောရမယ်၊ တချို့ဆို ဒီထက်ပိုပြီးတောင် ဖြစ်သလိုနေကြ သေးတယ်”

“ဪ”

ဘဝမှာအနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ဒီထက်ဆိုးတာ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ အောင်သက်အမေက မီးသွေခဲနှင့်သွားတိုက်ပြီး မျက်နှာကိုဒီအတိုင်းရေလေး နှင့်ပွတ်ရုံသာပွတ်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ သူကတော့ အိတ်ထဲက သွားတိုက် ဆေးသွားပွတ်တံယူကာ ပါလာသည့်မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသစ် ချိတ်အိုး၊ ရေချိုးဖို့အတွက်တော့ ညိုချောပင်ပင်ပန်းပန်း ရေစည်လှည်းနှင့်တိုက် ထားရတာကြောင့် မချိုးရက်ပေ။

“ဟိုလေ ကြီးတော် အိမ်မှာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်မှာရေချိုးရင်ရလဲ ဆင်”

“ညိုချော ရေစည်လှည်းတိုက်တဲ့ ရွာလယ်ကရေတွင်းမှာ ချိုးလည်း ထေယ်၊ ချောင်းထဲမှာ သွားချိုးလည်းရတယ်ကွဲ့”

“လူမများတဲ့နေရာဆိုရင်”

“သားနီးမှ ထမင်းကြမ်းစားပြီ၊ ချောင်းထဲရေအတူသွားချိုးကြမယ်

နယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်”

“နီးပါပြီဗျာ အစ်မရာ ဒီကောင်ပွစ်ပွစ်လုပ်နေတာနဲ့ အိပ်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး”

သူတို့အသံကြားတာကြောင့် အောင်သက်နှင့်စော်မိုးပါ မျက်လုံးတွေ ပွတ်သပ်၍ထလာကြသည်။ အောင်သက်အဖေလည်း အိပ်ရာကနိုးလာပြီး မျက်နှာထသစ်၏။

“ကဲ သားတို့လည်း မျက်နှာသစ်ကြ၊ ညှိချောက လုပ်စရာအလုပ် တွေရှိသေးတယ်၊ ထမင်းကြမ်းစားဖို့ ပြင်ရအောင်၊ ညှိချောရေ ပြီးတော့ မလား”

“ပြီးတော့ပါမယ်၊ ရေခန်းကြမ်းလေးသောက်ပြီး စောင့်ပါ၊ ငါးပိလေး မီးကင်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

မျက်နှာသစ်သူကသစ်ပြီး ရေခန်းကြမ်းသောက်သူကသောက်ကြ သည်။ သူကတော့ ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်ကိုမပြတ်တမ်း မိုးမလင်းခင်က ထလုပ်နေရသော ညှိချောကိုသာကြည့်မိလျက် ကရုဏာသက်နေမိသည်။ မိဘတွေမရှိတော့လို့ သူမ ပင်ပန်းရရှာတာနေမှာ။

“ရှေ့ ရပါပြီစင် စားကြပါ”

ထမင်းပန်းကန်ပြားလေးတွေမှာ ဖွန်းတစ်လျက် ငါးပိစုတ် ငရုတ်သီး ဆားထောင်း မန့်ကျည်းရွက်ထောင်းတစ်ပန်းကန်စီ လာချပေးသည်။ မနက် စောစောမှာ သူ ဒါမျိုးတွေမစားတတ်ပါ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်ကိတ်လေး မုန့်လေးပဲ စားလိုက်တာ။

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူးခင်ဗျ၊ ပြီးမှ အောင်သက်နဲ့လက်ဖက် ရည်ဆိုင် သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဪ အဲဒါမျိုးက စားရခဲတိုခြင်းကွယ် စားကြည့်စမ်းပါဦး၊ အညာ မနက်စာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ တောခေလေ့ကွဲ့၊ အရသာရှိ နှို၊ ဒါဧည့်ကောင်းဆောင်လာရှိလို့ သေချာလုပ်ကျွေးတာနော်၊ မဟုတ်ရင်

ထင်ကြမ်းခဲကို ငါးပိစုတ်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ကိုက်စားပြီး တောထဲဆင်းရတာ”

“ဪ”

အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲသောဘဝမှာ အလုပ်တွေတော့ ပင်ပင် နှစ်ပန်းလုပ်ကြရသည်။ အကျိုးခံစားခွင့်ကျတော့လည်း ဘာမှတွေထွေးထွေး မရှိတတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ရန်ကုန်မှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင် သောကံကြတာဖြစ်မည်။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသည့် ဆိုရိုး ကားလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

“အင်း မဆိုးဘူးပဲ”

သူ့ အသံထွက်၍ပင် ပြောမိသွားသလားမသိ။ ဧည့်ထောက်ခံ ဘာသော အိမ်ရှင်ကို အားနာ၍ တစ်ဖွန်းခပ်၍စားမိပြီး အရသာတွေသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ညှိချောကပဲ လက်ရာကောင်းတာလား။ အညာတောအရသာ အဲဒါ သူ့ကိုဆွဲဆောင်နေသည်လား။

“ကောင်းတယ်ကွ ဆွဲ”

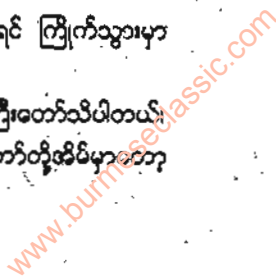
စော်မိုးကလည်း လက်တို့ပြော၏။ ရေခန်းကြမ်းနှင့်ထမင်းကြော် နှစ်စုံလှသည်။ ကိုယ်က ဧည့်သည်မို့ မကြိုက်ပါဘူးဟု အားနာပြီး နှစ်ရွာမနေဘဲ စားမိသမျှတွေက အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။

“အောင်သက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ ခဏသွားရအောင်ပါကွာ၊ ညှိချောတွေရော ကလေးတွေရော စားစရာတစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးရအောင်”

“တော်ပါကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အိမ်က မကြိုက်ဘူးကွ၊ အိမ်ကထမင်းကြော်ပဲစားကြတာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ငါတို့လိုပဲ စားကြည့်ရင် ကြိုက်သွားမှာ

“မဝယ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းတို့အားနာလို့ဆိုတာ ကြီးတော်သိပါတယ်၊ ညှိချောသောက်ချင်ရင်တော့ သွားသောက်ကြ၊ ကြီးတော်တို့အိမ်မှာတော့

ကြီးတော်တို့တွေ့သလိုစားနိုင်ရင် တစ်လနှစ်လမက တစ်သက်လုံးနေမယ် ဆိုရင်လည်း နေလို့ရတယ် သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးတော်၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်ရင်လည်း ခုန့်ကုန်ဘုရားလိုက်လို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ဖို့ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“လိုက်တော့ပါဘူးကွယ်၊ အငယ်ကလေးတွေက ကျောင်းနေ အရွယ်တွေလေး၊ သားအကြီးကောင် တက္ကသိုလ်တက်မယ်ဆိုတုန်းက လိုက် ဖို့ရင်းနဲ့ ခုန့်ကုန်ဘုရားတွေလည်း ဖူးဘူးပါတယ်၊ မရောက်ဘူးတာဆိုလို့ ဟိုကောင်မ ညှိချောတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ သူ့ကို ဘယ်မှခေါ်မသွားဖူးဘူးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူတော်တော် အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်နော်”

“အလေ့အကျင့်ပေါ့ကွယ်၊ မလုပ်မဖြစ်လို့လုပ်ရင်းနဲ့ လုပ်နိုင်သွား တာပေါ့၊ ကြီးတော်တို့လည်း သူ့ပဲအားကိုးရတာ၊ အရွယ်ကောင်းမဟုတ်လား ကောက်စိုက် ပျိုးနှုတ် ပဲပေါင်ချိန်တွေဆို ဝိုပင်ပန်းသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

ညှိချောကိုကြည့်ကာ သူ့ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။ တောသူဆိုပြီး အသားမည်းမည်းကျွတ်ကျွတ်လည်း မဟုတ်ပါ။ အသားအရောင် ဝင်းဝင်းဝါဝါလေးနှင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးပင်။ ဒါပေမဲ့ ထတီတိုတိုထင် ရှုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့်ဆိုတော့ နည်းနည်းဖရိုဖရဲတော့နိုင်သည်။ အဝတ်အစား အကောင်းစားတွေဆင်လိုက်လျှင်တော့ ရှုပ်ရည်လေးထွက်လာနိုင်သည်။

“ဟဲ့ နွား ငည့်၊ ဟဲ့ မိနီ ထွက်စမ်း ရေစည်လှည်းသွားတိုက်မယ်”

“ဟင်”

အားလုံးစားပြီးသမျှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောပြီး နှင့် ညှိချော ရေစည်လှည်းတိုက်သွားဖို့ ပြင်နေသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ

ဘဝမောင်းသန် အောင်သက်အနေနှင့် ညှိချောအစား ရေစည်လှည်းတိုက် နှိုးကောင်း၏။

“ကြီးတော် ကျွန်တော်ညှိချောရေစည်လှည်းတိုက်သွားတာ လိုက် နှိုးလို့ရမလားဟင်”

“ဘာလို့လဲကွဲ့ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းလို့လား။ ပျင်းရင် သားနဲ့ တစ်ဝက်ရည်ဆိုင်သွားလေ၊ ဟိုမှာတီဇီကြည့်ချင်လည်း ရတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုတွေလုပ်ကြတာလဲ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဪ ဒါဆိုလည်း လိုက်သွားလေ၊ တခြားသူတွေလည်း သွား ကြတာဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး လှည်းပေါ်တက်ဖို့ သူ့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်ရသည်။

“အခုက နွားလှည်းပေါ် ဘယ်လိုတက်သွားလိက်မုန်းမသိ။

“ဘီးပေါ်ကနေ ဒီပေါ်ခုန်တက်လိုက်လေ”

“ဪ ရပြီ”

ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။ ကမ်းပေးလာသော ညှိ နှားလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပြုတက်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွား

စေ့မိုးနှင့်အောင်သက်က သူ့ကိုစိတ်မချသလို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ပြုတ်ကျမယ်နော် ဟိတ်ကောင်၊ အကျမကောင်းရင် ဟိုဂှာဟက် တိုက်သွားဦးမယ်”

စေ့မိုးက လှမ်းနောက်၏။ ညှိချောက ဟိတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။ နွားတွေက ကဆုန်ပေါက်ကာပြေးသည်။ သူ လိမ့်ကျမှာစိုး၍ ကြောက်

ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ညှိချောလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိ၏။

ညှိချောက သူ့အဖြစ်ကို သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်သည်။

“အဲဒီတုန်းနေတာလား ခုန့်နေတာလားမသိ။

ထင်ပေ။ သူမတို့အတွက် ဒါက ထမင်းစားရေသောက် ခက်ခဲပင်ပန်းပုံမရ
အမယ် သူ့အနေနှင့်တော့ အရမ်းပင်ပန်းသည့်အလုပ်ဟု ထင်မိသည်။
စတယ်ဆို ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် အောင်သက် လုပ်သင့်သည့်အလုပ်
အတွက်ပါ။

တကယ်ဆို သွေးသားတော်စပ်သည့်ဟုမအရင်း ဖြစ်တာပဲမဟုတ်
ပါ။ သားသမီးတွေကို ပညာသင်ခိုင်းထားပြီး ညှိချောကို ဒီလိုတွေခိုင်း
နေတာတော့ မဖြစ်သင့်ပေ။

“မြို့သား စင်ခဏအောက်ဆင်းနေပါလား။ ကျုပ်တို့ရေပုံထည့်
လို့”

“ကိုယ်ထည့်ပေးမယ်လေ”

“နေစမ်းပါ စင်မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အတွက်က ဒါမျိုးတွေ
နဲ့နေပြီ ကဲ ဆင်းပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“အမလေး ဪ ခုကွဲပဲ။ ဒါလေးတောင် မဆင်းတတ်ဘူး”

လေ့အဆင်းမြင်းအတက်တဲ့။ သူ့မှာတော့ လှည်းပေါ်က အဆင်း
အထက်တောင် အဆင်ပြေပြေဖြစ်ပေ။ ညှိချောက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လို့
သာ တော်သေး၏။

သူမတို့လုပ်နေတာကို သူ သစ်ပင်ရိပ်လေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေ
ထိုင်သည်။ ကိုယ့်ဆီမှာဆို ရေခဲလဲလေးဖွင့်လိုက်ရုံပါပဲ။ တောရွာနေ
သူတန်းစားတို့ရဲ့ဘဝက အတော်ကို ပင်ပန်းလှပါလား။ အခုချိန်ထိ လှည်းနှင့်
အနွယ်တန်းတူ ရုန်းကန်နေရပေမည်။

မြို့က တချို့လူတွေ စိမ်ခံတိုက်ကြီးပေါ်မှာ စိမ်ခံကားကိုစီး အ
သားစား အစားအသောက်တွေစားနေကြပြီး ဒီလိုလူမျိုးတွေကို မနာလို
အောင် ရိုးသားအေးဆေးစွာနေကြသော တောသူတောင်သားတွေ။

အခန်း (၇)

ရေတွင်းကြီးကနေ ကြိုးနှင့်ဆွဲပြီးမှ ရေပုံထဲကိုထည့်၍ ပုံထဲက
ရေကို လှည်းပေါ်ကစည်ပိုင်းထဲကို ထည့်ရသည်မှာ လွယ်သည်အလုပ်တော့
မဟုတ်ပေ။ လှည်းသမားအချင်းချင်း သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် ကူညီ
ထည့်ပေးနေ၍သာ တော်သေးသည်။

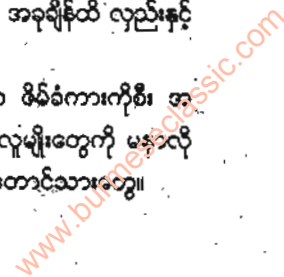
“ညှိချော ကိုယ် လှည်းပေါ်ကနေ ထည့်ပေးမယ်လေ၊ မင်း
အောက်ကနေဆွဲပေးပေါ့”

“ဟဲ့ ညှိချော မြို့သားလေးကို မခိုင်းပါနဲ့ဟယ်၊ နုနုဖတ်ဖတ်လေး
နဲ့ တော်ကြာ လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေ သွေးခြေညွှားပါဦးမယ်”

“မြို့သားချောလေးကို မခိုင်းပါနဲ့ဟဲ့၊ ငါတို့လုပ်ပေးပါမယ်၊ ငါတို့
မမြင်ရက်မကြည့်ရက်လို့ပါဟယ်၊ ငါတို့လုပ်တာကိုပဲ အလှထိုင်ကြည့်နေပါလို့
ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ကြားတယ်နော်”

ညှိချောလိုအရွယ် ရွာသူလေးတွေ စနောက်တာကို ညှိချောက
ပြုံးစိစိဖြင့် မေဝေငါကာပြောနေ၏။ သူ့မှာ ရှက်လွန်း၍ ဘယ်လောက်နုနုပင်

သူတို့ဘဝမှာ နိုင်ငံရေးတွေမရှိ မနာလိုမှုတွေ တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် တွေမရှိ။ သူ့ထက်ငါ့ပြိုင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူးတွေလည်းမရှိ။

“မြို့သား သွားရအောင် ပြီးပြီ”

“ဟင် သွားတာပေါ့”

သူ ဖုတ်ဖတ်ခါကာ ထရပ်လိုက်သည်။ တောသူအပျိုချောလေး တွေက သူ့အနားရောက်လာကြကာ

“နောက်လည်းလိုက်လာနော်၊ ကျုပ်တို့ခရစ်တာ အမောပြေလို့ ပါတော့ ဟိဟိ”

“ရေခပ်ရတာ ဘယ်လိုပြီးလို့ပြီးသွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဟင်း ဟင်း မပြန်ခင်နေ့တိုင်းလိုက်လာနော်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်မတွေနော် သော်သော်ကံနေကြတယ်၊ နောက်နေမခေါ် လာတော့ဘူးမှတ်”

“ညည်းကလည်းအေ တိုလိုက်တာ၊ ညည်းတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးမထားနဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့က အိမ်ရှေ့လာပြီး ဆန္ဒပြပစ်လိုက်မှာ”

“မြို့သားက တစ်ဦးတည်းပိုင်မဟုတ်ဘူး၊ အများပိုင်နော်၊ ဆန္ဒ ထုတ်ဖော်လိုက်ရင် ညည်းဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“ကောင်မတွေရယ် လျှောက်ပြောနေတော့တာပဲ၊ သွားမယ် သွား မယ် မြို့သား လှည်းပေါ်တက်”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ နွားလှည်းပေါ်ကို သတိထားတက်လိုက်သည်။ အချိန်တိုင်း ညိုချောလက်ကိုခွဲပြီးနေလို့ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား။ စကြ နောက် ကြနင့် ပျော်တော့ပျော်စရာကြီးပါ။ ရိုးသားမြို့စင်သူတွေမို့ ပွင့်လင်းစွာ အပျော် စနောက်ကြသည်မဟုတ်လား။

“ညိုချော”

“စင်”

ရှင်လို့ထူးသံက စင်ဆိုသည့်အသံပေါက်နေတာမို့ သူ့ ရယ်ချင် သွားသော်လည်း နားထောင်ရတာ အကျင့်ပါလာသည်မို့ သူ့ မရယ်ဖြစ် တော့ပေ။ နွားတွေကလည်း ကျင့်သားရပြီမို့ ဟဲ့ အို ငေါက်မနေရတော့ဘဲ မြို့သံလေးတလွင်လွင်နှင့် စည်းချက်ညီစွာပြေးနေသည်။

“ဒီအလုပ်တွေ နေ့တိုင်းလုပ်နေရတာ မပျင်းဘူးလား ညိုချော”

“ကျုပ်တို့တောသူတောင်သားတွေမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်နဲ့ လက် ပြတ်ရတယ်မှမရှိတာ၊ ပျင်းချိန်မရပါဘူးတော်၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့သူတွေ ကသာ အားရင်ပျမ်းနေကြတာပါ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့မြို့မှာတော့ ပျင်းတဲ့သူ တော်တော်များကြတယ်၊ အလုပ်ပေါပေမယ့် အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘူးလေ”

“စင်က သူ့ဌေးသားလား”

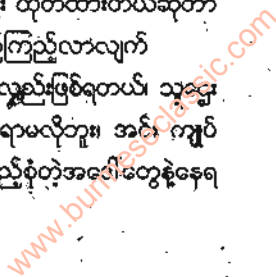
“ဟင်”

“ရုပ်လည်းချော သန့်လည်းသန့်လို့ပါ၊ နေတာထိုင်တာလည်း သေသပ်တယ်၊ ပြီးတော့စိတ်ရင်းလည်းကောင်းတဲ့ပုံပဲ”

“ဪ ကိုယ့်ကိုချီးကျူးတာလား၊ အင်း သူ့ဌေးသားလို့ပဲပြောရ လော့၊ ကိုယ်တစ်ခါမှ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေမလုပ်ခဲ့ဘူးတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ့် နှာ အဘွားရှိတယ် အမေရှိတယ်၊ အဒေါ်ရှိတယ် သူတို့က ကိုယ့်ကိုပြုစု စောင့်ရှောက်ကြတယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သွန်သင်ဆုံးမကြတယ်”

ရည်းစားမထားရ မိန်းမမယူရအမိန့်လည်း ထုတ်ထားတယ်ဆိုတာ တော့ မပြောဖြစ်ပေ။ ညိုချောက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်လာလျက်

“စင်က ကံကောင်းသားပဲတော့ မြို့သားလှည်းဖြစ်ရတယ်၊ သူ့ဌေး သားလည်းဖြစ်ရတယ်၊ ဘာအလုပ်မှလည်း လုပ်စရာမလိုဘူး၊ အင်း ကျုပ် တော့ ကံဆိုးပါတယ်၊ မိဘလည်းမရှိဘူး၊ မပြည့်စုံတဲ့အပေါ်တွေနဲ့နေရ

တော့ အလုပ်လည်းပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတယ်”

“မင်းအဒေါ်တွေက နည်းနည်းတော့လွန်သလားလို့ ထင်မိတယ်။ အောင်သက် ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဒါတွေအောင်သက်ကို ခိုင်းသင့်တယ်။ အိမ်အလုပ်တွေလည်း မင်းပဲလုပ်နေရတာဆိုတော့”

“အစ်ကိုအောင်သက်က သားအကြီးဆုံးလေး ရှာမှာကျောင်းဆရာ လုပ်ခိုင်းမှာလားမသိဘူး။ ပညာတတ်ဆိုတော့ ဘယ်ခိုင်းရက်မှာလဲ။ အငယ် နှစ်ယောက်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ ဦးကြီးကလည်း လယ်ထဲကိုင်ထဲဆင်း နေရတာ။ တစ်နေ့ကုန် ခွားခိုရုန်းနေရတာ ကြီးတော်လည်း လျှော်တာဖွပ်တာ နဲ့ နားထုတ်တော့မရှိပါဘူး။ ကျုပ်မလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ”

“အင်းပေါ့ တစ်ယောက်မှတော့ အားတယ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ပိုပင်ပန်းတယ်ထင်တယ်”

“ကျုပ်အကြောင်း ဘာလို့တွေးနေလဲ မြို့သား”

“ဟင် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ငါတို့လာတဲ့နေ့က မန်ကျည်းပင် ပေါ်မှာ မင်း ဘာသီချင်းတွေဆိုတာလဲ။ ရက်ပိသီချင်းတွေ ကြိုက်လို့လား”

“အဟဲ့ တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲထွက်ပေါက်ပိတ်သလို ခံစားရရင် အဲဒီလိုအော်ဟစ်ဆိုလိုက်တော့ ရင်ထဲပေါ့သွားတာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ကြီးတော်က ဆူလို့ငေါက်လို့ ပြန်လည်းမပြောသာဘူးဆိုရင် ပြန်ပြောချင်တာ တွေ သီချင်းလုပ်ဆိုတော့ ရင်ထဲဘာမှမရှိတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီရက်ပိပါလို့ ဆိုမှာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အလွမ်းသီချင်းအချစ်သီချင်းတွေနဲ့ ရင်ထဲကဟာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပေါ့အောင် လုပ်လို့ရမှာလဲ”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲကွ။ ရန်တွေ့သလို ရန်ဖြစ်သလို ပြောချင်တာပြော ဆိုချင်တာဆိုပေါက်ကွဲနေတတ်တဲ့ ရက်ပိသီချင်းတွေကို အရင်က ကိုယ်မခံစားတတ်ဘူး။ ထကယ်တော့ ရင်ထဲရှိတာတွေ ပေါက်ကွဲ ဖို့ဆိုတာ သံစဉ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေးတော့ ငြစ်သွားတာ

အဲဒါ ဒေါသတွေကိုလက်ထဲမှာထည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အသံကိတ်တစ်ခုကိုသတ် ခို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“စင်မြောတာမှန်တယ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ခါတလေတော့ ပင်ပန်း ထာတဲ့အခါကျရင် စိတ်ရှိတာပေါ့။ နွားပျောက်ရင် ပျောက်မယ်၊ ရေစည်လှည်း ဆိုက်တာ နောက်ကျရင်ကျမယ်၊ လူစောင့်ရတယ်လေ ဟုတ်တယ်မဟုတ် တော့။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကြီးတော်က အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရမှာဖို့လို့ လမ်းမှာ အချိန်ပြန်တာလားဆိုပြီး ဆူတတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျုပ်က ပေါက်ကွဲ ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေမရှိတဲ့ စောင့်ရှောက်ထားတာပါလေဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဆင်ခြားမှာပေါက်ကွဲလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ သံစဉ်တွေဖြစ်ကုန်နေချေ၊ လောက ကြီးကဘာလဲ။ နာကျင်မှုတွေအရောင်ပြောင်း ဘာတွေလိုအပ်လဲ။ နွားလေး ခိုကျောင်းလို့ ရေစည်လှည်းကိုမောင်းမယ်၊ ကျန်တာတွေဘေးမယ်၊ ကြီး ထောင်ဆိုရင် မငိုနဲ့၊ ဘေးနားမှာဘဲလေးတွေရှိတယ်”

“ဟား ဟား”

သီချင်းလိုဆိုပြနေတာကြောင့် သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်ချလိုက် ခဲ့သည်။ ကိုယ်လုံးကိုလှုပ်ပြီး ခေါင်းခါလက်ခါလုပ်တာမို့ တကယ်ရက်ပိပါ သစ်ယောက်ကို မြင်နေရသလိုပင်။ ပင်ပန်းမှုတွေများသော်လည်း ဒီလိုပျော် ဆွတ်နေတတ်လို့ပဲ တော်သေး၏။

တကယ်ကို ရိုးသားဖော်ရွေပွင့်လင်းသော တောသူလေးပါ။ နွား ထည်းပေါ်ကနေ ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ရတာလည်း စိမ်းစိုသာယာလို့။

အခန်း (၈)

“ဟိတ်ကောင် သောက်ကွကောင်းတယ်၊ ငါးကင်လည်းကောင်း တော့မယ်”

အောင်သက်က ထန်းရည်ကိုတစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး ငါးကင်တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကင်ကာ ပြော၏။ ချောင်းထဲမှာ ရေဆင်းချိုးပြီး ငါးကင် ငါးကင် ထန်းရည်သောက်ဖို့အထိပါ အောင်သက် စီစဉ်ထားတာပါ။ ထန်းရည် အထိသွားလျှင် ဝေးလည်းဝေးပြီး လူလည်းရှုပ်တာကြောင့် ဒီလိုပဲလာခဲ့ကြတာ။

ထန်းရည်က ချောင်းစပ်မှာလည်း လာရောင်းတာကြောင့် ထမင်း သောက်ရတာ အဆင်ပြေသည်။

“ကောင်းသားပဲကွ၊ မြို့ကစည်ဘီယာလိုသဘောထားပြီး သောက်လို့အဆင်ပြေတယ်”

“ခါးသက်သက်ချိုမြိန် ချဉ်ပြန်ပြန်အရသာစုံတယ်၊ အောင်သက် မင်း ငါးကင်က မရသေးဘူးလား”

“ရပါပြီကွ၊ မီးမွှေးတာကြာသွားလို့ပါ”

“လေကတိုက်နေတာကိုး၊ ဒါတောင်ကွယ်ထားလို့၊ ငါးကထပ်များ ဦးမှာလား”

“မများတော့ဘူးကွ၊ ရှိတာပဲစား၊ ငါက ထန်းရည်သောက်ချင်နေပြီ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ အရမ်းမူးအောင်တော့ မသောက်နဲ့နော်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိတယ်၊ မိန်းကလေးအပျိုလည်းရှိတယ်၊ အရိုအသေတန်လို့ မကောင်းဘူး”

“မင်းကလည်း ငါ့မိဘတွေက နားလည်မှုရှိတယ်၊ ငါ ပြန်လာတိုင်း ဒီလိုသောက်နေကျ ဘာမှမပြောဘူး၊ ညှိချောကိုတော့ ထည့်ကိုမစဉ်းစားတာ”

“အောင်သက်”

“ဘာလဲ”

“ညှိချောနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုနည်းနည်းတော့ ပြောချင်တယ်၊ ပြောလို့ရမလား”

“ပြောလေ ဘာပြောမှာလဲ”

ပြောဆိုမှ ပြန်ပြီးချင်ချိန်နေရသေးသည်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။ သူများမိသားစုကိစ္စအရေးမှာ ဝင်စွက်ဖက်လို့ကောင်းပါမည်လားမသိပေ။

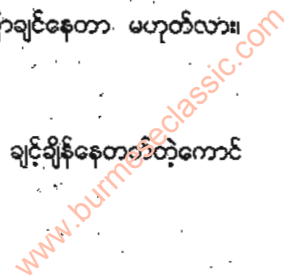
“ဟ ပြောလေ ကိုကိုရ၊ ပြောမယ်ဆိုပြီးတော့”

“မပြောတော့ပါဘူးကွ”

“အာ ညှိချောနဲ့ပတ်သက်တာ ပြောချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ညီမဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို”

“ကိုကို မင်းက အဲဒီလို အိုးတိုးအတ ချင်ချိန်နေတာဆိုတဲ့ကောင်

မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောစမ်းပါကွာ မင်းတို့နဲ့ငါက အားနာနေရမယ့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“အေး ဒီလိုကွာ မင်းတို့အိမ်မှာနေရတာ ညှိချော နည်းနည်း ပိုပင်ပန်းသလားလို့ပါ။ မင်းလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်လေး ကူလုပ်ပါလားအောင်သက်”

“ဪ ဒါများ ငါက စာသင်၊ ပညာသင်၊ ပြီးရင် ရွာမှာတွဲဖက် ဆရာလုပ်မှာကွာ။ အမေတို့ကလည်း အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ တကယ်လို့ ညှိချောသာ မင်းညီမအရင်းဆိုရင် အဲဒီလိုပင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင် ကိုကို”

“ငါနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့စကားပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲ အဲဒီလိုမြင်နေ လို့”

အောင်သက်က အုန်းမူတ်ခွက်လေးနှင့် ထန်းရည်တစ်ခွက် ယူ ဘောက်ပြီး ပြုံးသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားလျက်။

“မင်းပြောတဲ့စကားက နည်းနည်းတော့ ထိတယ်ကွာ။ အင်း မင်း ပြောသလိုပါပဲ ညှိချောသာ ငါ့ညီမအရင်းလေးဆိုရင် သူလုပ်ရမယ့်အလုပ် တွေ ငါကူလုပ်ပေးမိမှာ အမှန်ပဲ။ အစ်မတို့ကလည်း သူတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေသိမ်းကြိုးလုပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သေချာတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို စိတ်မျိုးနဲ့လည်း”

“ငါနားလည်ပါတယ်။ မင်းတို့ကလည်း အရင်းမဟုတ်လို့ဆိုတဲ့စိတ် မျိုးနဲ့ မညှာမတာခိုင်းရက်တာမဟုတ်ဘူး။ ညှိချောကလည်း မိဘမိသားစု အရင်းတွေမဟုတ်လို့ ဒီလောက်ထိလုပ်ပေးရတာဆိုတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တောနေလူတန်းစားကိုက အလုပ်နဲ့လက်မပြတ် လုပ်နေရတာ ငါသိတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ”

“ငါသိပြီ ကိုကို။ ညှိချော ပင်ပန်းတာကို မင်းမကြည့်ရက်ဖြစ်နေ ထာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒီကောင် မင်းညီမညှိချောကိုများ စိတ်ဝင်စားနေလား”

ဇော်မိုးက ထိုသို့ဝင်ပြောလိုက်တော့ သူ နည်းနည်းတင်သွား သည်။ ထန်းရည်ကို နှစ်ခွက်လောက်ဆင့်သောက်ပြီးမှ ဖွဲ့ခနဲ ထွေးထုတ် ထိုက်ပြီး

“ငါက တောသူဖရိုဖရဲကို စိတ်ဝင်စားစရာလားကွာ။ နမယားချင်း ဆိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောနေတာ။ ညှိချောက အလုပ်သာပိုလုပ်ရတယ်။ ပညာ ဆက်မသင်ရဘူး။ ထွဲကယ်လို့ အဒေါ်တို့ဦးလေးတို့မဟုတ်ဘဲ သူ့မိဘတွေ ဘာဆိုရင် သူ့ကိုဒီလိုထားမလား။ မိဘတွေကပဲ အပင်ပန်းခံပြီး သူ့ကို ဘညာရအောင် သင်ပေးမှာပေါ့ကွာ”

“မှန်တယ်။ မှန်တယ်ကိုကို။ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒီလိုတော့ ဒီလည်း တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးပေါ့ကွာ။ ညီမမဟုတ်လို့ခိုင်းတာ ဒါမျိုးပေါ့။ အတွင်းကျကျဆိုရင် မတရားရာလည်းရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီမ ညှိချောကို ငါချစ်ပါတယ်။ လိမ္မာတယ်။ ရည်းစားသနာမထားဘူး။ ရွာထဲမှာ ဆိုရင် သူ့ကိုကြိုက်တဲ့သူမှ အများကြီးနော်”

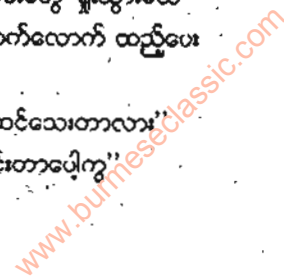
“ဟုတ်လား ကရိုကရိုသာနေတယ်။ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“ဘယ်တော့သူက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေလို့လဲကွာ။ အလှူအတန်း နဲ့ ဘုရားပွဲတွေရှိရင်သာ ဝတ်ကြစားကြ အလှပြင်ကြတာ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် အတုနဲ့ပွင့်တယ်နော်။ လျှော့မတွက်နဲ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ရှုံးသွားမယ်”

“ထင်ပြီးသားပါ။ မြို့ပြုန်ရင် ငါ့ကိုတစ်ယောက်လောက် ထည့်ပေး ဆိုက်စမ်းပါ”

“ဇော်မိုး မင်းက ငါတို့ရွာသူတွေကို အထင်သေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အထင်ကြီးလို့တောင်းတာပေါ့ကွာ”

“တောင်းလိုရအောင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလား။ လူကွ”
 အောင်သက်နှင့်ဇော်မိုး ထန်းရည်လေးဝင်သွားတာနှင့် ရစ်နေကြ
 သည်။ သူကတော့ ဟိုးအနိမ့်ပိုင်းဘက်မှာ ရေကူးနေကြသူတွေကိုကြည့်၍
 စိတ်ထဲမှာပျော်နေသလိုရှိ၏။ ချောင်းရဲ့အကျယ်အဝန်းက ပေနှစ်ဆယ်ပင်
 မပြည့်ပါ။ တစ်ရွာလုံး ဒီချောင်းလေးနှင့်ရေတွင်းတစ်တွင်းသာ အားကိုးစရာ
 ရှိသည်။ ဒီချောင်းကလည်း နွေပေါက်လျှင် အနည်းငယ် ရေခမ်းတတ်သည်
 တဲ့။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ရွာနှင့်အနည်းငယ်လှမ်းသော ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက
 ရေတွင်းကို သွားခမ်းကြရသည်။

ရေလည်းမပြည့်စုံ၊ ငွေလည်းမပြည့်စုံပါဘဲ ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်ကြ
 တာတော့ ချီးကျူးစရာပါ။

“ဟိတ်ကောင် ကိုကို၊ ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ လာ သောက်
 လေကွာ”

“မင်းတို့ရွာကလူတွေကြည့်ရတာ အရမ်းကို ရိုးရှင်းကြတာပဲကွ
 ဘယ်သူ့မျက်နှာပေါ်မှာမှ လောဘတွေမတွေ့ရဘူး။ နောက်ကျိုကျိုချောင်းထဲမှာ
 ရေချိုးရတာလည်း ပျော်နေကြတဲ့ပုံပဲ”

“ဒါကတော့ကွာ ကံကြမ္မာက စီမံပေးတဲ့ဘဝတွေမှာ ကြုံသလို
 ဖြစ်သလိုနေကြတာပဲ”

“ဒီလိုချိုတဲ့တဲ့နေရာတွေ ဘယ်လောက်များများရှိဦးမလဲ မသိဘူး
 နော်”

“မရေမတွက်နိုင်အောင်ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ထက်အများကြီးပိုချိုတဲ့
 ရွာတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ချောင်းမြောင်းမရှိတဲ့နေရာတွေ ရေတွင်းတူး
 မရတဲ့နေရာတွေ၊ နောက် ကမ်းနီးနီးပြန်တော့ မြစ်ရေအတက်အကျနဲ့ ကမ်း
 ပြိုတာ မြေပြိုတာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေကမျိုး နယ်စပ်တွေမှာကျတယ်
 လည်း စစ်ကြောင့်မြေရ ဒုက္ခသည်စခန်းတွေရှိရ မဝရေထာစားပြီး လူနာ

လူတွေရဲ့ဘဝကိုအားလုံးတွေ့ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် စိတ်မချမ်းသာစရာ
 ဘဝလည်းပါပဲကွာ”

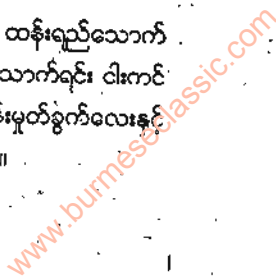
အောင်သက်ပြောပြမှ သူ သက်ပြင်းချစ်သွားသည်။ ဒီလိုနေရာ
 မတွေ့တို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာလည်း သူတို့ကံကြမ္မာပဲလား။

“ဒါဆိုလည်း တောမှာမနေဘဲ မြို့ပေါ်တွေမှာ ပြောင်းနေကြပေါ့၊
 လူတွေကွာများတဲ့နေရာမှာနေမှာလဲ”

“မင်းပြောလိုက်တော့ လွယ်လွယ်လေး။ ကိုယ့်တောကိုယ့်ရွာကို
 သိသူက စွန့်လွှတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒုက္ခမခံနိုင်တော့လို့ စွန့်လွှတ်တယ်ပဲထားဦး။
 မြို့ပေါ်ရောက်မှလုပ်ကိုင်မှုစားတတ်တာနဲ့ ပိုပြီးဒုက္ခရောက်မလားဆိုတာလည်း
 မသိရသေးတယ်။ ပြီးတော့ တောမှာက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနေရတယ်။
 မြို့မှာက ကျဉ်းကျဉ်းကျူကျူနဲ့ နေစရိတ် စားစရိတ်ကကြီးတယ်။ တောမှာ
 သိပ်တော ဟိုကိုင်တောက အသီးအရွက်ခူးချက်လိုက်ရင် ဟင်းတစ်ခွက်
 သိပ် မြို့မှာပိုက်ဆံရှိမှ စားစရာရှိတာ”

“အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် မြို့မှာရော
 တောမှာရော မလွယ်ပါဘူး။ ငါက မင်းတို့တောကိုရောက်မှ တောရွာကလူ
 တွေဒုက္ခကိုသိတာ၊ ရေဘေးသင့်ကြတဲ့အချိန်မှာ ပရဟိတအဖွဲ့အစည်းတွေ
 ကြိုတမ်းကြ သွားကြတဲ့အခါမှာ အိုင်တာနက်မှာ ငွေဘွတ်စ်မှာတွေ့ရ
 သိ ကျောင်းတက်နေတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အိမ်ကပဲလျှံစရာရှိတာ
 တော အခုမှပဲ ရေဘေးမသင့်လည်း ဒုက္ခတွေနဲ့နေရတယ်ဆိုတာ သိ
 တာတယ်”

သူတကယ် စိတ်မကောင်းစွာပြောနေမိတော့ ထန်းရည်သောက်
 နိုင် မေ့နေမိသည်။ ဇော်မိုးကတော့ အဆက်မပြတ်သောက်ရင်း ငါးကင်
 နိုင်နှင့် အရှိန်ရနေ၏။ ထန်းရည်မြို့အိုးထဲက အုန်းမှုတ်ခွက်လေးနှင့်
 တက်ရတာလည်း ချစ်စရာတောလေ့ပင်ဖြစ်မည်။

သူ ဘာကြောင့် ရန်ကုန်က အဘွား မာမိ အန်တီလေးတို့ကို မေ့နေရတာလဲ။ သတိမရနိုင်လောက်အောင် တောရွာလေးကဆွဲဆောင်မှု ရှိနေခဲ့တာဖြစ်မည်။ အဘွား မာမိနှင့်အန်တီလေးရော သူ့ကိုသတိရနေမလား။

အခန်း (၉)

“ဟယ်လို ဟယ်လို အဘွား။ ဟယ်လို ဟယ်လို မာမိ မာမိ ဟယ်လို အန်တီလေးလား ဟယ်လို”

သူ ဘယ်လောက်အော်အော် တစ်ဖက်ကအသံကို မကြားရဘဲ အိမ်ထဲက ကျလိုက်ဝင်လိုက် အသံမကြားရလိုက်ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း အိမ်ထဲထဲထဲမှာ ဟိုပြေးဒီပြေးပါ။

“မြို့သား အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ဖုန်းပြောနေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်တက်ပြောမှရမှာ”

“အိမ်ခေါင်းမိုးပေါ် ဒီအိမ်ခေါင်းမိုးပေါ်ပြောတာလား”

“အင်းလေ နောက်ဖေးမှာလှေကားရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့တက် မတက် သိရင် တံခါးဘောင်တွေပေါ်ကတက်”

“မ မတက်ရဲပါဘူး ညှိချောရာ ကိုယ်အမြင့်ကြောက်တယ်ကွ”

“အမြင့်ကြောက်ရင်တော့ ရွာတုရားကုန်းပေါ်က သွားပြောမှ ရမယ်။

ဒီမှာတော့ လိုင်းမိတယ်”

“ဒါ ဒါဆို အဲဒီနေရာက ဘယ်မှာလဲ။ ကိုယ့်ကို လိုက်ပို့ပါလား”

“လိုက်ဖို့လိုက်စမ်းပါ ညိုချောရာ သူ့အဘွားနဲ့အမေ စိတ်ပူနေ
လောက်ပြီဟာ၊ ဖုန်းပြောရမှဖြစ်မှာ”

ချစ်

“လာ သွားရအောင် ပြီးသား”

ညိုချောခေါ်သည့်နောက်ကိုလိုက်ရတာ အတော်တော့အလှမ်းဝေး
ပါသည်။ အရေးအကြောင်းကိစ္စဆိုလျှင် ဖုန်းလိုင်းမိဖို့ ထိုနေရာအထိ သွား
နေရလျှင် မလွယ်ပါလား။ ရွာရဲ့ပုံပုံ၊ မူကတော့ အရမ်းကိုနောက်ကျကျန်နေ
ခဲ့သည်။

“ညိုချော မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်တော့မှာပါ။ ဟိုရှေ့နားဆို ကုန်းပေါ်မှာ ဘုရားကိုတောင်
လှမ်းမြင်နေရပြီ”

ညိုချော လှမ်းလက်ညှိုးထိုးပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်းမြင့်မြင့်
မှာ စေတီလေးတစ်ဆူကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီအမြင့်အပေါ်ထိ တက်ရမှာလား”

“ဟိုဘက်မှာ စောင်းတန်းရုံပါတယ်။ အဲဒီက တက်လိုက်ရင်
ရပါတယ်”

ကုန်းကမူလေးတွေကို တက်ရင်းက ဘုရားစောင်းတန်းလေးကို
တွေ့ကာ တက်လာခဲ့ကြသည်။ တကယ်ကို အေးချမ်းသာယာသောနေရာ
လေးပင်။ ဘုရားစေတီပုထိုးလေးက ထုံးဖြူဖြူမွှေးမွှေးနှင့် သူ့ပျိုလှသည်။

“ကဲ ပြောလို့ရပြီတော့”

ညိုချောပြောမှ သတိရကာ အဘွားတို့ထံဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။
ဖုန်းက သုံးလေးခါလောက် ဆက်ခေါ်မှဝင်သွား၏။

“ဟယ်လို အဘွား အဘွားလား”

“ဟုတ်တယ် မြေးရဲ့ ဘာလို့ရောက်ကတည်းက” ဖုန်းမဆက်တာ
မမြေးရဲ့”

“ဒီက ဖုန်းခေါ်ရတာမလွယ်လို့ အဘွားရဲ့”

“မင်းမာမီရော အန်တီလေးရော အဘွားရော ဒီကနေ ဖုန်းတွေ
ဆက်လျှောက်ခေါ်နေတာ ဆက်သွယ်မှုရရှိလာပြင်ပနဲ့ စက်ပိတ်ထားတယ်
ညိုချောပြောနေတာ အဲဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘွား။ အဘွားတို့ဆီက ခေါ်ရင်ပိုပြီး မရဘူး။

အခုတော့နေရာ မြေနှိပ်ပိုင်းကျလို့လေး အခု သား ကုန်းမြင့်ပိုင်းဘုရားပေါ်က
ဆက်နေတာ”

“အဲဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာကို ဘာလို့သွားရတာလဲမြေးရယ်။

အခုအသောက် အနေအထိုင်ကအစ ခုကွရောက်အောင် ပင်ပန်းရအောင်
မလုပ်နဲ့”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဘွားရဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်”

“နေဦး မြေးမာမီက ပြောဦးမယ်တဲ့”

အဘွားက မာမီကိုဖုန်းလွှဲပေး၏။

“ဟယ်လို မာမီ”

“သား သား ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သားရယ်။ ဖုန်းဆက်လို့တောင်

မလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဘာလို့နေမှာလဲ”

“ဒီတစ်ခုပါပဲ ကျန်တာတွေ အဆင်ပြေပါတယ် မာမီရဲ့။ သား

အခုအောက်လိုပါ။ အရမ်းကိုအေးချမ်းသာယာတာပဲ။ စိတ်သည်းချမ်းသာတယ်”

“ဒီမှာရော သားကိုမာမီတို့က ဘာတွေစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေ

တယ်လို့လည်း မာမီတို့သားကို အရမ်းသတိရတယ် သား”

“သားလည်း သတိရပါတယ် မာမီရယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်မှပြန်လာ

မိနော်”

“ဪ သား အန်တီလေးက ပြောဦးမယ်တဲ့၊ ပြောလိုက်ဦး သား”

“ဖုန်းလိုင်းက မမိချင်တော့ဘူး မာမီ နောက်မှ”

“ဖုန်းက အန်တီလေးလက်ထဲရောက်နေပြီ နေရာ နေရာရွှေပြောင် တူလေး”

“ဟင်း”

ဖုန်းက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် မမိချင်မိချင်ဖြစ်နေတာနဲ့ ညှိချောကို မေးခေါ်လိုက်တော့ ညှိချောက ဘုရားကုန်းအပြင်ထက် အနည်း ငယ်မြင့်သော ဘုရားရင်ပြင်အပြင်ဘက်က ကုန်းကမူလေးဘက် ခေါ်သွား သည်။ မိနပ်က အောက်ခြေအဆင့်မှာ ချွတ်ထားခဲ့တာမို့ ခဲပြုတ်တွေ ကျောက် စရစ်ခဲအချွန်အတက်တွေပေါ်မှာ ရပ်ရတာ ခြေဖဝါးတွေနာလွန်း၍ သူ ခုန် ခုန်ဆွဲဖြစ်နေရသည်။

“ကဲ တံတိုင်းပေါ်တက်လိုက် ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

သူ ညှိချော ညွှန်ပြသော တံတိုင်းလေးပေါ်တက်လိုက်တော့ လိုင်းက ပြန်မိသွားသည်။ ဒါကို တစ်ဖက်ကနေ ကြားသွားသော အန်တီလေး အသံက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“တူလေး တူလေး ခုနက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ ကြား တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲ တူလေး”

“ဗျာ ဘယ် ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ ကြား ကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဟို ဘု ဘုရားလာဖူးတဲ့အဒေါ်ကြီးပါ၊ သား ဖုန်းလိုင်းမမိ မိတဲ့နေရာတက်ပြောဆိုပြီး အကူအညီပေးတာ”

“အဒေါ်ကြီးဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားသား၊ အန်တီလေးကိုမညာနဲ့ နော်”

“မညာပါဘူး တကယ်အဒေါ်ကြီးပါ၊ ဘုရားပေါ်ကို မိန်းကလေး သယ်ငယ်လေးတွေက လာပါမလား၊ အန်တီလေးရဲ့၊ အဒေါ်ကြီး အဘွားကြီး အရွယ်တွေပဲ တရားထိုင်ဖို့ ပုတီးစိတ်ဖို့လာကြမှာပေါ့”

“ဪ အဲဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရုတ်ရုတ်ရက် ရက်တော့ လုပ်မလာနဲ့နော်၊ သားရည်းစားမထားရဘူး၊ မိန်းမမယူရဘူး၊ အဲဒါကို လုံးဝမမေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ ဒါပဲနော် အန်တီလေး၊ ဖုန်းလိုင်း မမိတော့ဘူး”

သူဖုန်းပြန်ပြန်ချလိုက်ရသည်။ အသံမကြားရ၍ စပီကာဖွင့်ထားတာ နဲ့ အန်တီလေးတို့ပြောသမျှတွေ ညှိချောလည်း အကုန်ကြားနေမှာပါ။ သူ ညှိချောကိုအားတုံအားနာဖြစ်သွားမိလျက် တံတိုင်းလေးပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက် ဖြစ်

“ဆော ဆောရီးနော် ညှိချော ဟို”

“ကျုပ်ကိုအဒေါ်ကြီး အဘွားကြီးလို့ပြောလိုက်ရလို့လား”

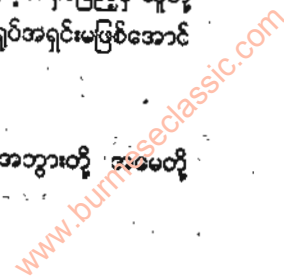
“ဟို အဲဒါက”

“အဘွားတွေ အမေတွေက ရည်းစားထားမှာမိန်းမယူမှာကြောက် သံထင်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘာလို့မပတ်သက်စေချင်တာလဲ”

“ဒါ ဒါက ဒီလိုပါကွာ၊ ကိုယ့်အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မှ သူတို့ စားမယ့်မိန်းမကို ယူရမယ်တဲ့၊ ဒီကြားထဲမှာ အရှုပ်အရှင်မဖြစ်အောင် မေ့ချင်တာပါ”

“စင် သူတို့ကို ကြောက်ရတယ်လား”

“ကြောက်ရတယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အဘွားတို့ အမေတို့

အန်တီးလေးတို့ဆိုတော့လည်း သူတို့စကားကို လွန်ဆန်လို့မရတဲ့သဘောပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရည်းစားတောင်မထားဖူးဘူးဆိုပါတော့”

“အင်း”

“စင်က သားလိမ္မာလေးပဲ တော်လိုက်တာ”

“မင်းရော ရည်းစားမထားဘူးလား၊ ကြိုက်တဲ့သူတွေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဒီဘဝကနေ မပြောင်းလဲဘဲနဲ့တော့ ကျုပ်ယောက်ျားမယူခင် ပါဘူးတော်၊ ကြီးတော်တို့ကို ဒီလိုလုပ်ကိုင်ပေးနေရတာမှ ကုသိုလ်ရဦးမယ် ဒီရွာက ဒီယောက်ျား ဒီလိုလူမျိုးတွေပဲယူမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအလုပ်တွေလည်း လုပ်ရဦးမယ်၊ ယောက်ျားဝေယျာဝစ္စတွေ သားသမီးဝေယျာဝစ္စတွေ ပိုလာမယ် ယောက်ျားက သောက်သောက်စားစား လူနွေး ဖဲသမားကြက်သမားဆိုရင် လင်ဆိုးမယားတဖားဖား တာဝန်တွေ ပိုလာဦးမယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီအတိုင်း အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မယ်”

ညိုချောစကားကို သူ သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုးလေးရှိတာ မဆိုးဘူးဟုထင်၏။

မကောင်းသည်ဘဝကို ဝင်မတိုးဘဲ တွေးတောချင်ချိန်တတ်ထာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ညိုချောနှင့်သူ ဘုရားကိုတူတူနဲ့ အေးအေးစွာပဲ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ နေညိုညို ညနေချိန်လေးက ကားသံလူသံ တွေတိတ်ဆိတ်၍ လမ်းလျှောက်ရတာအရသာရှိလှသည်။

တောရွာက လူတွေ တောကိုစွန့်ခွာပြီး မြို့ကိုမပြောင်းချင်ကြတာ ဒီလိုအေးချမ်းမှုတွေကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မြို့မှာတော့ တားသံလူသံ နေသည်အသံတွေ မီးခိုးနဲ့တွေ့ကလည်း မှန်ထူလျက်၊ နေ့စဉ် ရောဂါတွေ ဂျှစ်ဂျစ်ဝယ်ယူနေကြရတာ၊ ဒါပေမဲ့ မြို့မှာပဲ ပျော်စရာတွေတွေ့က များသည်။

တောရွာလေးကိုချစ်တဲ့သူတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ မြို့မှာ နေမှုပိုပြီးထူထပ်သွားနိုင်၏။

သူကတော့ ဒီတောရွာလေးမှာ ပျော်နေသလိုလို။

“မစောင့်ရှောက်လား၊ စောင့်ရှောက်လားတော့မသိဘူး။ ရွာလေ့
အခုတော့ လုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုအိမ်က ဒီအိမ်ကတင်ကြ မြှောက်ကြတာနဲ့
တူပြီး ပူဇော်ပသကြတာနဲ့ ပျော်စရာတော့ကောင်းတယ်ကွာ၊ နတ်ကတော်က
သူ့ရုပ်တဲ့သူဆို ကြက်ကြော်ကျွေး၊ အရက်တိုက်နဲ့ ကာလသားတွေအကြိုက်
သွေးကွာ”

“ငါတို့ရော သွားလို့ရလား၊ နတ်ကတော်က ငါ့ကိုဆို အချော်
တင်လောက်တယ်”

ဇော်မိုးက ဝင်နောက်တော့ အောင်သက်က ခေါင်းကိုပုတ်လိုက်ပြီး
“အချော်တင်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ တော်ပါကောက်သွားလိမ့်မယ်”
“အဲဒါဆိုလည်း အရက်ဝဝသောက်ရတာပေါ့ကွာ”
“သူ့ပိုပြောရဲတယ်၊ ငါတို့တော့ ကြောက်ပါ”
“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ အချင်းချင်းပဲ ဘာပွန်းပဲသွားတာမှတ်လို့”
“ပြောရဲတယ်ဟယ် တကယ်ပဲ ရောဂါရပြီး သေမှာမမြင်ဘူး”
“ဟွန်းနော် သူများကို အဲဒီလိုပြောနဲ့”
“ရောဂါက စလာပြီ၊ ရောဂါရရင် ရွာမှာပဲနေခဲ့၊ ငါကတော့ မြန်

မိဘူး”
“ရတယ်လေ ဒီရွာသူပဲ လုပ်လိုက်မှာပေါ့”
“ဟိတ်ကောင် စကားမများနဲ့၊ ဟိုမှာ ညှိချောက်ကို ကြက်အမွှေး
သွားကုန်တယ်”

“အို သူများမနှုတ်ရဲပါဘူး၊ သူမနေနိုင်ရင် သူသွားပါလား”
ဇော်မိုး စကားကောင်းမပြောတော့၍ ကြက်မွှေးနှုတ်နေသော ညှိ
ချောက် သူလျှောက်လာခဲ့သည်။
“ညှိချော ဘာကုလုပ်ပေးရမလဲ”
“နေပါ မြို့သားရယ်၊ လုပ်တတ်မှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

အခန်း (၁၀)

“ဖောင်း”
“ကွပ် ကွပ်”
“ဖောင်း”
“ကွပ် ကွပ်”

“ဟ ဘာလုပ်နေတာလဲ အောင်သက်ရ”
“ရွာမှာမြေပိုင်းနတ်ပွဲရှိတယ်ကွာ၊ ငါတို့အိမ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်
ရအောင် ကြိုက်တစ်ကောင် အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ ပူဇော်ပသရမယ်၊ ကျွန်ုပ်
ကြိုက်က မင်းတို့ကိုချက်ကျွေးဖို့”
“အောင်မလေး”

မျက်စိအောက်မှာတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လောက်လေးရွာနဲ့
ပစ်သတ်နေသော ကြက်တွေကိုချက်ကျွေးမှာ ဘယ်လိုစားရမလဲ။ ညှိချော
ထိုကြက်တွေကို လာကောက်၍ ရေနွေးအိုးတည်ထားသည်။ သူသွားသည်
“အဲဒီလို ပူဇော်ပသတော့ မင်းတို့အိမ်ကိုတကယ် နောင်ရွာ
သလား အောင်သက်”

“မလုပ်တာတိုင်းအချောင်ခိုစားနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဧည့်သည်ကဧည့်သည်လိုပဲနေနေရင် ဘယ်သူက ငါးရက်တစ်ပတ်ထက် ပိုသထားမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုတစ်ခုခုခိုင်းပါ”

“နေပါပြီ၊ သားရယ် ကျုပ်ဘာသာလုပ်လည်း မြန်ပါတယ်”

“ဒါဆို အောင်သက်ကိုခေါ်ပြီး ရေစည်လှည်းသွားတိုက်လိုက်မယ်လေ၊ ညိုချော သက်သာအောင်လို့”

“အစ်ကိုအောင်သက်တော့ မခေါ်ပါနဲ့ ကြီးတော်ဆူလိမ့်မယ်”

“အာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ညိုချောက အားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း အလုပ်တွေလုပ်ရဦးမှာ၊ ကိုယ်အောင်သက်ပဲ ခေါ်လိုက်မယ်”

ညိုချောကို ပြောမနေတော့ဘဲ သူ အောင်သက်ဆီပြန်လျှောက်လာလိုက်သည်။

“အောင်သက် မင်းနဲ့ငါ ရေစည်လှည်းသွားတိုက်ရအောင်”

“ဟင် ပြီးမှ ညိုချော သွားတိုက်လိမ့်မယ်လေ”

“ညိုချော အားတာမှမဟုတ်တာကွ၊ မင်းရော ငါရော အလကား ထိုင်နေမယ့်အတူတူ သွားလိုက်တော့ မကောင်းဘူးလား၊ သိပ်လည်းမဝင်ပန်းပါဘူး”

“မပင်ပန်းတာ ပင်ပန်းတာထက် သားက ရွာမှာဆရာလုပ်မှာဆိုတော့ ရေစည်လှည်းတိုက်တာတွေ ဘာတွေလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟင် ကြီးတော်”

“ဟဲ့ ညိုချော အဲဒါထားခဲ့၊ ငါလုပ်လိုက်မယ်၊ ရေစည်လှည်းသွားတိုက်ချည်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးတော်”

“မင်းလိုက်ချင်လိုက်သွားလေ၊ ညိုချော သက်သာတာပေါ့”

သူ့ကိုအထင်များလွှဲသွားသလားမသိပေ။ အောင်သက်ကို ခေါ်ဆိုက်တာ မကြိုက်တာတော့သေချာသည်။ ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုမနေဘဲ သူ လှဲတွင်ကျယ်လုပ်မိသွားပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညိုချော ဒီလောက်ကြီး ပင်ပန်းနေရတာကိုတော့ သူ မမြင်ရက်တာအမှန်ပါ။ သူ ညိုချောနှင့်အတူ ရေစည်တိုက်ဖို့ နွားလှည်းခေါ်မှာ အတူလိုက်လာခဲ့သည်။

“ညိုချော”

“စင်”

“ကြီးတော် တစ်မျိုးဖြစ်သွားလားမသိဘူးနော်၊ အောင်သက်ကို ခေါ်လိုက်တာ စိတ်ဈေးဆိုးသွားလား”

“ဆိုးမှာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ သိအောင်ပြောလိုက်တာနေမှာပါ၊ အဲဒါကြောင့် စင်ကိုပြောတာပေါ့၊ အစ်ကိုအောင်သက်ကိုမခေါ်ပါနဲ့ မခိုင်းပါနဲ့လို့”

“ဧည့် ညိုချောချည်းဒိုင်ခံ ပင်ပန်းနေတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အထက်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူလုပ်တာမျိုးတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ အခုက သူ့သားသမီးတွေကို တောလုပ်တောကိုင် ဘာမှမခိုင်းတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“မိဘပဲလေ သားသမီးအပေါ် အဲဒီလိုမေတ္တာတော့ ထားမှာပေါ့၊ ကြီးတော်တို့လင်မယားက သူတို့တော့အငြိမ်မနေကြပါဘူး၊ ဦးကြီးဆို ဦးလင်းအဖိုးချုပ် တစ်နေကုန်လယ်ထဲဆင်းနေတာပဲ၊ ကြီးတော်လည်း အိမ်မှာ သိပ်မနားပါဘူး၊ လုပ်တာတော့ လုပ်နေတာပဲ”

“မင်းကတော့ အပင်ပန်းဆုံးမဟုတ်လား”

“စင် ကျုပ်ကိုအဲဒီလို စေတနာထားပေးတာ ဂရုစိုက်ပေးတာ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“ဟင်”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိပေ။ သဒ္ဓါလွန်လျှင် တဏှာကျွန်ဖြစ်သွား

တာမျိုး ဖြစ်သွားမလား။ တကယ်ဆို ညိုချော ပင်ပန်းရတာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင် သလို ဖာသိဖာသာနေလို့ရဲ့သားနှင့်။ သူ့ကိုယ်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လိုက် ပူနေတာ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“မြို့သား”

“ဟင် ဗျာ”

“ကျုပ်မေးတာ ဖြေလေ”

“ဪ အင်း ကိုယ်က အမြင်မတော်သလိုဖြစ်နေသလားလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ တန်းတူရည်တူတော့ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဟို ပြီးတော့ ညိုချောကိုမိဘမဲ့ဖြစ်ရတဲ့ဘဝကိုလည်း သနားမိလို့ပါ။ ဒီအရွယ်က မိဘအသိုက်အမြို့ရင်ငွေမှာ နေသင့်သေးတယ်လို့ထင်မိတယ်”

“ကျုပ်ကံတရားပေါ့တော်၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီလို မိဘတွေ အစ်ကို အစ်မ အဒေါ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တာပေါ့။ ကျုပ် အဲဒါကြောင့်လည်း ပင်ပန်းပေမယ့် အစ်ကိုအောင်သက်တို့ ကြီးတော်တို့အရိပ်အာဝါသအောက်က နေ ထွက်မသွားဖြစ်တာ၊ မိသားစုနဲ့အတူနေရသလိုပဲမဟုတ်လား”

“မင်းစိတ်ဓာတ်လေးက ကောင်းလိုက်တာ ညိုချောရယ်”

သူ့ပါးစပ်ဖျားကနေ ရေရွတ်မိသွားပါသည်။ ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ပင်ပန်း ငြိုငြင်မှုမရှိ ပေးဆပ်နိုင်လွန်းသည်မဟုတ်လား။

“ညိုချော ရေတွင်းမှာလူရှင်းနေသလိုပဲနော်”

“နတ်ပွဲအတွက် အိမ်တွေမှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြမှာပေါ့၊ တချို့က မုန့်ဖြူ မုန့်နီတွေပါ ကြော်ကြတာ”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“မုန့်ဆီကြော်ပြောတာလေ၊ တင်ဖို့မြှောက်ဖို့ပေါ့၊ ရိုးရာဆိုတော့ လည်း တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြတာပဲ၊ တချို့က အိမ်မှာတင်ကြတယ်”

“အင်း ဒီလေ့လေးကလည်း ကောင်းပါတယ်၊ နတ်တို့အစောင့်

အရှောက်တို့ဆိုတာလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဘုရားလက်ထက်က ဆည်းက ရှိခဲ့လို့ တရားဟောတော့မယ်ဆိုရင် အားလုံးကိုခေါ်ပြီး တရားပေး ထယ်၊ မေတ္တာဝေတယ်၊ သာသနာကို ဖောင့်ရှောက် ချတဲ့ နတ်ဒေဝါတွေလည်း ရှိသေးတာပဲ”

“ရိုးရာအစွဲရှိကြပေမယ့် ဘယ်ဟာမှ အစွန်းမရောက်ရင် ပြီးတာပါ မဲ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့တောရွာလေ့မှန်သမျှကို ချစ်တယ်၊ ကဲ မြို့သား ဆင်းပြီးအရိပ်မှာ သွားထိုင်လေ၊ ကျုပ် ရေခွဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညိုချောကို ကူလုပ်ပေးမယ့်သူလည်းမရှိဘူး။ ညိုချောအောက်ကစပ်ပေးလေ ကိုယ်အပေါ်ကနေခွဲပြီး စည်ထဲထည့်ပေး ဆယ်”

“စင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လက်တွေနာမှာပေါ့ မြို့သားရယ်၊ ကျုပ်ပဲ သူ့ပဲပါမယ်”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် ညိုချောရဲ့ သွားပါ၊ မလုပ်နိုင်မှ ထိုင်နေမှာပေါ့”

“အင်း အဲဒါဆိုလည်းပြီးရော မလုပ်နိုင်ရင် ပြောနော် အားမနာနဲ့”

“အင်းပါ”

ညိုချော ပုံးလေးယူကာ အောက်ဆင်းသွားသည်။ ရေတွင်းထဲက ပြားနှင့်ဆွဲပြီးမှ ပုံးထဲထည့်၊ ပုံးထဲကရေကို လှည်းနားအထိ ညိုချော ဆွဲလာ

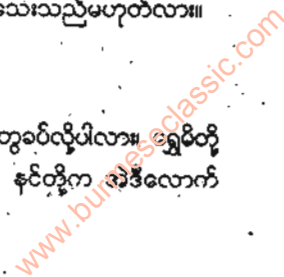
ပြီးမှ သူက လှည်းပေါ်ကနေ လှမ်းယူကာ စည်ထဲထည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွဲစမရှိ၍ လက်ကနာသော်လည်း ညိုချောကို ကူညီပေးချင်နေ

မိသည်။ ညိုချောက သူ့ထက်တောင် ပိုပင်ပန်းသေးသည်မဟုတ်လား။

“ညိုချော”

“ဟင် သာဂေါင်”

“နင်က မြို့သားနဲ့တောင် ရေတွေဘာတွေခပ်လို့ပါလား။ ရွှေမိတို့ ချောတုန်းက ငါမယုံဘူး အခုတော့ လက်တွေပဲ၊ နင်တို့က အဲဒီလောက်

တောင် ရင်းနှီးနေကြတော့ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟာ”

“သာဂေါင် နှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ဒါတို့ရွာသားမဟုတ်ဘူး၊ မြို့ကညောင်သည့်ဟဲ့ အားနာစရာ”

“တို့ရွာသားဆို ငါ ဂရုစိုက်မလား ညှိချောရဲ့၊ နှင့်အချစ်ကိုရဖို့ အတွက် ငါအားလုံးကို စိန်ခေါ်ရတယ်၊ အခုက မြို့သားဖြစ်နေလို့ နှင့်အတွက် စိုးရိမ်နေတာ”

“သာဂေါင်နော် နှင်လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ သူနဲ့ငါက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အခုဆိုပေမယ့် တော်ကြာဆိုင်တော့မယ်လေ၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့မြို့သားက ဒါလေး နှင့်ကိုလုပ်ပေးတာကို အထင်မကြီးစမ်း အားမကုန်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါ နှင့်ကိုကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်ကျွေးပါမယ်၊ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပါ ညှိချောရာနော် နော် ညှိချော”

“သာဂေါင် ဖယ်စမ်း၊ နှင့် ဗရက်ဗရက်တွေသာလုပ်မနေနဲ့၊ နှင့်ကို အရင်ကတည်းက ငါပြောပြီးသားနော်၊ နှင့်လို့ အရက်သမား ထန်းရည်သမားကို ငါမကြိုက်နိုင်ဘူးလို့၊ နှင့် ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ရွာလူကြီးကို သွားတိုင်မှာ”

အခြေအနေကတော့ တင်းမာနေသည်။ ဒီအတိုင်း လှည်းပေါ်က နေ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ရဦးမည်လား၊ ဝင်ပါရတော့မည်လား။

ကိုယ်က ညှိသည့်မို့ ရွာသားနှင့်ပြဿနာမတက်ချင်သော်လည်း ညှိချော့ကို ဆွဲလားလွှဲလားလုပ်လာရင်တော့ သူ သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ညှိချော့ကတော့ ကက်ကက်လန်ပြီး အထိပါမခံပေ။ ရွာလူကြီးနှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်တော့ သာဂေါင်ဆိုသည့်လူ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားပေသည်။

“လူငယ်ချင်းကိစ္စ ရွာလူကြီးကို သွားတိုင်စရာလား ညှိချော့”

“ငါလက်မခံတဲ့ကိစ္စ နှင့်ရှေ့တိုးနေတာကို သာဂေါင်ရဲ့ တိုင်ရမှာ”

ဆို”

“လက်မခံဘူးဆိုတိုင်း နောက်ဆုတ်ရမှာလား၊ နှင်လက်ခံလာတဲ့ အထိ ကြိုးစားရမှာ ငါ့တာဝန်လေ၊ နှင် ငါ့ကိုပြန်ချစ်လာတဲ့အထိ”

“သာဂေါင် နှင်ဘယ်လောက်ကြိုးစားစား နှင့်လို့လူကို ငါတစ်သက် ထုံးမချစ်ဘူး၊ အဲဒါ နှင် မြဲမြဲမှတ်ထား”

“နှင် အဲဒါဆို မြို့သားကိုမကြိုက်ရဘူး”

“ဘာ”

“နှင် မြို့သားနဲ့ဘာဘာညာညာ ဖြစ်လို့ကတော့ ငါ နှင့်ကိုဆွဲခေါ် နှိပ်ပြေးမှာ၊ ငါမရချင်နေ သူများလည်းမရစေရဘူး”

“အောင်မာ လူပါးဝလို့ကတော့၊ ပါးကြွပ်ကြွပ်ကျိုးသွားမယ်နော် သာဂေါင်၊ အေး နှင်ထွက်သွားရင်သွား မသွားရင် တကယ်ရွာလူကြီးကို ဒါ သွားတိုင်တော့မှာ”

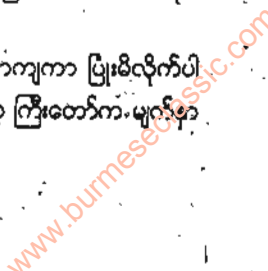
“မြို့သား ဟိုကောင် သတိထားနေ”

ရွာလူကြီး သွားတိုင်မှာကြောက်လို့ ထွက်သွားပေမယ့် သာဂေါင် သူ့ကိုကြိမ်းပါးသွားသေး၏။ သူ လှည်းပေါ်ကဆင်းကာ ညှိချော့နား ရောက် သွားဖို့

“ညှိချော့ သူက ညှိချော့ကိုကြိုက်နေတာလား”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်ရွာသားချင်းအထင်မကြီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရက်သမား ထန်းရည်သမား ယူမယ့်အစား အမျိုးကြီးပဲလုပ်တော့မယ်၊ အရက်သမားမယားလုပ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးဝဲ ထောက်မှာ အနစ်ဖွန်းမခံနိုင်ဘူးလေ”

ညှိချော့အတွေးလေးအတွက် သူ သဘောကျကာ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ သူတို့ရေခပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကြီးတော်က မျက်နှာ

မသာမယာဖြင့် ညှိချောကိုကြည့်ပြီး

“ဘာလို့ ရေလှည်းတိုက်တာ ဒီလောက်တောင် ကြာရတာလဲ ညှိချော့ လမ်းမှာ ဘာတွေလုပ်နေကြလဲ”

“သာဂေါင် နောင်ယုက်နေလို့ ကြီးတော်ရေ အဲဒီကောင်တော့ အရည်ဝင်လာရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး”

“ရွာလူကြီးတိုင်မယ် မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ပြောခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီလိုပြောမှ ပြန်သွားတာ”

“ဒီကောင်နဲ့လည်း ခက်တယ်၊ မုဆိုးမသာမယ့် မအောက်သနားပြီး သိပ်မပြောတာကို အဟုတ်မှတ်နေလား မသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါဆို ရွာလူကြီးနဲ့ သာတိုင်”

ဒီလိုကျတော့ ကြီးတော်ရော အောင်သက်ရော ညှိချောဘက်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သွေးသားစိတ်နှင့် ဒီလိုလေးဖြစ်ပေးတာတော့ ညှိချော့အတွက် အကာအကွယ်ရသေးသည်ဟု ထင်မိသည်။

ညှိချော့ အတွေးနှင့် မိသားစုလုံခြုံရေးက ညှိချော့အတွက်တော့ စိတ်ချမှုရှိသေး၏။ သူ ဘာကြောင့် ညှိချော့အတွက် တွေးပူနေမိရတာလဲ။

ဘဝတွေဟာ မရေရာသေးသရွေ့ မသေချာမှုတွေကတော့ ရှိနေမှာပင်။ ဇော်မိုးနှင့်အောင်သက်က ညှိချော့နှင့်သူ့ကိုကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။ သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

မေးလာလျှင် သူ့မှာဖြေစရာ အဆင်သင့်မှမရှိတာ။

ညှိချော့ကို သူ ချစ်နေပါသည်လို့။

အခန်း (၁၁)

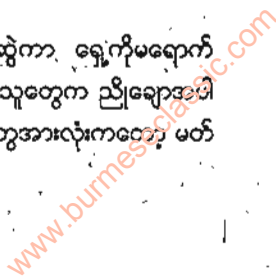
“ဂျိန်း၊ ဂျိန်း၊ ဂျိန်း”

“ဒိန်း၊ ဒိန်း၊ ဒိန်း”

နတ်ဒိုးသံ တဒိန်းဒိန်းက ရင်ဘတ်ကိုတောင် ခုန်ဆောင်စေသည်။ အစ်ရွာလုံးရှိသမျှသူတွေ ဒီမှာအကုန်ရောက်နေပြီး အားလုံး တီးလုံးသံအတိုင်း နှုတ်ပေါက်ကက ပျော်မြူးနေကြသည်။ နတ်ကတော် အခြောက်သုံးယောက် ထင်မြောက်ပူဇော်ပသကာ ကခုန်ရင်းနှင့် အရက်သောက်လိုက် ကြက်ကြော် အလိုက်၊ သူတို့နှင့် ပန်သင့်သူတွေကို ဟောပြောလိုက် ကျွေးလိုက်တိုက် ဆိုက်လုပ်နေသည်။

“မရဘူး ဟိတ်ကောင်တွေ ငါတို့ရှေ့တိုးမဖြစ်မယ်၊ ဒီနားမှာဆိုရင် ဒီတို့ ကြက်ကြော်လည်း စားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အရက်လည်းသောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အောင်သက်က သူနှင့်ဇော်မိုးလက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့ကိုမရောက် ဆောက်အောင် တိုးဝင်သည်။ ရှေ့နားမှာထိုင်နေကြသူတွေက ညှိချော့အပေါ် အရင် အမျိုးသမီးတွေကများ၏။ ယောက်ျားသားတွေအားလုံးကတော့ မတ်

တစ်ပင်။

“ဟဲ့ ညီဘွား ရှေ့တိုး စားစမ်း”

“ဗျာ ကျ ကျွန်တော့်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မင်းကိုပြောနေတာ သွားသွား”

အောင်သက်က ရှေ့ကိုဖွတ်တွန်းလွှတ်၏။ သူ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် နတ်ကတော်ရှေ့ ရောက်သွားသည့်အခါမှာ နတ်ကတော်က သူ့ကို အရက်တွေတိုက်ပြီး ကြက်သားကြော်တွေ ခွံ့ကျွေးသည်။ ဘီယာလောက်သာသောက်ဖူးသော သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးပူရိုန်းသွား၏။

“ညီဘွားက ဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဟေ့ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ”

“ဒီနယ်ကို ဖူးစာဘက် လာရှာတာလားကွ”

“ဗျာ မ မဟုတ်ပါဘူး”

“မလိမ်ပါနဲ့ကွာ တစ်အပ်ပြောလိုက်မယ်ဟေ့ အပြန်မှာ ဖူးစာဘက်ကြင်ယာဘက်ပါသွားစေရမယ်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော့်ကိုတော့ မေ့လို့မရဘူးဟေ့ နယ်ပိုင်တွေက စောင့်ရှောက်စေချင်ရင် နယ်ပိုင်တွေကို ပူဇော်ပသရမယ်”

“ဗျာ”

“ဟိတ်ကောင်ကိုကို မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ ဆက်လိုက် ဆက်လိုက်”

“ဘယ်လိုဆက်ရမှာလဲ”

“ငွေပေးလိုက်ပေါ့ကွာ မင်းကလည်း”

“ကြော် အဲဒီလိုလား”

သူ အခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး နတ်ကတော်လက်ထဲ ပိုက်ဆံ

အိမ်ကုသ

ထောင်သားတန်တစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နတ်ကတော်မျက်နှာ ပြုံး
သွားပြီး သူ့ကိုအရက်တွေကြက်ကြော်တွေ တိုက်ပြန်ကျွေးပြန်၏။ ကျန်
ညီနတ်ကတော်နှစ်ယောက်ကတော့ အောင်သက်နှင့်စော်မိုးကို တိုက်နေ
အောင်နေကြသည်။

“အောင် အောင်သက် ငါမရတော့ဘူးကွ မူးလာပြီ လုပ်ပါဦး”

“ဘယ်နယ် နတ်တိုက်တဲ့အရက်က မူးရမှာလဲကွ၊ မင်းကလည်း

အောင်ကို”

“တချို့နတ်ကတော်တွေက အငွေပဲရပါတာဆို၊ ဒီကနတ်ကတော်

တွေက အတွေ့မကြိုက်တာထင်တယ်”

“များများသောက်လို့ များများမူးလေ အမှန်တွေဟောလေပဲကွ၊

မင်းကိုဟောလိုက်တာလည်း မှန်လို့မယ်ထင်တယ်”

“အာကွာ မဖြစ်နိုင်တာ”

နတ်ကတော်က တခြားသူတွေကို ဟောပြောနေတုန်းမှာ အောင်

ကို တီးတိုးကပ်ပြောနေမိသည်။ အောင်သက်နှင့်စော်မိုးက သောက်

စားလိုက်ဖြင့် အကြိုက်တွေ့နေ၏။ သူကတော့ တကယ်ကိုမူးလာတာ

တွေ့တွေ့ပျံ့လာသည်။

“အောင်သက် ငါပြန်မဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ် ပြန်ရအောင်ကွာ”

“ဘယ်နယ်ပြန်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာစားလို့ကောင်းသောက်လို့ကောင်း

ကောင်းနေတာကို၊ သူများတွေလည်း ပွဲပြီးမပြန်ကြမှာ၊ ဒီလိုပွဲမျိုးက

အောင်မှတစ်ခါကြုံရတာကွ”

“အာ ငါတော့ မပါတော့ဘူး၊ ပြန်ချင်ပြီကွာ”

“ဟ တကယ်ကို မူးနေတာလား”

“ငါ ဘယ်အချိန်တုန်းက အရက်သောက်ဖူးလို့လဲ၊ တကယ်မူးလို့

အောင်ပေါ့ကွ”

“နေဦး ငါ လူကြံ့ရာ ခြောက်တွေ့ပြီ ညိုချောရှိတာပဲ ညိုချော လာဦး”

အောင်သက်က ညိုချောကို လှမ်းခေါ်၏။ ညိုချောက ထိုင်နေရာ မှ သူတို့နားထလာကာ

“ဘာလဲ အစ်ကိုအောင်သက်”

“နင် ဒီကောင်ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်စမ်းဟာ၊ ဒီကောင်နတ်တိုက်တဲ့ အရက်သောက်ပြီးမူးနေလို့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ မြို့သား လာလေ”

လူကြားထဲကနေတိုးခွေပြီး ညိုချောနောက်ကနေ သူ လိုက်ခဲ့ ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်မို့ လူတွေကိုတောင် တိုးတိုက် ခဲ့သည်လား မသိပေ။

“စင် တော်တော်မူးနေလား မြို့သား”

“သိပ်မမူးပါဘူး ဒါပေမဲ့ လေတိုးလို့လားမသိဘူး၊ အခုမှ ပိုမူးထ သလိုပဲ”

“အရက်က လေတိုးရင် ပိုမူးတယ်၊ စင်ကလည်း ယောက်ျားတွေ ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လေးနဲ့ မူးရသလား၊ ရွာကလူတွေဆိုရင် စင်ပေါ်က အရင် ပုလင်းတွေကုန်ပြီး ပွဲသိမ်းမှ ပြန်ကြတာ၊ မိန်းကလေးတွေကတော့ မုန့်ကြက်ကြော်တို့စားကြတာပေါ့၊ အဲဒီကအစားအသောက်တွေအကုန်လုံး အိမ်ထဲ မသယ်ရဘူး၊ အဲဒီမှာပဲ ပွဲသိမ်းအပြီး စားရတာ၊ အဲဒါမှ၊ နယ်ပိုင်တွေ မျှော်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြတာလေ၊ အဲဒီပွဲမှာ ရန်လည်းမဖြစ်ရဘူး၊ စားလည်းမများရဘူး”

“ဪ အဲဒါကြောင့် ရွာကလူတွေအကုန်လုံး မျှော်ပြီးကနေ တာဖြစ်မယ်၊ ဓလေ့လေးက ချစ်စရာလေးပါ ကောင်းပါတယ်”

“လျှာတွေလည်းလေးလို့ လူကလည်း ယိုင်နေသလိုပဲ၊ ရွာက

တွေ မြင်ရင်တော့ စင်ကိုကဲ့ရဲ့ခံရတော့မယ်၊ ဟိုရှေ့က တဲလေးမှာ ခထ ထိုင်လိုက်ပါလား”

“အင်း အဲဒါ အဆင်ပြေလောက်တယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ် မရတော့ ဘူး ပါ၊နေပြီ”

“ဒါဆို ကျုပ်ကိုတဲ့ မြို့သား”

သူ ညိုချောကို အားမနာနိုင်တော့၊ ဒီလောက်လေးနဲ့ မူးပြီးလဲနေ ပြီဆိုလျှင် လူကြားလို့လည်းကောင်းမှာမဟုတ်ပေ။ ညိုချော ပခုံးလေးကို အားနာနာဖြင့် ဖက်တွဲ၍ တဲလေးရှိရာ ရောက်အောင်လာခဲ့ရသည်။ အိတွေး နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးကို သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထိတွေ့ ခဲ့လိမ့်။

“ထိုင် ထိုင် မြို့သား”

ညိုချော အသံတွေလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တုန်ယင်နေသည်။ သူ့ရင်တွေလည်း အရက်မူးတာကြောင့်လားမသိဘဲ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်နေ သည်။

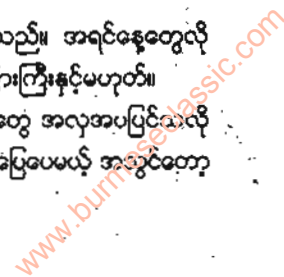
“ညို ညိုချော”

“စင်”

ညိုချော လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခေါ်မိတော့ လွန်လွန်လေး နှိုးနှိုး ညိုချော ထူး၏။ သူ ညိုချောလက်ကို ပေးမလွှတ်ချင်။ ကြမ်းရှုရှု ထုတ်ဖမ်းလေးတွေက မျက်နှာချောချောလေးနှင့် မလိုက်ဖက်ရတာ လောကံ ခံကြောင့်မဟုတ်ပါလား။

ညိုချောက ဒီနေ့ကျမှ အရမ်းကိုလှနေသည်။ အရင်နေ့တွေလို မှုတ်အင်္ကျီဖားဖား ထဘီတို သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားကြီးနှင့်မဟုတ်။

ဒီနေ့နတ်ပွဲရှိ၍ တစ်ရွာလုံးက အပျိုချောတွေ အလှအပပြင်သလို ဖြစ်လာသည်။ အလှပြင်တာ မြို့သူတွေလို အဆင်မပြေပေမယ့် အတွင်တော့

ပြောင်းနေ၏။

ဘဝကကြမ်းပေမယ့် ညိုချောမျက်နှာလေးက အရမ်းကိုချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ ညိုချော မျက်နှာလေးကို သူ ရိုဝေပေးမှုပစ္စည်းပင် အကြာ ကြီး ကြည့်နေရင်းက စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ပခုံးလေးကိုပါ ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

“မြို့၊ မြို့သား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရမ်းပူနေလားဟင် ပြန်ကြတော့ မလား၊ အိမ် အိမ်ကိုဖြတ်လမ်းကသွားရင် နီးပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မပြန်ချင်သေးဘူး ညိုချော၊ ဒီတဲလေးပေါ်မှာထိုင်ရတာ ကောင်းပါတယ်၊ လယ်ကွင်းထဲက ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လေက တဟူးဟူးနဲ့ ဒီလိုသန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တဲ့လေမျိုး ရန်ကုန်မှာမရှိဘူးကွ ညိုချော”

“စင် စင်ကလည်း ဘာလို့ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ၊ ဒီနားမှာပဲ ထိုင်နေတဲ့ဥစ္စာကို”

“မင်း မင်းကိုချစ်တယ် ညိုချော”

“စင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ထူးတာမဟုတ်ဘဲ အလန့်တကြား အာမေဇွတ်သံ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင် ဆုပ်ကိုင်ခံထားရသော ပခုံးကလည်း ရုန်းလို့မရပေ။ သူမကပဲ ရုန်းချင်စိတ်မရှိတာကြောင့်လား သူမအပေါ် ရောက်ကတည်းက ကြင်နာကရုဏ်တတ်သော မြို့သားကို သူမလည်းခင်မင်တွယ်တာမိပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည့်အရွယ်မို့ စိတ် ကူးယဉ်ကြည့်ချင်သော်လည်း ကွာခြားလွန်းသော ဘဝတွေကြောင့် မဖြစ် နိုင်မှန်းသိ၍ ခေါင်းကိုပဲ ခါရမ်းနေခဲ့ရတာ။

“ဟင် ညိုချော ခေါင်းရမ်းတယ်၊ ကိုယ်ပြောတာကို လက်မခံနိုင် တဲ့သဘောလား”

“ဟင် မ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ စင်က မြို့သား၊ ကျုပ်က တောသူ၊ အခြေအနေချင်း

မတူဘူး၊ ပြီးတော့ စင်အိမ်က ရည်းစားမထားရဘူး၊ မိန်းမမယူရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ စင်လည်း အဘွားတို့ အမေတို့ကိုချစ်လို့ သူတို့ ထားကိုမလွန်ဆန်ရဲဘူးလို့ ပြောတယ်လေ”

“အဲဒါက အချစ်ကိုမတွေ့သေးလို့”

“စင်”

“အခုတွေ့သွားပြီ၊ ရိုးသားဖြူစင်ပွင့်လင်းပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ခင်ကို ချစ်တယ် ညိုချော၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ နော် ညိုချောနော်”

နတ်ကတော်တိုက်လိုက်သော အရက်က ရဲဆေးတင်ပေးလိုက် သလိုဖြစ်နေကာ ညိုချောကိုပွေ့ဖက်၍ ထိပ်တင်ကိုကို တတွတ်တွတ်ပြော သည်။ ညိုချောမှာ ရုန်းမထွက်သာသော်လည်း ကြောက်လန့်၍နေသည်။

“လွတ် လွတ်ပါ မြို့သားရယ်၊ ကျုပ် ကျုပ်ကြောက်တယ်တော့”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ ညိုချောရယ်၊ ကိုယ့်ကိုမြို့သားလို့လည်း ခေါ်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်မှာ နာမည်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်နာမည်က ထိပ်တင်ကိုကိုတဲ့၊ အားလုံးက ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်ကြတယ်၊ ညိုချောလည်း ကိုကိုလို့ခေါ် နော်၊ ခေါ် ခေါ်ကြည့်စမ်း”

“ဟင့်အင်း မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ စင်နဲ့ကျုပ် ရည်းစားဖြစ်သေးတာ သည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ရည်းစားဖြစ်အောင် အခုအဖြေပေးလိုက်လေ ညိုချောရဲ့”

“ကျုပ်က တောသူဆိုပေမယ့် အဲဒီလောက်လွယ်တဲ့မိန်းကလေး အုတ်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ်တို့ရွာက ကာလသားတွေဆိုရင် မိန်းကလေးတစ် သောက်ဆိုက အဖြေရချင်ရင် သုံးနှစ်သုံးမိုး ငါးနှစ်ငါးမိုးစောင့်ကြရတာ”

“အဲဒီခေတ်က ကျန်ခဲ့ပါပြီ ညိုချောရယ်၊ ကိုယ်တန်ဖိုးမထားလို့ အုတ်ပါဘူး၊ ညိုချောအပေါ် ကိုယ့်ရဲ့အချစ်စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေလို့ပါ၊ ခင်ကိုပြန်ချစ်ပါနော် ညိုချော”

“ဟင့်အင်း”

ညိုချော မျက်နှာလေးအနံ့ အနမ်းငိုတို့ ရွာသွန်းဖြူပစ်လိုက်သည်။ ညည်းညူသံလေး ထွက်လာသော်လည်း ရုန်းကန်ခြင်းတော့မရှိတော့ပါ။ ခေါင်းညိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်သည်လား။ ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းဆန်လိုက်သည်လားဆိုတာတော့ မသိကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိပ်တွေတက်ကာ အချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ နှစ်မြောသွားခဲ့ကြတာတော့။

အခန်း (၁၂)

“ဘာ ညိုချော ဒီလောက်တောင် အညှာလွယ်သလား။ ဒီကောင်အေးတော့ ငါနဲ့တွေ့ဦးမယ်”

“ဆော ဆောနီးပါ အောင်သက်ရာ၊ ညိုချောမှာအပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါ ငါက ဇွတ်တရွတ်အဖြေတောင်းခဲ့တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်းတို့ရောက်တာ နှစ်ပတ်တောင်မပြည့်သေးဘူး မင်းအကြောင်းရော သူ ဘယ်လောက်သိလဲ၊ သူ့အကြောင်းရော ဘယ်လောက်သိလဲ၊ ငါ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်၊ တကယ်တော့ မင်းကချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောခဲ့ရင်တောင် ငါ့ကိုတိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ သူ့ဘာသာ ငါ့အားချင်ချိန်ရဦးမယ်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ဒါမှမဟုတ် တစ်လ နှစ်လတော့”

“အဲဒါ နှလုံးသားခံစားမှုအပေါ် မူတည်ပါတယ်ကွာ၊ ငါက ညိုချောနဲ့ သားပွင့်လင်းမှုလေးတွေ ဖြူစင်မှုလေးတွေကို မြတ်နိုးသွားခဲ့တာ၊ ညိုချောဘာတော့ ငါသူ့အပေါ် အလေးထားရရှိပေးတာကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ညိုချောကို မဆူပါနဲ့ကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ အခုနီးနီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

အောင်သက် လက်သီးဆုပ်ပြောသွားသော်လည်း ဒေါသတော့ ပြောသေးပုံမပေါ့။ နောက်မှသိလျှင် ပိုဆိုးမှာစိုး၍ အရင်အသိပေးလိုက်တာပဲ။

အခု အောင်သက်က ညှို့ချောကို ဒေါသထွက်တာလား။ သူ့ကို ဒေါသထွက်တာလား ဘာမှန်းမသိပေ။ ဇော်မိုးက ရုပ်တည်နှင့်သူ့ပုခုံးကို ပုတ်ပြီး

“မင်းကလည်း လက်သွက်ခြေသွက်နိုင်လှချည်လား။ တောသူကို စိတ်ကူးထဲမထည့်ဘူးဆိုကွ၊ ခြို့သူအချောအလှတွေနဲ့တောင် ကင်းဒေအင် နေခဲ့တဲ့ကောင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တောသူညှို့ချောလေးကျမှ ဘယ်လို ကြွေသွားတာလဲ”

“ပူးစာမှန်တွေ့သွားတာလား မသိပါဘူးကွ၊ ညှို့ချောကိုမြင်မြင်ချင် ကတည်းက သနားကရုဏာဖြစ်မိတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ငါ ကြောရရှိကြံချင် တဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ တကယ်ကိုလက်ထပ်မှာပါ”

“မင်း အဲဒီလိုပြောနေတာကိုက မဟုတ်တာ ကိုကို၊ မင်းအိမ်က အကြောင်း မင်းအသိဆုံးနော်၊ မိန်းမယုဖို့မပြောနဲ့ ရည်းစားတောင်မထား ဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာ”

“အဲဒါ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညှို့ချောကိုငါချစ်မိသွားတာ ဘာတစ် နိုင်မှာလဲ”

“နောက်သုံးနှစ် ငါးနှစ်မှ အဘွားတွေ အမေတွေလက်ခံလာအောင် ပြောကြည့်မယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ အချိန်တွေမဆွဲနဲ့နော် ကိုကို၊ မင်းအဘွား မင်း အမေ ဘယ်လိုမှလက်မခံဘူးဆိုတာ ငါတို့သိတယ်၊ သူတို့ပေးစားချင်တဲ့ မိန်းကလေးက သပ်သပ်ရှိပြီးသားမဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ညှို့ချောကိုကြိုက် တာတော့ မင်းငါ့ကိုစော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ”

“မင်း အဲဒီလိုမတွေးလိုက်ပါနဲ့ အောင်သက်ရာ၊ ငါ ညှို့ချောကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး တကယ်ချစ်တာပါ၊ နတ်ကတော်တိုက်လိုက်တဲ့ အရက်က

ဒေါသဖြစ်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့ညှို့ချောကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား ထားမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုလည်း သူ့အစစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ တလေး ထစားဖွင့်ပြောတာပါ”

“ဒါဆို မင်းဘာလုပ်မှာလဲ ကိုကို”

“ဟင်”

အောင်သက် ဘာကိုမေးပြီး ဘာကိုသိချင်မှန်းမသိပေ။ ပွဲကြည့် ခရီးသတ်ဇော်မိုးကလည်း စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။

“မင်း ငါ့ကိုဘာလုပ်စေချင်သလဲ အောင်သက်”

သူကပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်တော့ အောင်သက်မျက်နှာ ပိုတင်းသွား

“ငါလုပ်စေချင်တာလုပ်မယ်ဆိုရင် ညှို့ချောနဲ့မင်းကိစ္စ မင်းရှေ့ဆက် မတိုးနဲ့တော့ ကိုကို”

“ဘာ ညှို့ချောနဲ့ငါ့ကို သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား အောင်သက်၊ ငါ့မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်”

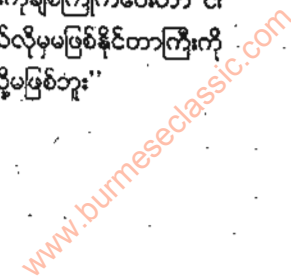
“ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ပညာအသိုက်အဝန်း အကျင့်စာရိတ္တ ဘာ ချွတ်ယွင်းချက်မှမရှိတာ ငါသိတယ်”

“ဒါဆို”

“ညှို့ချောဘက်က မပြည့်စုံမှု ချို့တဲ့မှုတွေသိနေရနဲ့ မင်း ငါ့ညှို့မကို ချစ်တာကိုလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“အောင်သက်”

“မင်းဘက်က လိုအပ်ချက်ရှိလို့ ငါ့ညှို့မနဲ့သဘောမတူတာမဟုတ် ဒါဘူး၊ မင်းလိုကောင်မျိုးက ငါ့ညှို့မလိုမိန်းကလေးကိုချစ်ကြိုက်ပေးတာ ငါ ထာကယ်ကိုကျေနပ်ဂုဏ်ယူမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာကြီးကို မင်းလည်းသိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုမှကို ရှေ့ဆက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“မင်းပြောတာက ငါအဘွားတို့ မာမိတို့ကို ရင်မဆိုင်ချမှားစိုးလို့ လား”

“ညိုချောလိုတော့သူမကို မင်းအသိုက်အဝန်းက သဘောတူမှာ လား ကိုကို၊ မြို့သူဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော ပညာတတ်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့တောင် ရည်းစားတောင်မထားရဘူးလို့ ကန့်သတ်ပိတ်ပင်ထားခဲ့တာ အခုညိုချောကို”

“အချိန်တစ်ခုလောက် ရင်းစရာလိုတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ ညိုချောကို တော့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာပါကွာ မင်း ငါ့ကိုယုံပါ”

အောင်သက်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ကတိပေးတော့ အောင်သက်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အောင်သက်ကို သူ အားတော့နာမိပါသည်။ သူငယ်ချင်းမို့ အားနာသည်ဆိုပြီး ညိုချောကို မချစ်ဘဲတော့ မနေနိုင်ပေ။

ရင်ထဲက မြတ်နိုးစွာပေါက်ဖွားလာခဲ့သော အချစ်ပါ။ တောသူအရိုင်းမလေးကို သူ စွဲလမ်းစွာနှင်ပင်။

အခန်း (၁၃)

“ညိုချော နွားကျောင်းသွားတော့မှာလား။ ငါလိုက်သွားလိုက်မယ်” ညိုချောက နွားတွေထုတ်နေပြီမို့ အောင်သက်ဆီကို သူ ခွင့်ထားလိုက်၏။ ညိုချောနှင့်သူ့ကိုစွဲ အောင်သက်သိပြီးသွားပြီဆိုပေမယ့် သူတော့ကိုတော့ အသိပေးသေးပုံမပေါ်ပေ။ အောင်သက်က မိဘတွေရိပ်မိ နှာမာမီးရှုံ

“အေး လိုက်သွားလေကွာ၊ ငါတို့ရွာမှာက သိပ်လည်စရာပတ်စရာ မရှိတော့ မင်းပျင်းနေမှာပေါ့။ ငါနဲ့ဇော်မိုးက ငှက်ပစ်ထွက်မလို့ကွ၊ ပြန်လာလို့ နှစ်ရလာရင် မင်းကိုကြော်ကျွေးမယ် ဟေ့ကောင်”

“မောင်ကိုကို လိုက်သွားမှာဆိုရင် ထမင်းထုပ်သွားမှာဖြစ်မှာ သုံး သာနာရီပွဲ ပြန်ရောက်မှာဆိုတော့ ငိုက်ဆာနေမယ်၊ ညိုချောရှေ့ ဟဲ့ညိုချော”

“စင်”

ညိုချောက သူမကြီးတော်ဆီ အပြေးလေးပြန်လာသည်။

“ဘာလဲဟင် ကြီးတော်”

“မောင်ကိုကိုက ညည်းနဲ့နွားကျောင်းလိုက်မလို့တဲ့၊ သူ့အတွက် ထမင်းထုပ်သွားဦး”

“တောထဲ ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ ပင်ပန်းကပင်ပန်းနဲ့”

“သားနဲ့မောင်ခေမိုးက ငှက်ပစ်ထွက်ကြမှာဆိုတော့ သူ့လည်း ဖျင်းလို့နေမှာပေါ့အေး၊ ငှက်ပစ်လိုက်ဖို့ကလည်း သူ့မှဝါသနာမပါတာ၊ ညည်းခေါ်သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ၊ သူ့လည်း တောထဲရောက်ဖူးသွားတာပေါ့”

“ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်”

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မူပြီး ပြောလိုက်တာတော့မဟုတ်ဘဲ တောထဲကို သွားရမှာပင်ပန်းမှာပိုနဲ့ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာလည်း ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီး ချက်ထားတာတစ်ခွက်နှင့် ငရုတ်သီးဆားထောင်းပဲရှိသည်။

စတီးချိုင့်အပိုလည်းမရှိတာကြောင့် ကော်ဘူးနှင့်သာ ထမင်းပိုထည့်လိုက်ရ၏။ နွားစာရိတ်ရတာ မလွယ်သလို နွားတွေအညောင်းမမိအောင်လည်း တောထဲစားကျက်ထဲ ဒီလိုမျိုးပဲကျောင်းပေးရသည်။

“ကဲ သွားမယ် မြန်မြန်”

မြို့သားနှင့်ချစ်သူဖြစ်သွားတာ စိတ်ကမလုံ၍ လူကြီးတွေတွေ့အံ့ အမြန်ပင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မ ခြေလှမ်းသုတ်သလို နွားတွေကလည်း ရှေ့ကနေ သုတ်သုတ်သွား၏။

“ညို ညိုချော ဖြည်းဖြည်းသွားပါကွ၊ အဲဒီလောက်မြန်တာ ကိုယ် မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

“မလိုက်နိုင်ရင် ပြေးသာလိုက်ခဲ့”

“ညိုချော မညစ်ပတ်နဲ့နော်”

“စင် ဘာလို့လိုက်လာလဲ”

“ညိုချောရယ် မင်းမသိလို့လား၊ မင်းနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာ”

“ညိုချောလုပ်လုပ် စကားတွေပြောပြီး နေချင်လို့ပေါ့ကွ”

“ဟင်းနော် စင် အခွင့်အရေးသမား”

“ညိုချော ဟား ဟား”

သူ့မပြောတာလေးကို သဘောကျ၍ နောက်ကအမီလိုက်၍ ပခုံးအောက်ထားလိုက်သည်။ ညိုချောက လွန်စနဲ့ ရှန်းထွက်လျက်

“ဖယ်ပါ ရွာထဲကလူတွေ မြင်သွားဦးမယ်”

“ဒါဆို ရွာအပြင်မှ ဖက်ရမှာလား”

“စင်နော်”

တောသူမလေး ရှက်မျက်စောင်းက ဟန်ဆောင်မူနဲ့ တာတွေ မရှိအောင် အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။ ရွာပြင်ရောက်ပြီး လယ်ကွက်နစ်နစ်ကျော်က စားကျက်ထဲရောက်သည့်အခါမှာတော့ နွားတွေက အစာရှာနေကြ၏။ ကုက္ကိုလ်ပင်၊ တမာပင်၊ မန်ကျည်းမင်းကြီးများအရိပ်အာဝါသဘောင်လှ၏။

“နွားတွေကိုမြင်ရတဲ့ မန်ကျည်းပင်အရိပ်မှာ ထိုင်ရအောင် မြို့သား”

“ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုခေါ်ရမလဲလို့ ပြောထားလဲ ညိုချော”

“ပါးစပ်ယားတယ်တော့ မခေါ်ချင်ပါဘူး”

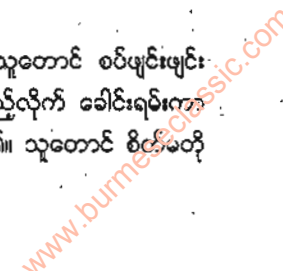
“ဘာလို့ယားရမှာလဲ၊ ကိုယ့်နာမည်က ကိုကိုပဲဟာ၊ ချစ်သူမဟုတ်သူတွေတောင် ခေါ်နေကြတာ”

“ကိုကို”

“အင်း”

“ဟား ဟား ခေါ်ချင်ပါဘူး ကိုကိုတဲ့”

သူ့မလှောင်ရယ်သလို ဖြစ်တာကြောင့် သူ့တောင် စပ်ဖျင်းဖျင်းသွားသည်။ ပါးစပ်ကနေ တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့်လိုက် ခေါင်းရင်းကားအောက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အရူးလိုဖြစ်နေ၏။ သူ့တောင် စိတ်မတို

နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသည်။

ကိုကိုလို့ခေါ်ရမှာ သူမအတွက် ဒီလောက်တောင် အခက်တွေ့ပြီး ရှက်နေရသလား။

“ညိုချော ဟား ဟား ဟား”

“စင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းရယ်တော့ ငါလည်း ရယ်ချင်တာပေါ့၊ မင်းကရော ဘာလို့ ကိုကိုလို့ ပါးစပ်ဖျားကခေါ်ကြည့်ပြီး ရယ်နေရတာလဲ”

“အဲဒီလို ခေါ်ရမှာ လျှာယားလို့၊ အစ်ကိုအောင်သက်၊ အစ်ကို ဇော်မိုး အဲလို ခေါ်စရာရှိရင်လည်းကောင်းသား၊ အခုတော့ အစ်ကိုကိုလို ဆိုရင်လည်းမကောင်း နာမည်ကိုက ဘယ်လိုပေးထားမှန်းမသိပါဘူး”

“နောက်တော့ အကျင့်ပါသွားမှာပါ ခေါ်ကြည့်ပါ”

“တိုတို”

“ဟိတ် တိုတိုမဟုတ်ဘူး ကိုကို ကိုကို”

“ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေက သနဲ့ တနဲ့ ကနဲ့ သိပ်ကွဲကြတာမဟုတ် ဘူးတော့”

“အေး အဲဒါကြောင့် အောင်သက်ခေါ်ရင်လည်း တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုအသံပေါက်ပေါက်သွားတာ၊ ကဲပါ ဘယ်လိုအသံပေါက်ပေါက် ကိုလို လို့ပဲခေါ်ပါ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်းပါ”

“အင်းပါဆို ခေါ်ကြည့်”

“စင်ကလည်း ဇွတ်ပဲ”

“ခေါ်ကြည့်ပါ ညိုချောရယ်၊ ကိုကိုကြားချင်လို့ပါ”

“ကိုကိုနော်”

ရှက်တတ်လွန်းသော ကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်လိုက်

ထိတ်တိတ်သောခေါ်သံလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာလေးအနံ့ အနမ်းမိုး ညိုရွာလိုက်အံ့။ မိန်းမသောအနမ်းများက သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး အရောက် နှာတော့

“ဟင့် ဟင့်အင်း ကိုကို”

“ချစ်လို့ပါ ညိုချောရယ်”

“ကျုပ် ကျုပ်ကြောက်တယ်တော့”

“ကိုကိုကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ချစ်ရင် ဘာကြောက်စရာလို့လဲ

ညိုချော”

“စင် စင်ထားသွားမှာ”

“ဘာလို့ထားသွားရမှာလဲ ညိုချောရယ်၊ ညိုချောကို ကိုကို ရန်ကန်

သွားမှာ”

“စင် ကိုကိုမိဘတွေက သဘောတူမှာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမျိုး”

“ကိုကို စိတ်ကူးထားတာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကို အောင်သက်နဲ့

ညိုချောတို့ပိုင်ကြည့်ရဦးမယ်”

“အ အစ်ကိုအောင်သက် သိသွားပြီလား”

“အင်း ညိုချောအစ်ကိုဆိုပေမယ့် သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တော့

ကိုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပွင့်ပြောလိုက်တယ်”

“အို ရှက် ရှက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ဘာရှက်စရာရှိလဲကွာ၊ ဒီကိစ္စက မသိနိုးနား ဖုံးကွယ်ထားလို့

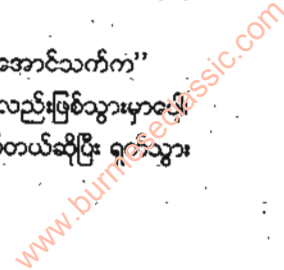
အဲဒါအရာမှမဟုတ်တာ ပြောမထားဘဲ သိသွားတဲ့အချိန်မှဆို ကိုယ်တို့ကို

အိမ်ထဲဆွဲသွားနိုင်တယ်လေ”

“အ အခုရော ဘာပြောလဲဟင်၊ အစ်ကိုအောင်သက်က”

“အစကတော့ စိတ်ဆိုးသေးတယ်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်သွားမှာပေါ့၊

ညိုချောအပြေပြန်ပြန်ပေးလိုက်တာလည်း အညာလွယ်တယ်ဆိုပြီး ရုတ်သွား

လားမသိပါဘူး”

“စင်ရော ကျုပ်ကိုအဲဒီလို ထင်သလားဟင်”

“ဘာလို့ထင်မှောင်လဲ ညိုချောရယ်၊ ညိုချောကို ကိုကိုတန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးတာပါ”

“ကျုပ် ယုံလို့ရဲ့လား ကိုကို”

“ကိုကိုကိုချစ်ရင် ယုံမှောပေါ့ ညိုချော၊ ကိုကိုက အခွင့်အရေး သမားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောရင်ကြဲဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးလည်း မရှိဘူး။ ညိုချောကို လက်ထပ်ပြီး ကိုကိုနဲ့အတူ ရန်ကုန်ခေါ်သွားမှာပါ”

“အဲ အဲဒီကိစ္စက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

“ဖြစ်အောင်လုပ်မှောပေါ့ ညိုချော၊ အဆင်ပြေဖို့အတွက်တော့ ညိုချောကူညီမှဖြစ်မယ်”

“စင်”

နားမလည်နိုင်။ အတူတူအတတ်လေးဖြစ်နေသော ညိုချောပန်းလေးကို သူ မြတ်နိုးစွာဖက်ထားရင်းနှင့်

“ညိုချောကို ရွာက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ညီလေးအဖြစ်နဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ဟင် ဘယ်လို”

“ညိုချောက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရမှာ၊ ညိုချောက ရက်ပိပါတစ်ယောက်လို ဝတ်စားပြီး ယောက်ျားလေးလိုနေမှောပေါ့။ ဆိုလိုတာက သူငယ်ချင်းရဲ့ညီကို သိချင်းဆိုဖို့ ကိုယ်ကကူညီပေးချင်တာနဲ့ ခေါ်လာတဲ့သဘောပေါ့ကွာ၊ အဲဒါမှ ညိုချောနဲ့ကိုယ်နဲ့ အတူနေလို့ရမှာ”

“ဟင် အဲဒီလိုကြီးလား၊ သူတို့က ညိုချောယောက်ျားလေးအစစ်မဟုတ်တာကို မသိဘဲနေပါ့မလား ကိုကို”

“နည်းနည်းပဲပြင်အောင်တော့ ကြိုးစားမှောပေါ့၊ ညိုချော ကိုယ်နဲ့အတူနေချင်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုကြီး အမြဲတမ်းနေဖို့ဆိုတာ”

“သူတို့လက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားရုံပါပဲ၊ ညိုချော ဘာမှတွေးမနေ၊ ညိုချော စည်းရုံးမှုကောင်းရင် သူတို့လက်ခံလာမှောပေါ့”

ညိုချော လေးလေးပင်ပင် သက်ပြင်းတွေချသည့်။ သူ့ကိုချစ်မိတာ ခြိလားလို့တောင် တွေးနေပြီလားမသိ။ သူကတော့ ညိုချောကိုခွဲမထား

အတွက် ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက်တော့ ကြိုးစားကြည့်မှောပါပဲ။ သူနှင့်ညိုချောက ရိုးရိုးသာမန်ချစ်သူတွေအဆင့်မှ မဟုတ်တော့

နောက်မှပြန်လာပြီး လက်ထပ်ပါမည်ဆိုလည်း ယုံကြည်မည်မဟုတ်ပေ။ သူလည်း ညိုချောကို ခဏလေးဝေတောင် ခွဲမထားခဲ့ချင်ပါ။ ညိုစိပ်

ငင်ခါဝါ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာပင် နမ်းမွှေးလိုက်သည့်။ သနပ်ခါးရုန်းသင်းသင်းလေး ဖွေးမြေနေသော ပါးပြိုင်လေးက သူ့နှလုံး

အတွက် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းညှို့ငင်နေခဲ့သည်မို့။

အောင်သက် မပြောနိုင်။ သူက အောင်သက်ပခုံးကိုပုတ်ကာ ခြင်းတွေပါချပိလျက်

“မိန်းမ မယူရ ရည်းစားမထားရ ကန့်သတ်အမိန့်ထုတ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေထဲကိုဝင်ဖို့ ညှိချောကို ယောက်ျားလေးလိုလုပ်ပြီး ခေါ်သွားဖို့ရှိတယ် အောင်သက်၊ ဒါမှ ညှိချောနဲ့ငါ အတူနေလို့ရမှာ၊ ညှိချောကို မိန်းကလေး ချစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် အိမ်အဝတောင် အဝင်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ညှိချောကိုရော အသိပေးပြီးပြီလား”

“ညှိချောက လက်ခံပါတယ်၊ ငါ့ကိုချစ်တဲ့အတွက် မငြင်းတောက် အားထည်တယ်၊ ငါလည်း ညှိချောကိုမခွဲခွဲနိုင်ဘူး”

“မင်း ဒီအတိုင်းခေါ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ မင်းမိဘ ချစ်အဝန်းမပါလည်း ရွာမှာညှိချောသိက္ခာအတွက် တင့်တောင့်တင့်တယ် ခြစ်အောင် မက်လာတော့ဆောင်မှဖြစ်မယ်”

“ဟိုမှာ ငါ့အဘွား အမေတွေ လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားပြီးရင် ညှိချောကို ငါ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ် မက်လာဆောင်မှာပါ”

“အဲဒါက မင်းရဲ့နောက်ကိစ္စ၊ အခု ညှိချောကိုခေါ်သွားဖို့ဆိုရင် ညှိချောထံသိက္ခာအတွက် မင်းတွေ့ရမယ် ကိုကို၊ ငါမိဘတွေကို ငါပြော ပြီးမယ်၊ အကျဉ်းချုံးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့တော့ လိုတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကို၊ ဒီအတိုင်းခေါ်သွားရင် ညှိချောကို ရွာက ကျွဲ ဘယ်လိုမြင်သွားမလဲ၊ တစ်ခုခုလူမြင်အောင်တော့ လုပ်သွားရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ငါ့မှာပါလာတဲ့ငွေနဲ့ အနည်းအကျဉ်းဖြစ်အောင်လုပ်လို့ မလား၊ မင်းမိဘတွေကိုမေးကြည့်ပါ အောင်သက်၊ အားလုံးဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်သုံးရသေးတော့ ဆယ်ငါးသိန်းလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို တစ်ရွာလုံးကို ဝက်ပေါ်ပြီး ကျွေးလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ညှိချောက နည်းတယ်ဆိုပေမယ့် တခြားရွာတွေတော့ ဖိတ်လို့မရဘူးပေါ့”

အခန်း (၁၄)

“ဘာကွ ညှိချောကို ယောက်ျားလေးလိုလုပ်ခိုင်းမယ်၊ မိန်းကလေး မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ တယ်လိုလုပ်ပြီး”

“လုပ်ရင်ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းညီမက တောမှာရှင်အကျိုးပွားနဲ့ နေလာတဲ့သူပါ၊ ထင်တိုတိုအစား ခြေသလုံးအောက် သရီးကွာတွေဝတ်လိုက်၊ ဆံပင်ကို ဒီထက်နည်းနည်းတိုပြီးဖွဲ့လိုက် ဦးထုပ်လေးဆောင်လုံးဝ ရက်ပ်ပါဖြစ်သွားပြီ”

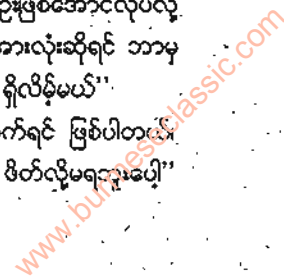
“တောသူမကို ရက်ပ်ပါလုပ်ခိုင်းမယ်၊ မင်းတာတွေပေါက်နေတာကိုကို၊ မင်းဘွားအေတွေ အမေတွေ ဂေါက်ကြောင်တွေမဟုတ်ဘူး အထာပေါက်ရင် ငါ့ညီမချောင်ရောက်သွားမှာ”

“ဒါဆို ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ကိုအကြံပေး”

“ဘာ”

“ညှိချောကိုခေါ်သွားဖို့အတွက် ငါတွေ့လိုက်တဲ့နည်းလမ်းက တယ်ဆိုရင် မင်းခိုင်းသလို ငါလုပ်ပါမယ် အောင်သက်”

“ဒါက”

“ဟင် ဝက်သားကျွေးမယ်”

“အေးလေကွာ တို့ရွာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ တောင် တစ်ရွာလုံးကိုထမင်းကျွေးရတယ်။ တခြားရွာတွေက ညအိပ်ညလောလည်း ဧည့်ခံရတာပဲ။ ပြန်ရမယ့်လက်ဖွဲ့ကလည်း အိမ်တွေ လယ်တွေ တစ်သက်လုံးလုပ်စားလို့ရအောင်ရတာ”

“ငါတို့မြို့နဲ့တော့ ကွာပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ရင် ခန်းမကြေးဘာကြောင့် ပကာသနတွေကြောင့် သိန်းရာချီကုန်တာ၊ ရလိုက်တဲ့လက်ဖွဲ့က မဖြူစလောက်၊ အဲဒါတောင် နာရီပိုင်းလေးပဲ။ ရေခဲမုန့်နဲ့ကိတ်နဲ့ကျွေးတာနဲ့ ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီသာ ဝက်သားနဲ့ထမင်းကျွေးရမယ်ဆိုရင် အိမ်ပေါင်လို့ထားလောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲပါ အဲဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ ဇော်မိုးရာ၊ အောင်သက် မင်းငါ ငွေတွေပေးမယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို အားမနာလို့ ပုံအပ်တယ်လေ မထင်ပါနဲ့။ လိုအပ်ရင် အဘွားတို့ဆီက ငါလှမ်းတောင်းမယ်။ မင်းပဲအားစီမံပေးပါကွာ”

“စီမံတာကတော့ ငါလည်းအစ်မတို့ကို အသိပေးပြီး စီမံခိုင်းမှာပဲ။ ငွေလိုအပ်ရင်ဆိုတာကတော့ မင်းအဘွားတွေဆီ လှမ်းတောင်းရင် ပြဿနာတက်နေဦးမယ်။ အစ်မတို့ကိုပဲ ရှာခိုင်းလိုက်မယ်ကွာ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဆစ်လို့ရတာပဲ။ ငါတို့ဆီမှာ အဲဒီလို မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပေး အကြွေးယူရတယ်”

“ချကွာ မင်းတစ်ယောက်လုံး ငါ့ဘက်မှာရှိနေရင် ငါမကြောက်ဘူး ဒါပေမဲ့ ညှိချောအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ငါ့ဘက်က ငါ့အသိုင်းအဝန်းမပါဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာမဟုတ်လား”

“မင်း ဟိုမှာအဆင်ပြေသွားရင် ထပ်လုပ်လို့ရတာပဲကွာ”
“ဇော်မိုးက သူ့ပန်းကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်သည်။ ညှိချောနှင့်လက်ထိ

“လှေပေမယ့် ညှိချောအတွက်တော့ သူ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ။”

“မင်းမိဘတွေကိုလည်း သေချာပြောပေးပါ အောင်သက်ရာ၊ ငါ့ညှိချောကိုပေါ့ပေါ့တန်တန် လက်ထပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမှာအဆင်ပြေရင် ညှိချောကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ဦးမှာပါ”

“ညှိချောကို ယောက်ျားလေးပုံစံနဲ့ အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီး မင်းက ညှိချောလိုအဆင်ပြေမယ်ထင်နေတာလဲ ကိုကို”

“အဲဒါကတော့ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲအောင်သက်။ လောလောဆယ် ညှိချောနဲ့ငါ အတူနေရဖို့ ဖန်တီးရတာ။ တကယ်လို့ သိသွားပြီး အောင်အကျပ်လုပ်လာလည်း ငါကတော့ ညှိချောနဲ့မခွဲဘူး”

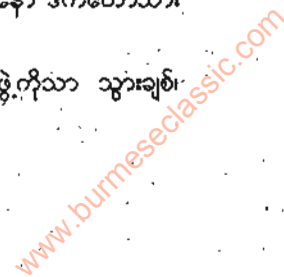
“တစ်ခုတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ သေသေချာချာ မှာတတ်မယ်။ မင်းမိဘအသိုက်အဝန်းကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ငါ့ညှိမကို စွန့်ပစ်ဖို့ စားတော့မယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီကိုရောက်အောင်ပြန်ဖို့ပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ယောင်ချောနဲ့ တစ်ယောက်တည်းစွန့်ပစ်ခံရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အောင်သက်ရာ၊ ငါ ညှိချောကိုချစ်လို့လက်ထပ်တာပါ။ ညှိချောတို့အနေအထားမျိုးထိ ဘယ်တော့မှအရောက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဇော်မိုးညှိချောနဲ့နေတာပဲ။ မင်းဆီကို သတင်းကအမြဲရောက်နေမှာပါ”

“ဇော်မိုးက မင်းနဲ့အနီးကပ်ဆိုရင် ကောင်းသတင်းပဲပို့မှာပေါ့။ ငါ့အနီးခိုင်းတာနဲ့ မင်းမကောင်းသတင်းပဲပို့ပါလား။ ဒီကောင်က နီးရာကပ်တဲ့ သားပဲ”

“ဟွန် သူများကိုပြောပြန်ပြီ ကြည့်၊ လူဆိုးနော် ဒီကတော့သား၊ ညှိချောကိုပဲချစ်တာ”

“တော်စမ်းပါ ရုပ်ရှင်ထဲက ကိုလူချောအဖွဲ့ကိုသာ သွားချစ်၊ ညှိချောကိုညှိချောကြောသွားမယ်”

“ကြိုက်တယ် ကြိုက်တယ် သူများက အဲဒါမျိုးမှကြိုက်တာ”
“နာဘူးကောင်”

ဆဲရေးရင်း ဇော်မိုးကိုကြည့်ကာ ရယ်ကြရသည်။ အပူအပင် အင်း
တစ်ကင်းနေလျှင်တော့ ကောင်းပါသည်။ အခု ညိုချော မျက်နှာငယ်ရတော့
အဖြစ်မျိုးမို့ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်။

ဒါပေမဲ့ ညိုချောနှင့်အတူတူနေရတော့မည်မို့ သူ့ရင်တွေက တယူ
လှုပ်ခုန်နေသည်။ အချစ်ဟာ နှလုံးခုန်သံတွေကို မြန်ဆန်စေလျက်။

အခန်း (၁၅)

အကျဉ်းချုံးကာ ကျင်းပလိုက်ရသော မင်္ဂလာပွဲလေးက တစ်ရွာလုံး
ချွေးအားပေးမှုကြောင့် မြိမ်မြိမ်သဲနေသည်။ ထန်းလက်မိုး ထန်းလက်ကာ
အလာမဖွယ်ကိုလည်း အားလုံးဝိုင်းဝန်းကာ ဆောက်ပေးကြသည်။ ကူလုပ်
သူတွေကို ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးရတာလည်း အိုးကြီးအိုးငယ်နှင့်။

မြို့သားနှင့်ရသည်ဆိုပြီး ညိုချောကိုတော့ ချီးမွမ်းကြပါသည်။
ဒီလမဲ့ ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က မိဘအသိုင်းအဝန်းမပါတာကိုတော့
အတိုး ဝေဖန်မှုလေးတွေရှိကြ၏။ အုပ်ထိန်းသူများက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
ဆော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေကြသည့်အတွက်ကြောင့် အပြစ်တင်တဲ့ရဲတာမျိုး မဟုတ်
ဘဲ တော်သေးသည်။ နံသာရောင်ပိုးချိတ်လေးနှင့် ညိုချောက လှချင်တိုင်း
ပြုနေသည်။ သူ ညိုချောလက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်းဖြင့်

“ညိုချော ရင်တွေမခုန်ဘူးလားဟင်”

“ခုန်တာပေါ့ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ကျုပ် ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ မင်္ဂလာမဆောင်
ဘူးတော့”

“ဪ ဘယ်နှခါများဆောင်ချင်သေးလို့လဲ၊ ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ မပျော်ဖူးဘူးဆို တော်သေးတယ်”

“ကျုပ် စကားမှားသွားလို့ပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုရော မပျော်ဘူးလား ဟင်”

“ပျော်တာပေါ့၊ ညိုချောရယ်၊ ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းကိုမသိဘူး ပြီးတော့ ဝက်သားတုံးကြီးတွေကိုက်ခွဲပြီး ထမင်းတွေအားရပါးရစားနေကြတာ တကယ့်အလှူကြီးပေးနေရသလိုပဲနော်၊ အားရစရာကြီး”

“အဟင်း ကျုပ်တို့တောမှာ ဟန်ဆောင်မှုမရှိတူးတော့၊ ပကားနာ လည်းမပါဘူး၊ အားလုံးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသားတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းတို့ရွာသားတွေကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ် ညိုချော၊ နောက်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ ဝင်ငွေတွေရလာရင် ဒီရွာကောင်းကျိုး အတွက် ကိုယ်လုပ်နိုင်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာအတွက် စင့်မှာအဲဒီလို စိတ်ကူး လေးရှိတာ၊ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောရတာကိုက ကြည့်နူးစရာကောင်းနေ၍ သူ တကယ်လုပ်ဆောင် ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီရွာလေးကို ညိုချောလိုပင် တန်ဖိုးထားမိလို့ပဲ။

“ညိုချော”

“ဟင် သာဂေါင်”

လိုက်လံပည့်ခံနေသော သူတို့နှစ်ယောက်အနားကို ယိုင်ထိုးစွာနှင့် သာဂေါင်ရောက်လာသည်။ အားလုံးလည်း စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်ကြ ကြ၏။ သာဂေါင်က သူ့ရင်ဘတ်သူပုတ်ပြီး

“ငါအသည်းကွဲအောင် ဘာလို့ မြို့စားနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရတာလဲ ညိုချော ဟင်၊ အခုလိုလက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး မြို့သားကနှင့်ကိုအတည် ယူမယ်များထင်နေလား”

“ဟဲ့ သာဂေါင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မဟုံလာပွဲလာတာဆို ခင် ထမင်းစားပြီးပြန်တော့”

“ငါ့အိမ်မှာလည်း ဒီနေ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့စားနိုင်တယ် ညိုချော၊ ဒီကောင်လောက်တော့ ငါလည်း နင့်ကိုတင်တောင်တင့်တယ် ထားနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်က မိဘမပါ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းမပါဘဲ နင့်ကိုလက်ထပ်တာ အတုတ်မှတ်နေလား၊ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိတယ်ဆိုတာ”

“တော်စမ်းပါ သာဂေါင်ရယ်၊ မဟုံလာပွဲလာပြီး လျှောက်ပြောနေ အယ်၊ သွား သွား ထွက်သွားတော့၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်း ငါစကားမများ ချင်ဘူးနော်”

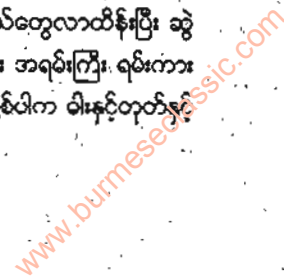
“မသွားနိုင်သေးဘူး ညိုချော၊ ငါ ပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမယ်၊ ဘယ်လို မြို့သားက နင့်ကိုစွန့်ပစ်ရင် ငါတစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်ဆို တာ နင်မဝေမနဲ့၊ ငါကနှင့်ကို ပျိုပျိုအိုအို ကလေးဘယ်နှယောက်ရရ ချစ်နေဦး သိလား၊ ငါ့လိုအချစ်မျိုးက ကမ္ဘာမှာတောင်မရှိသေးဘူးဆိုတာ နင်သိစေ သယ်”

“ကျွတ် စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ် မူးမူးနဲ့လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဟိတ်ကောင် သာဂေါင်၊ လာစမ်း၊ မင်းထွက်သွားစမ်း၊ ရွာလူကြီး ဆီသွားဆောင်ကိုလာနေပြီ၊ မင်းအဖမ်းခံချင်လို့လား၊ ဒီနေရာက မင်းမူးပြီး လျှောက်ပြောရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“သွားစမ်း သွားစမ်း သာဂေါင်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းအဖေ နဲ့ကြီးပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာနော်၊ ရွာလူကြီးက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်တဲ့ သူမဟုတ်ဘူး သွားတော့”

သာဂေါင် ကိုအောင်သက်နှင့် တခြားလူငယ်တွေလာထိန်းပြီး ဆွေ သွားကြသည်။ ကြိမ်းဝါးတာမျိုး ရှိထားသော်လည်း အရမ်းကြီး၊ ရမ်းကား နှစ်နှစ်နဲ့ တော်သေး၏။ မြို့မှာဆိုလျှင် ဒါမျိုးကိစ္စဖြစ်ပါက ဝါးနှင့်တုတ်နှင့်

ဖြေရှင်းကြမှာသေချာသည်။ အခုတော့

“အီး၊ ဟီး၊ ဟီး၊ ညိုချောကို ကျုပ်တကယ်ချစ်တာဗျ။ သူက ဗြူသားကို ယူသွားတော့ ကျုပ်အသည်းကွဲတာပေါ့။ ကျုပ်က သူကလေးဘယ်နယောက်ရရ ချစ်နေဦးမှာပဲ အီး”

“အေးပါကွာ အဲဒါနောက်ကိစ္စ၊ အခုတော့ သွားလိုက်တော့ ရွာလူကြီးနဲ့တွေ့မှ ထိပ်တုံးခတ်ခံနေရမယ်၊ အဲဒါဆို မင်းထန်းတောထဲသွားပြီး ထန်းရည်သောက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ရော့ ရော့ ထန်းရည်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံယူသွား”

“အောင်မလေးဗျာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ယောက်ဖကို ယောက်ဖမတော်ရတာ နာတာယ်ဗျာ၊ ညိုချောနဲ့သာရရင် ထန်းရည်သောက်ဖို့ပိုက်ဆံထွက်ရှာစရာတောင် လိုမှာမဟုတ်ဘူး”

အောင်သက်ပေးသည့် ပိုက်ဆံယူပြီး ငိုယိုအော်ဟစ်ပြောသွားတာကြောင့် ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဖြစ်ရသေးသည်။ ဒီလိုလူမျိုးမို့လည်း ညိုချောက မကြိုက်ခဲ့တာဖြစ်မည်။ သူက ညိုချောလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး

“ညိုချော ကိုယ့်ကိုရွေးတာ မှန်သွားပြီလို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား”

“မသိသေးဘူးလေ၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ပေါင်းဖြင့်ပေါင်းမကြည့်ရသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သေချာသိမှာလဲ၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ ကျုပ်ကိုစွန့်ပစ်ချင်စွန့်ပစ်ထားနိုင်တာပဲလေ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ညိုချောရယ်၊ စွန့်ပစ်ဖို့စိတ်ကူးတာရှိရင် ဒီလိုမျိုးလက်ထပ်နေပါမလားကွာ၊ ကိုယ်က ညိုချောကိုချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မယ့်အတွားတို့ဆီကို ယောက်ျားထောဟန်ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားရမှာ၊ ဒါမှ ကိုယ်တို့အတူနေလို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ စင်ကိုချစ်လို့ ကျုပ် ယုံပေးလိုက်တာနော်”

“အဟင်း အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမပဲ”

“ဟဲ့ လူတွေနဲ့ကို”

သူမပါးလေးကို ဆွဲလိပ်ဖျစ်လိုက်၍ သူမ အရှက်လွန်စွာ ပါးလေးကို ချစ်ကာအော်သည်။ သူကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ပါ။ သူမဘယ်လိုပဲနေနေ ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေဖြင့် တခြားအရာအားလုံးကို မေ့ထားဖို့တိုချင်သည်။ ဒီရွာရဲ့လေထုထုံးစံက ပစ္စည်းလက်ဖွဲ့တာထက် ငွေကိုသာ အဓိကထား၍ လက်ဖွဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတော်စပ်သောသူများက အဘ လယ်ဧကတို့ နွားတို့ဆိတ်တို့ လက်ဖွဲ့၏။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ရင်းနှီးဖွားသောက်ဖို့ရာ သိပ်ပူစရာမလိုပေ။

အောင်သက်မိဘများကလည်း လယ်တစ်ဧကနှင့် နွားတစ်ရည်းထက်ဖွဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒါတွေမလိုပါ။ ဟိုမှာညိုချောကို တင့်တောင့်ဆင့်တယ်ထားနိုင်ပါသည်ဆိုပြီး ပြန်အပ်လိုက်သည်။

သူ့အတွက်တော့ ညိုချောပါပဲ။ ညိုချောနှင့်ပတ်သက်လျှင် အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ မချစ်သေး။ ညိုချောကို သူလက်ထပ်ယူခဲ့သည့် မိန်းကလေးမှန်းမသိခင် သိသောခင်လေးဖြစ်ထားဖို့ အရင်ကြိုးစားရမည်။ တကယ်လို့ ညိုချောမှာသာ တို့ယဝန်ရှိလာလျှင် အဘွားတို့လက်မခံချင်လို့လည်း မရတော့ပေ။ ထိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ဖို့ဆိုလျှင်တော့။ သူတွေ့ရင်းနှင့်ပြုံးမိသွားလျက်။

အခန်း (၁၆)

“အေးအေး သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု၊ ငါတူမလေးတို့လင်မယား ကျန်းမာပါစေ၊ ရမ်းသာပါစေ၊ ဘေးအပေါင်း ရန်အပေါင်းမှလည်း ကင်းဝေး ကြပါစေ၊ သားသမီးရတနာလေးတွေလည်း အမြန်ဆုံးကြပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးမို့ အောင်သက်မိဘနှစ်ပါးကို လက်အုပ်ချီ၍ ရိုနှိုး ကန်တော့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပေးသည့်ဆုကို သူက သဘောကျသွား၍ ခပ်သွက်သွက်ပြည့်ပါစေဟု ပြောလိုက်သည့်အခါမှာ ညိုချောက် သူပေါင်းကို ဆွဲဆိတ်လေ၏။ နာကျင်လွန်းတာမို့ ပေါင်ကိုပွတ်ကာ သူ့မျက်နှာရှုံ့ဖဲ့သွား သည်။ ဇော်မိုးနှင့်အောင်သက်က ကြည့်ပြီး ရယ်ကြ၏။

“ဟဲ့ ညိုချောက်”

“စင် ကြီးတော်”

“ညည်း အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်ပြီနော်၊ စကားပြောရင် ပေါ့ပေါ့တန် တန် ဗရွတ်ရွတ်တတွေမပြောနဲ့၊ မိန်းမပီပီသသ ဇနီးကောင်းပီသအောင်နေ ကြားလား”

ဗျူးတပေ

အိပ်မက်ပျူ

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့အသိုက်အဝန်းခွဲလည်း တည့်အောင်ပေါင်း၊ သူ့ကိုလည်း အိမ်ဦးနတ်လို အလေးထားဂရုစိုက်ရမယ်”

“ကြားတယ်နော်”

“စင် အသာနေစမ်းပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်”

သူ့စိတ်ထဲမှာပျော်နေ၍ သူမကို စနောက်နေမိခြင်းပါ။ ဒီမိန်းက ထေးနှင့်လက်ထပ်ရခြင်းဟာ သူ့အတွက်ကံကောင်းခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။ အောင်သက်က သူ့တို့အနားဝင်တိုင်လျက်

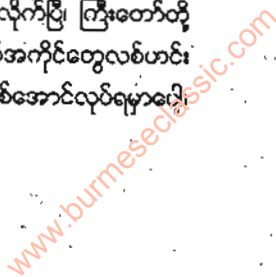
“ကိုကို ငါမှာတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ညိုချောက်က မိဘတွေမရှိတော့ပေ မှာ ငါတို့မိသားစုဝင်ပဲ၊ မကောင်းတာ ကောင်းတာ ငါတို့အပေါ်မှာ တာဝန် နှီးထား၊ အဲဒီလိုပဲ ဘယ်လိုအကျိုးအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါတို့ညီမကို ငါတို့ဆီ ပြန်ပို့လို့ရတယ်၊ အမှားတစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ငါ မင်းကိုခွင့်မလွှတ်ဘူး ကိုကို”

“အေးပါကွာ ငါ ကြီးတော်တို့ကိုရော မင်းကိုရော ကတိပေးပါ သေး၊ ငါ ညိုချောက်ကို သေတပန်သက်တဆုံး ရိုးမြေကျသစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်း သေး၊ တစ်သက်လုံးလည်း မြတ်နိုးသွားမှာပါ၊ ငါ့အသိုက်အဝန်းက အဆုံးထိ သက်သံဘူးဆိုရင် ဒီရွာကို ငါ့နဲ့ညိုချောက် အတူတူပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ မင်းညီမကို ငါ့ဆီချေရင် မင်းလည်း ရန်ကုန်လာတွေ့လို့ရတာပဲကွာ”

“အေးလေ သားရယ်၊ သား ရန်ကုန်သွားလို့ရတာပဲ၊ မောင်ကိုကို ကြီးတော်တို့ကတော့ ညိုချောက်ကို စိတ်ချလက်ချထည့်လိုက်ပြီ၊ ကြီးတော်တို့ သူ့လေးကို ကြီးတော်တို့ နှမြောပါတယ်၊ ဒီကအလုပ်အကိုင်တွေလစ်ဟင်း သွားလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမရှိတော့လည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊ နဲ့ညည်း ခိုင်းနေရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်”

ဗျူးတပေ

“အဲဒီတော့ သားပြောပြထားတာနဲ့ဆိုရင် မင်းဘက်မှာအခက်အခဲ တွေက ရှိနိုင်တယ်။ ကြီးတော် မှာချင်တာကတော့ ညှိချောလေးကို ဖစ် မထားပါနဲ့။ မင်းဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ရင် ကြီးတော်တို့ဆီ အချိန်မရွေး ပြန်ပို့ပါ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတော့ ရှိလာမှာမဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အစီအစဉ်တွေ ရှိထားပါတယ်။ ညှိချောကိုလက် ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားမှာပါ”

“အေး အေး အဲဒါဆိုကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်နဲ့ မယားဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သည်းခံနားလည် ကြပါ။ ညှိချောလည်း မြို့ရောက်ရင် လွတ်မသွားစေနဲ့။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လည်းမနေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်၊ ဪ ကြီးတော်တို့လည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကြပါနော်။ ကျုပ်အတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ကျုပ်ကလူတွေကို တည့် အောင်ပေါင်းတတ်ပါတယ်။ ရွာမှာ ကျုပ်နဲ့ရန်ဖြစ်ဖူးတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ။ လက်ဆောင်တွေလည်း မေ့ကျန်မယ်နော်။ သနပ်ခါးတုံးတွေ၊ ငါးခြောက်တွေ ပုန်းရည်တွေ၊ ဪ ခြံထွက်အသီးအနှံ တွေရော ယူသွားဦးမလား။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးတွေ”

“မယူတော့ပါဘူး ကြီးတော်၊ သယ်ရတာ ဒုက္ခများလို့ပါ”

ပြောလိုက်ရတာက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။ အိမ်ကိုတန်းခနဲ ပြန်လို့မှမရသေးတာ။ ညှိချောကို ရက်ပ်ပါဒီရိုင်း ပြင်ပေးပြီး အဝတ်အစား တွေလည်း ဝယ်ပေးရဦးမည်။

အိမ်ကထွက်လာတော့ တစ်ရွာလုံး ညှိချောကိုထွက်ပြီး နှုတ်ဆက် ကြ၏။ အောင်သက်က နွားလှည်းနှင့်လိုက်ပို့တာမို့ ဖုန်တထောင်းထောင်း သိမြဲလမ်းလေးမှာ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဆူဆူညံညံဖြင့် ပျော်စရာကောင်း

သလို ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းလှသည်။
ညှိချောအတွက် ရွာကိုခွဲခွာရတာ ဝမ်းနည်းစရာဆိုပေမယ့် သူ့ အတွက်တော့ ညှိချောကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ အပျော်ရွှင်ရဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေကြသူတွေကို လက်လေးပြကာ နှုတ်ဆက် ခင်မြင့်။

“ဒီလောက်ဝေးလံခေါင်သီတဲ့နေရာမှာ တစ်လစဉ်အထိတောင် အကြာ ငြိတောင်နေရသလားကွယ်၊ မာမိတို့အရမ်းကိုအောက်မေ့နေတာ သားရဲ့”

“နေပါဦး၊ တူလေးနောက်က ပါလာတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ချွာက သူငယ်ချင်းရဲ့ညီပါ၊ သူ့နာမည် ညိုချောတဲ့ အဲ
ထုတ်ပါဘူး ညီဘွားတဲ့ အန်တီလေးရဲ့၊ သူက ရန်ကုန်ကိုအလည်လိုက်ချင်
ထယ်ဆိုတာနဲ့ ခေါ်လာတာ၊ သူက တောမှာဆို ရက်ပိပါလို့နေတာ၊ ဟစ်
ဘာသီချင်းတွေလည်း ဝါသနာပါတယ်၊ သူတို့အိမ်က ပြေလည်တော့
အိမ်ခွဲတောင် ထုတ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါ ရန်ကုန်အနံ့ဘုရားတွေလိုက်ပို့
အဲဒါ သီချင်းရေးဆရာတွေနဲ့လည်း တွေ့ပေးရအောင် ခေါ်လာတာလေ”

“ဪ အဲဒါဆိုလည်း ထိုင်ခိုင်းဦးလေကွယ်၊ ယောက်ျားလေး
ထုတ်တယ် နုနုဖတ်ဖတ်နဲ့ မိန်းကလေးအတိုင်းပါပဲလား”

“အဟင်း ဟုတ်တယ် ဒီကောင်က မိန်းမချောလေ၊ ညီဘွား
အိတ်ကောင် ထိုင်လေကွာ ဒါငါ့အိမ်ပဲ၊ ငါ့အဘွား ငါ့မာမိ၊ ငါ့အန်တီလေးကွ၊
အဲတို့အိမ်မှာ ငါ့အားမနာတမ်းနေခဲ့တာ၊ မင်းလည်း ငါ့အိမ်မှာ ဘာမှအား
မပေးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ သိလား၊
အဲဒါတော့လုပ်ချင်တာရှိလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ ငါ့မိသားစုက
အဲဒါတတ်ပါတယ်ကွ နော် အန်တီလေး နော်မာမိ”

“အေး အေး ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ထိုင်ပါကွယ် ညီဘွားနော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ထိပ်တင်ကိုကိုက ညိုချောပန်းကို ဖက်ကာ ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်ခိုင်း
ညိုချောမှာ အလိုက်သင့်နေရသော်လည်း ချောချောလှလှ ခန့်ခန့်
ညိုညိုကြီးတွေနှင့် မိသားစုကြိုကြည့်ကာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်
အိမ်မှာ အိမ်တုန်နေသည်။ တကယ်အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်အနု
မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၇)

“မြေးလေး မြေးလေး ထိပ်တင်ကိုကို ပြန်လာပြီ”

“သားလေး သားလေး ပြန်လာပြီလား”

“တူလေးကကွယ် ပြန်လာမယ်ဆိုလည်း အကြောင်းလေးဘာ
လေး ကြားရောပေါ့၊ အန်တီလေးတို့ ကားနဲ့လာကြိုမှာပေါ့ကွယ်”

သူ့ကိုဖက်တွယ်ကာ အားလုံး ဝမ်းပမ်းတသာ ဖြစ်နေကြသည်။
သူ့နောက်မှာပါလာသော ညိုချောကိုတော့ သတိထားမိကြသေးပုံမပေါ့။
ညိုချောကို ယောက်ျားလေးနှင့်တူအောင် နှုတ်ခမ်းပွေးရေးရေး ပါးသိုင်းပွေး
ရေးရေး၊ ရုပ်အင်္ကျီပွေ့ ဘောင်းဘီတိုပွေ့၊ ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် ဦးထုပ်ကိုပါ ရက်ပိပိ
ဒီခိုင်း တစောင်းဆောင်းထားတာမို့ မိန်းကလေးပါလို့ သံသယတောင် ဝင်မှာ
မဟုတ်ပေ။

“အဘွားတို့ မာမိတို့ အန်တီလေးတို့ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ လူကကောင်းပေမယ့် စိတ်ကတော့
ကောင်းဘူး၊ မြေးလေးနဲ့ပန်းတောင် ကောင်းကောင်းမပြောရလို့လေ၊ ပြော
ကို လွှမ်းတဲ့ရောဂါတော့ ရနေတာပေါ့”

ထိပ်တင်ကိုကိုက အထုပ်တွေဖြည့်လျက်

“အနိတီလေးနဲ့မာမိတို့အတွက် သနပ်ခါးတုံးလက်ဆောင်တွေပီတယ်၊ အဘွားအတွက် ငါးခြောက်တွေ ဖုန်းရည်တွေလည်းလက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီကောင်မိဘတွေက အရမ်းကို သဘောကောင်းတာဗျ”

စကားတွေ လှိုင်လှိုင်ပြောလျက် ညိုချောဘက်ကို အမွှန်းတင်ပြောနေတာ အဘွားတို့ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လက်ခံချင်စိတ်ပေါက်လာအောင်လို့ပါ။ အဘွားတို့ မာမိတို့ကလည်း ညိုချောကို ယောက်ျားလေးထင်နေ၍ ဘာမှတော့ ပြဿနာမရှာသေးပေ။

“မြေး အဲဒီမှာ ဒီလောက်အကြာကြီးနေတာ ပျော်စရာကောင်းလို့လား မြေး”

“အ အရမ်းကို ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့ အဘွားရော၊ ရွာစေတီရွာရနဲ့လေးတွေက သားကို ဆွဲဆောင်ထားတာ ပြန်တောင်မပြန်ချင်ဘူး ဒီကောင်က ရန်ကုန်စွတ်သွားချင်လို့သာ ပြန်လာရတာ”

“ဪ ဒါဆို ညီဘွားကို အဘွားတို့က ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်အဘွား၊ သားကိုပြန်လာနိုင်အောင်လုပ်တဲ့ ဒီကောင်ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ မဟုတ်ရင် သားက ရွာမှာပျော်နေတဲ့ ပြန်လာဖြစ်သေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး ညီဘွားက ကျေးဇူးရှင်ပေါ့၊ အနိတီလေးတို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီဘွားရယ်၊ အနိတီလေးတို့အိမ်မှာ ပျော်သလောက်နေပြန်နေမှာ အဟင်းဟင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေး ပါးမြိုင်းမွှေးရေးရေးလေးနဲ့ ချစ်စလေး”

“အနိ အနိတီလေး သူ့ပါးကို မကိုင်းနဲ့၊ ဒီကောင်က သူ့မျက်နှာတွေသာတွေ့ကိုင်တာ သိမ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး ခြည်းခြည်းပြောပါကွယ်၊ တူလေးကလည်း လန့်လာတာ အဟင်း ဟင်း”

ညိုချော မျက်နှာပေါ်က ပါးမြိုင်းမွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးအတုတွေ အနိတီလေးလက်နှင့်ပွတ်မိပြီး ပျက်သွားမှာစိုး၍ ကိုကို အထိတ်တလန့်ပင် တားရတယ်။ ချစ်စနိုးနှင့်ပါးလေးကို လာပွတ်သော အနိတီလေးလက်ကို ခြာလည်း လန့်ဖျပ်ကာ လက်ကလေးနှင့်ကွယ်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

“အနိ အနိတီလေး ဒီမှာ အနိတီလေးအတွက် ဒီသနပ်ခါးတုံး”

“မလိမ်းချင်ပါဘူးကွယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းလိုက်ရင် အသက်ကြီးမှန်း ညွှားမှာပေါ့၊ မိတ်ကပ်လေးကမှ အသက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် နုပျိုတာ”

“အဲဒါကတော့ အနိတီလေး အပိုတွေပြောတာ၊ အနိတီလေးလေးဆယ်ကျော်ဆိုတာ မိတ်ကပ်လိမ်းလိမ်း သနပ်ခါးလိမ်းလိမ်း နှုတ်ခမ်းပေးသွားပဲ”

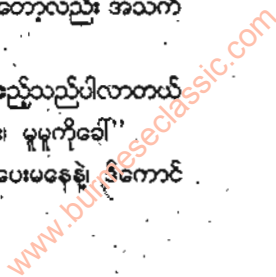
“တူလေးရယ် ပြောရက်လိုက်တာကွယ်၊ တူလေးကြောင့် ယောက်ျားတွေ အနိတီလေးကို အဲဒီလိုပဲ ပစ်စလက်ခတ်ပြောရက်ရသလားလို့”

“ဟား ဟား အလကားစတာပါ အနိတီလေးရယ်၊ သားအနိတီလေး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ထင်ရအောင် နုပျိုပါတယ်ဗျာ”

“အဟင်း အဲဒီလိုလုပ်ပါ တူလေးရယ်၊ လက်ကြောင့်ကျေ နှုတ်ခမ်းပေးတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို အသက်ကြီးတယ်လို့ အပြောခံရရင် မိတ်ကိုပေါက်သွားတာ၊ ဟင်း ဟင်း နုပျိုတယ်ဆိုတော့လည်း အသက်ညီနေချင်သေးသား”

“တဲ့ ထိပ်တင်ဝေရယ် တော်စမ်းပါအေး၊ ဒီမှာညှိသညှိပါလာတာပဲ အတွက် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးလိုက်ပါဦး၊ မူမူကိုခေါ်”

“ဟာ အဘွား သူ သူ့ကိုတခြားအခန်းပြင်ပေးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်

က သရဲကြောက်တတ်တယ်။ သားအခန်းမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်မယ်”

သူ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်တော့ ညိုချောကိုလှည့်ကြည့်လှည့်အတွေးတို့အံ့သြသွားသည်။

“ဘာကဲ့ သူက သရဲကြောက်တယ်။ ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတော့ ယောက်ျားလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ မိဘတွေ အစ်ကိုတွေနဲ့ အိပ်တာ၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်တော့ မိဘတွေက ခွဲမသိပ်ဘူး”

“ခက်ပါကွယ် ဒီအရွယ်ကြီးတောင် မိဘတွေနဲ့အိပ်ရတယ်လို့ ကဲ ကဲ ဒါဆိုလည်း မြေးလေးအခန်းမှာပဲ ထားလိုက်၊ မူမူရေ မြေးလေးအခန်းထဲ အိတ်တွေပို့လိုက်ပါဟေ့”

အတွေးအော်ပြောတော့ မူမူက ‘အိတ်တွေလာယူသွားသည်။ အချိန်ထိ ညိုချော ငြိမ်သက်နေဆဲပါ။ သူက ညိုချောပခုံးလေးကို ဖက်ထလိုက်တော့ အတွေးတို့ရေမှာမို့ ယောက်ျားလေးလို ဟန်ဆောင်ထားမေ့လျော့ကာ ညိုချော တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုလုပ်မှ အတွေးတို့ထဲ ထားမိသွားမှာမို့ သူက ပိုတိုးပြီးတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်လိုက်ကာ

“ညီဘွား မင်းက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေစမ်းပါ။ မင်းရွာမှာ မင်းဘယ်လောက်ကဲတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ဪ ဘားရယ် သူလည်းရောက်ခါစမို့ ရှိမှာပေါ့။ သားမင်းတို့ရွာမှာ ပျော်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ အန်တီတို့အိမ်မှာလည်း ညီဘွား ရောက်အောင်နေပါကွယ်။ ကဲ ပင်ပန်းလာကြတယ်ဆို နားကြလေ သားတို့ နေရေးရိုးချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့။ မူမူကို ညစာကောင်းကောင်းချက်ကျွေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ လာ ညီဘွား ငါ့အခန်းထဲသွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဝံ့မရဲပုံစံလေးနှင့် ထိပ်တင်ကိုကို လက်ကိုဆွဲခေါ်ရာ လိုက်လာသည်။ ခြံဝင်းကကျယ်ကျယ် အိမ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးမို့ သူမ တအံ့အံ့ကြီးဖြစ်နေရသည်။ ထိပ်တင်ကိုကိုတို့က အဲဒီလောက်တောင် ချမ်းသာတာလား။

“ဟိတ် လာလေကွာ”

“ဟင်”

ထိပ်တင်ကိုကိုက အခန်းထဲကို ဆွဲခေါ်သွင်းပြီး အခန်းတံခါးကို ညှစ်ချလိုက်သည်။

“ဟား ညိုချော”

“အာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းပွေးတွေပျက်ကုန်မယ်” ထိပ်တင်ကိုကိုက ညိုချောကိုယ်လေးကို ဖွတ်အတင်းဆွဲဖက်ကာ ထိုင်စရာ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ညိုချော ရှုန်းသော်လည်း လွတ်မပေ။ ညိုချောက ဖွတ်အတင်း ရှုန်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုပစ်လိုက်

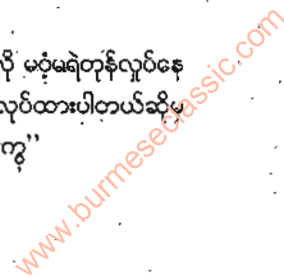
“ဘာလဲကွ ညိုချော”

“အပြင်ဘက်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်ချောင်းကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ချောင်းကြည့်လို့ရမှာလဲကွ၊ ဒီထဲမှာ စကားအကျယ် ပြောရင်တောင် အပြင်ကမကြားရဘူး”

“အဲဒီလိုဆိုလည်း အတင့်တော့မရဲပါနဲ့”

“ဘုားတွေကြောက်နေတာလဲကွ၊ မင်းအဲဒီလို မဝံ့မရဲတုန်လှုပ်နေတာ သတိထားမိသွားတာ၊ ယောက်ျားလေးလိုလုပ်ထားပါတယ်ဆိုမှ သူ့အိမ်ထဲထဲက ကျားကျားလျားလျားနေမှပေါ့ကွ”

“ဟို စင်တို့က အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော်၊ အဘွားတို့ အနိတီလေးတို့ဆိုတာလည်း အားလုံးချောကြတာပဲ၊ အဲဒီလောက်ချစ်ထူးနဲ့ ကျုပ်လိုတော့သူမကို ဘာလို့ယူခဲ့တာလဲ”

“ဟောဗျာ မသိလို့ အခုမှမေးနေတာလား၊ ညိုချောဆိုတဲ့ လေးကိုချစ်လို့ ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကို”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျုပ်ကိုချစ်ပေးလို့”

ပြောပုံလေးက ချစ်စရာလေးမို့ သူ အသည်းတွေယားကာ ညိုကို ပွေ့ဖက်၍ တရှိုက်မက်မက် နမ်းမွှေးလိုက်သည်။ ညိုချောက ဒီတော့ မရန်းတော့ဘဲ အလိုက်သွင်လေး နမ်းမွှေးခံရင်းက သူ့နဖူးထောင့် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ နမ်းမွှေးပြီး

“ကျုပ်ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကိုကိုနဲ့အတူတူနေရမှာပေါ့နော်”

“အင်းလေ နေရမှာပေါ့၊ ညိုချောက မနေချင်ဘူးလား”

“ကိုကိုနဲ့နေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နေချင်ပါတယ်၊ ဒီဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရမှာလဲ”

“ဟင်”

“ကျုပ်ကို ကိုကို့သားစုက အခုလက်ခံထားတယ်ဆိုတာ ယောကျ်ားလေးအမှတ်နဲ့နော်၊ တကယ်လို့ ယောကျ်ားမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိသွားရင် ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်းထားမှာတဲ့လား”

အားငယ်နေပုံလေးက သနားစဖွယ်လေးပါ။ သူက နှစ်သိမ့်သလို ညိုချောပခုံးလေးကို တွေးဖက်ထားလိုက်ပြီး

“အဆင်ပြေသွားမှာပါ ညိုချောရယ်၊ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့သာ ရင်သွေးလေးရှိလာရင် သူတို့လက်မခံပေးချင်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

အဲဒီအချိန်ထိတော့ ကိုယ်တို့ဒီအတိုင်းပဲနေကြတာပေါ့ နော် ညိုချော

“အင်းပါ ကိုကိုရယ်”

သူ့ကိုချစ်၍ သူ့လုပ်နိုင်သလို လုပ်နေရုံသာ ညိုချောကို သူ့အနားကြင်နာစိုက်က ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။ သူ့ရင်ခွင်မှာ တစ်သက်လုံး ထွေးထွေးထားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မပျက်သော ချစ်ခြင်းတရားများဖြင့်။

“ဘယ်ရှိမှာလဲ သားရယ်၊ မာစီတို့က အဲဒါမျိုးသုံးမှမသုံးတာ”

“ဪ၊ မမကလည်း ထမင်းခြောက်နဲ့ကျွေးလိုက်ပေါ့”

“အေး၊ ဟုတ်သား၊ မူမူရေ ထမင်းခြောက်ထဲ ထမင်းများများထည့် ဟုခဲစမ်းဟေ့”

မူမူက ထမင်းအပိုထည့်သည့် ပန်းအလှတော့နှင့် ဖိုက်တာ ထမင်း ခြောက်ထဲ ထမင်းတွေထည့်ယူလာပြီး ညှိချော့ရှေ့ ချပေးသည်။

ညှိချော့က မျက်နှာပူ အားနာသလို မျက်နှာလေးနှင့်

“နောက်မှအကူပေးအောင် လုပ်ပါမယ်နော် အခုတော့”

“ရပါတယ်ကွယ် အစားအသောက်အတွက်ကတော့ အနိတီလေး တို့မိသားစုက မငြိုငြင်တတ်ပါဘူး၊ ကြိုက်သလိုစား အဝံစား စားချင်သလို သာစား သိလား”

“မြေးလေး ဟင်းတွေထည့်ပေးပါကွယ်၊ မြေးလေးအပေါ် တာဝန် ကျေတဲ့သူတွေကို အဘွားတို့ကလည်း တာဝန်ကျေရမှာပေါ့၊ ဘာမှအားမနာ နဲ့ စား”

“ဟိတ်ကောင် ဝက်သားရော ငါးရောစား”

“နည်းနည်းဗျ၊ ကျုပ်ဆီပြန်ဟင်းကြီးတွေ မစားတတ်ဘူး၊ ရွာမှာ ဆို ဆီလည်ရေလည်ပဲချက်တာ ခင်ဗျားသိရဲ့သားနဲ့”

“အေးက အဲဒါစားကောင်းတယ်၊ မင်းလက်ရာ တကယ်ကောင်း တာပဲ”

“ဟင် သူက ဟင်းချက်တတ်တယ်”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးတော့လေ”

သူ စကားအထွက်မှားသွားတာ ဘယ်လိုမှပြင်ဆင်လို့မရတော့။ ညှိချော့လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိသလို မျက်နှာချိုသွေးလျက်

အခန်း (၁၈)

“ကဲ ထည့်စား ဟိတ်ကောင် အားမနာနဲ့ အားရပါးရခွဲ”

ခင်းကျင်းထားသော ဟင်းပွဲများက စားပွဲနှင့်အပြည့်။ ကြက်သား ဝက်သား၊ ဝါး၊ အသီးအရွက်ကြော်၊ အရည်သောက်၊ အသုပ်အမြုပ်ဟင်း တွေက စုံလင်လှသည်။ ရွာမှာတုန်းက ဆီပြန်ဟင်းမပါသော ဟင်းတစ်ခွက် နှစ်ခွက်နှင့် စားခိုင်းခဲ့ရတာ ကိုကိုကို အားနာရမှန်း အခုမှသိ၏။

“ညီဘွားက ထည့်မစားရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ သား ထည့် ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ၊ ဟိတ်ကောင် ရော့”

“နေ နေ”

သူ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးတော့ ညှိချော့က လက်ကာ၍

“ကျုပ် ဒီကြော့ပန်းကန်ပြားနဲ့ မစားတတ်လို့ဗျ”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကောင်က ရွာမှာ ကြော့လှေတို့ စတီးလှေ တို့နဲ့ ထမင်းပြည့်ဟင်းပြည့်ခွဲတာ မာမိရ၊ အဲဒါမျိုး အိမ်မှာမရှိဘူးလား”

“ဟိုလေ ဒီကောင်က တစ်ခါတလေ သူ့မိဘတွေမအားတဲ့အခါ ကျွန်ုပ် သားတို့က ကြက်သားစားချင်တယ်ပြောတာနဲ့ ကြက်ကိုလောက်လေး ခွန့်လိုက်ထုပြီး ချက်ကျွေးတာ၊ ကောင်းမှကောင်းပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့”

“ငါ့ကြီးအောင်လို့ကွယ်၊ အရှင်ကြီးကို သတ်ပြီးမှ ချက်စားရလား”

“အဘွားရယ် အဘွားတို့ဈေးထဲကဝယ်ချက်တာလည်း အရှင်တို့ သတ်ထားတာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုမလဲ မြေးရယ်၊ အဘွားတို့က ဈေးသည်မိက နေ သေပြီးသားအသားကို ဝယ်စားတာ၊ စားချင်လို့သတ်စားတာမှမဟုတ် တာ၊ မြေးတို့ အဲဒီလိုလုပ်တာက အပြစ်ပိုကြီးတယ်၊ နောက်အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ နော် ညီဘွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ဆုံးမသွန်သင်သောစကားမို့ ညိုချောက တလေးတစား ခေါင်း ညိတ်၏။ ထမင်းစားသည်အခါမှာတော့ ညိုချော အားနာပုံမရပေ။ ထမင်း ခြုံတ်ကြီးထဲကနေ လက်နှင့်အပြည့် ထမင်းလုပ်ကြီးတွေ ပါးစပ်ထဲခွံ့သည်။

အဘွားတို့ကကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအဖြူးသား နှင့် အားကျအံ့သြပြီး ကြည့်နေကြ၏။

“သူကြည့်ရတာ အားရလိုက်တာကွယ်၊ အဘွားငယ်ငယ်ကလည်း ပါးစပ်ထဲ ထမင်းလုပ်အကြီးကြီးခွံ့ပြီး စားခဲ့တာ၊ ငယ်တုန်းသန်တုန်းပြန်တုန်း အဲဒီလို စားနိုင်တာကောင်းပါတယ်”

“အဟင်း ဟင်း လူကောင်ကသေးမလို့နဲ့ အဲဒီလောက်စားနိုင်မယ် မထင်ရဘူးနော်၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် စားစား”

“ဝောသား ရွာသားဆိုတော့ အစားတော့စားနိုင်မှာပေါ့၊ မိဘတွေ က အဆင်ပြေတယ်ဆိုတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းတော့ လုပ်ရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး လူကလည်း နုနုဖတ်ဖတ်နဲ့ ယောက်ျားလေးလို့တောင် မထင်ရဘူး”

“တင် ဟိုလေ မာမီ၊ ဒီကောင်က အမေတူပျို၊ သူ့အမေက တောသူဆိုပေမယ့် နုနုဖတ်ဖတ်ချောချောလေးရယ်၊ တောသူလို့တောင် မထင်ရဘူး၊ အဟင်း ဒီကောင်လေ ချောလွန်းလို့ ရွာမှာဆို ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဗျ”

“ဟုတ်လား ညီဘွား မင်းကစွံတာပေါ့”

“အဟဲ အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီကြီး နည်းနည်း ပါးပါးပါ”

“အေး သားကိုကိုရော အဲဒီရွာမှာ ရည်းစားတွေသာတွေ တွေ့ခဲ့ သေးလားကွဲ့”

“စင် အဲ ဗျာ”

“ဪ သားကိုကိုကို အန်တီတို့က ဒီကြားထဲ ရည်းစားမထားရ တူး၊ မိန်းမမယူရဘူးလို့ ပြောထားတာကွဲ့၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်မှ အန်တီတို့သဘောတူထားတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားမှာလေ”

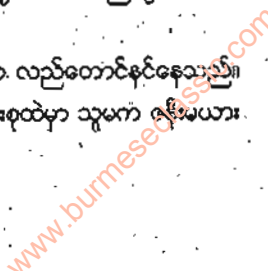
“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းကလေးဘက်က အရင်းချင်းသာတာကွဲ့၊ သူတို့မိသားစု ရေစွ မျိုးသားချင်းတွေဆို နိုင်ငံခြားမှာနေကြတာများတယ်၊ မင်းလည်း အဲဒီလို ချင်းသာတဲ့မိန်းကလေးကို ရှာယူနော်၊ ဒါမှ တောကနေ ခြို့ကိုပြောင်းလို့ ရပြီး ခြို့သားဖြစ်လာမှာ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ညီဘွားက ခြို့သားရှုပ်သိလား၊ တော ရက်ပိမလုပ်ဘဲ ခြို့ရက်ပိမလုပ်လိုက်ပါလားကွယ် ဟင် ညီဘွား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

စကားတွေစိုင်းပြောနေကြတာ ညိုချော လည်တောင်နင်နေသလို။ သားကိုရည်းစားတောင်ထားခွင့်မပေးသော မိသားစုထဲမှာ သူမက ရန်းမယား အဖြစ်နှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုတွေများ နေရပါမလဲ။ တကယ်ကို ရင်မောစရာ ကြီးပါ။

“ညီဘွား တော်ပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းရွာမှာ အဲဒီလောက်မတ စားတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တော်ပြီ ကိုကို၊ ဝပြီ၊ ဒီကဆန်က နုလည်းနုတယ်၊ မွှေးလည်း မွှေးတယ်၊ ရွာကဆန်က အကြမ်းတွေဆိုတော့ စားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီကဟင်းတွေက ဆီပြန်တွေ၊ ရွာမှာက ရေလုံပြုတ်သာသာဆိုတော့ မအံ့ဘူးလေ”

“အေးပါ နောက်နေ့ မင်းစားချင်တဲ့ပုံစံမျိုး၊ ချက်စားချင်တယ်ဆိုလည်း ချက်စား သိလား။ အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဟိတ်ကောင် ပန်းကန်တွေ မဆေးနဲ့၊ မမူဆေးလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ကျုပ်ပန်းကန် ကျုပ်ဘာသာဆေးပါမယ်”

ညိုချောက ပန်းကန်တွေ သူ့ဘာသာသွားဆေးသည်။ အဘွားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်

“အင်း ဒီကောင်လေးက ယောက်ျားလေးသာဆိုတယ် ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ လုပ်တာကိုင်တာတော့ ဖင်ပေါ့ပုံပေါ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်အဘွား။ သူ့အိမ်မှာဆိုလည်း သူ့ခြေသူ့လက် လှုပ်တာကိုင်တာများတယ်။ သူ့မိဘကဆူရင်ပြောရင်လည်း ပြန်ခံမပြောဘူး။ ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေဆိုပြီး ပေါက်ကွဲပစ်တာ၊ အဲဒါ ဒီကောင်ကို သားချစ်လို့ ခေါ်လာတာဗျ”

“သံယောဇဉ်တော့မများနဲ့ပေါ့ကွယ်။ ကူညီစရာရှိရင်တော့ ကူညီလိုက်ပါ၊ ပြီးရင်တော့ သူ့လစ်သွေးလျှောက်ပစေ၊ မြေးက အိမ်ထောင်ပြုရ

မှာလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

သူလည်း ထမင်းစားပြီးပြီဖြစ်၍ ညိုချောကိုခေါ်ကာ အခန်းထဲ ထက်လာခဲ့သည်။ ညိုချောမျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေတာ သူ စိတ်မကောင်းပါ။

“ညိုချော ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး”

“ကိုကိုမိသားစုက ကိုတို့ကိုရည်းစားတောင် မထားစေချင်တာ၊ ကျုပ်က မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် လိုက်လာတာမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ညိုချောရာ၊ ကိုယ်တို့က လင်မယားတွေ တောင်ဖြစ်နေပြီ၊ အခုတစ်ခန်းထဲလည်း အတူအိပ်ရမယ်၊ အတူနေရတယ်”

“ကျုပ် ဒီလိုမျိုး ယောက်ျားလေးလို ဘယ်လောက်ကြာကြာ စာန်ဆောင်နေနိုင်မှာလဲ၊ သူတို့ကရော ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိ မသိဘဲ နေမှာလဲ”

“ညိုချော ကိုကိုကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ချစ်တာပေါ့ ချစ်လို့လည်း”

“ဟုတ်ပြီ ကိုကိုကိုချစ်တယ်ဆိုရင် သူတို့ချစ်လာအောင် သူတို့ ညိုချောကို သံယောဇဉ်ရှိလာအောင်လည်း လုပ်လို့ရတာပဲ၊ အနေရင်းနှီးဖို့ အရေးကြီးတယ် ညိုချော၊ အဘွားတို့ မာမိတို့ အနီတီလေးတို့ခင်တွယ်တတ် ဖါတယ်။ သူတို့ကို နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ စည်းရုံးသိပ်သွင်းရမှာပဲ၊ ကိုယ် ခြောက် ညိုချော နားလည်ပါတယ်နော်”

ညိုချော ခေါင်းညိတ်ကာ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ဒီရင်ခွင်မှာ အမြဲဒီလိုနေခွင့်ရဖို့အတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ်မှုဆိုတာ ရှိရမှာပေါ့။ တို့ကိုနဲ့အတူ နေရဖို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးဆပ်နိုင်ပါတယ် ကိုကို။

“အိုကေ ရော့ပုတီး၊ ကျုပ်အဆိုတော်ဖြစ်ဖို့လည်း ဆုတောင်းပေး နိုင်အတွား”

“အေးပါကွယ် သွားတော့ သွားတော့ အခန်းထဲကထွက်ပါတော့ ထိုကုန်းရိုးတော့မယ်”

“ရက်စိဆား အတွား”

ကိုကိုနှင့်အကြွကြွ အတူတူနေရဖို့အတွက် ယောက်ျားလေးနှင့် နှိုင်းအောင် သရုပ်ဆောင်ရင်း အိုဟာတွေတောင်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ အခန်း ထဲမှာ အလှပြင်နေသော ကိုကိုမာမီဆီလည်း ရက်ပိသီချင်းတိုတိုထွာထွာ ဆွဲဆိုလျက် ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အန်တီကြီး”

“ဟေ ညီဘွား ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အန်တီကြီး ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီအရောင်နဲ့ လက်သည်းနီအရောင် အလိုက်ဖက်ဘူး ကျုပ်ပြောင်းဆိုးပေးရမလား”

“မင်းက ဆိုးတတ်လို့လား”

“ဆိုးတတ်တာပေါ့ အန်တီကြီးရ၊ အလှအပကို ယောက်ျားမိန်းမ အတူနဲ့ကြိုက်တာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဆိုးမှားလေ၊ ဒါကိုဖျက်ပြီးမှ ဆိုးပေးနေ”

“မိုင်နာပါ အေးဆေး၊ အလှတရားတွေလွှမ်းခြုံပေးမယ်၊ ရိုးရိုးလေး အစိမ်းအဝါ အနက်ပန်းရောင် ဘာကြိုက်လဲ ရှိရဲ့”

“ဟင်း ဟင်း”

ကိစ္စကားယားနှင့် သီချင်းဆိုပြလိုက်တော့ အန်တီကြီးသဘော သဘောအား၊ သူ့အတွက် သီချင်းစာသားတွေကတော့ သိပ်ရှာစရာမလိုပါ။

အားလုံးတွေကို သီချင်းလုပ်ဆိုသော ဟစ်ဟော့ရက်ပိပိတွေ သူမကြိုက် တဲ့ပေါ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်အနေနှင့် သူမ အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၉)

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါ့ဘုရားခန်းထဲ ဘယ်သူဝင်နေတာလဲဟဲ့”

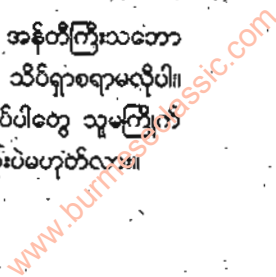
ဘုရားခန်းထဲ တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ကုန်းကုန်းကွကွ ဟစ်ဟော့သီချင်း တွေ တိုးတိုးပွဖွဆိုရင်း လုပ်နေတာမို့ မျက်မှန်ကိုပင့်တင်ကာ ဒေါ်ထိပ်တင် ကြီး အော်မေးလိုက်ရသည်။ ညီဘွားက ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့် အတွားအနားရောက် ကာ ခါးကိုဖက်လိုက်ကာ

“အတွား သစ်သီးတို့ ရေချမ်းတို့ အဆင်သင့်ကပ်လို့ရအောင် လုပ်ပေးနေတာ အတွားရဲ့”

“အမယ်လေး အဲဒီလိုလုပ်ပေးတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တလှုပ်လှုပ်တရွရွနဲ့ကွယ် ခေါင်းမူးလိုက်တာ၊ ဘုရားခန်းဆိုတာ ဣန္ဒြေရရ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး လုပ်ရတယ်ကွဲ့”

“စိတ်ပါသွားလို့ပါ အတွားရဲ့ ဟဲ့ဟဲ့ ဒီမှာအတွား ယောဂီသဘာဝ၊ နောက်ရော ဘာလိုသေးလဲ”

“ပုတီး ပုတီးဘုရားစင်မှာ ချိတ်ထားတယ်”

“အန်တီကြီး လှသွားပြီ၊ အရမ်းကိုလှသွားပြီ”
 “အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ညီဘွားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလိုပညာတွေ လည်းတတ်တယ်ပေါ့”
 “ကျုပ် မိန်းမရတဲ့အခါ လုပ်ပေးဖို့ လေ့ကျင့်ထားတာလေ၊ ဒါမှ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကိုချစ်မှာပေါ့ အန်တီကြီးရ”
 “အေးပါ အေးပါ ဟုတ်ပါပြီတော်၊ မင်း မပြန်ခင် နောက်လည်း လုပ်ပေးဦးနော်”
 “လုပ်ပေးမယ် စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကိုခိုင်းစရာရှိရင် ခေါ်နော်၊ သွားလိုက် ဦးမယ်”
 “မုန့်ဖိုး ယူသွားဦးလေ”
 “မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီအိမ်မှာ ထမင်းလည်းစား မုန့်လည်း စား ဘာလိုမှာလဲ”
 အန်တီကြီးဆီက ကျေနပ်သောအပြုံးတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ယူခဲ့ ပြီး အန်တီလေးအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထတီရင်ရှားနှင့် အန်တီလေးတို့ မြင်တော့ သူက မိန်းကလေးဖို့ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း သူမကို ယောက်ျား လေးလို့ထင်နေသော အန်တီလေးကတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရင်ဘတ် လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ်ထားကာ
 “အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ကွယ်၊ ဇွတ်ဝင်လာရလား၊ သွား သွား ဒီမှာအင်္ကျီမလဲရသေးဘူး”
 “အန်တီလေးကလည်း ကျုပ်က အန်တီလေးရေချိုးပြီးပြီဆိုရင် သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးသွေးမလို့ပါ”
 “အို ကျုပ်သနပ်ခါးမလိမ်းပါဘူးတော်”
 “အန်တီလေးက မိတ်ကပ်လိမ်းမှ လှတယ်လို့ထင်နေတာလား၊ ကျုပ်တို့ရွာကလူတွေ အသက်ကြီးတောင် ပါးရေမတွန့်တာ သနပ်ခါးလိမ်းလို့မ

အန်တီလေး ပါးရေနားရေ လည်ပင်းအရေတွေ မတွန့်ချင်ဘူးမဟုတ်လား”
 “အင်း မတွန့်ချင်ဘူး”
 “ဒါဆို သနပ်ခါးလိမ်း၊ အထူကြီးလိမ်း”
 “ဟင်”
 “မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ကျက်သရေဟာ သနပ်ခါးလိမ်းမှ ပေါ်လွင် တာ”
 “ဟုတ်သား”
 “ဟုတ်တယ် အန်တီလေးလိမ်းဖို့ ကျုပ် သနပ်ခါးသွေးပေးမယ်”
 “တော် သွေးပေးလည်း ကျုပ်တော့ မလိမ်းတတ်ပါတော်”
 “ကျုပ် လိမ်းပေးမယ်ဗျာ”
 “ဟယ်တော် ကျုပ်ကိုရင်တွေခုန်အောင်လုပ်မလို့လား၊ အမယ် ဆေးလေး တော်ပါ တော်ပါ၊ ကျက်သရေမရှိချင်လည်း နေပါစေတော့၊ ကျုပ်သနပ်ခါးမလိမ်းတော့ပါဘူးရှင်”
 ပခုံးပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားသော သဘက်စောင်လေးကို တင်းတင်း ဆွဲကာ ပတ်၍ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေသော အန်တီလေးကိုကြည့်၍ သူမ ရယ်ချင်သွားလေသည်။ သူမကို တကယ်ယောက်ျားလေးလို့ ထင်နေ ဘာမဟုတ်ပါလား။
 ဒီလိုထင်အောင်လည်း သူမမှာ ရင်သားရှိမှန်းမသိအောင် တင်း ဆင်းကျပ်ကျပ် အဝတ်နှင့်ပတ် ရှုပ်အင်္ကျီဖွဖွကြီးဝတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါးဖြိုင်း သွေးရေထင်အောင် ကိုကိုဝယ်ပေးထားတာတွေကပ်ဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆိုအလုပ်ကိုပင် အချိန်ပေးနေရသည်။ ကိုကိုကိုချစ်လို့ ဒါတွေကို ဒုက္ခလို့ တော့ မထင်ပါ။
 “အန်တီလေး”
 “ဟင် မင်းမသွားသေးဘူးလား”

“အန်တီလေး ရက်ရင် အကျီဝတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ကျုပ်လိမ်းပေးမယ်”

“အေး မင်းအဲလောက်လိမ်းပေးချင်နေလား၊ ဒါဆို ငါ့အကျီဝတ်လိုက်ဦးမယ် ခဏစောင့်၊ ဟိုဘက်လှည့်နေနော် ကောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒီမှာ သနပ်ခါးသွေးနေမှာ၊ အန်တီလေးကို လုံးမကြည့်ဘူး”

အပျိုကြီးပီပီ အရှက်သည်းနေတာကြောင့် သူမ သနပ်ခါးသွေးရင်းရယ်နေမိသည်။ ပြီးပြီလားလို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ အန်တီလေးက ရင်ဘတ်ကို ဗန်တိုဗန်ရှည်အကွက်တွေဖြင့် ကာကွယ်နေ၏။

နာဘူးထင်သွားမည်စိုးတာကြောင့် လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သနပ်ခါးကို အများကြီးဆက်သွေးနေလိုက်သည်။

“ပြီးပြီ လိမ်းတော့”

အန်တီလေးက သူမရှေ့မှာလာထိုင်ကာ မျက်နှာကိုမော့ပေးထားသည်။

“မျက်လုံးကိုမှိတ်ထား၊ မျက်လုံးမမှိတ်ရင် ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်နှုတ်နေဦးမယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ရင်မခုန်အောင် မျက်စိမှိတ်ထားမယ်”

မျက်စိကို ဇွတ်အတင်းမှိတ်ထားသော အန်တီလေးမျက်နှာထဲ သနပ်ခါးထူထူပိန်းပိန်းနှင့် လှလှလေးလိမ်းပေးလိုက်၏။

“အန်တီလေး လက်တွေ့ရော အရေတွန့်မှာကြောက်လား”

“အေး ကြောက်တယ်”

“ကြောက်ရင် လက်တွေ့ပါလိမ်းပေးမယ်”

“လိမ်း”

အန်တီလေးက ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူပင် လက်နှစ်ဖက်လုံး ထိုး

သူမ သေချာပင်လိမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ ငါ့မျက်လုံးက ဘာလို့ဖွင့်မရတာပါလိမ့်၊ ပါးတွေကလည်း ခင်းလိုက်တာ ပါးစပ်တောင် ဖြူလို့မရဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မျက်ခွံပေါ်မှာရော ပါးပြင်မှာရော သနပ်ခါးတွေက ထူပိန်းနေတာကြောင့် အန်တီလေး ပါးရွဲနားရွဲလုပ် မျက်လုံးကိုပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ထားတောင် မရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမရယ်နေလျက်နှင့်ပင်

“ပါးလေးကို တင်းတင်းတင်းတင်းပေဟုတ်လား၊ အန်တီလေး။ သနပ်ခါး

အန်တီလေးအိုင် အဲဒီလို တင်းတင်းတင်းတင်းပေး ဖြစ်သွားတာ အန်တီလေးချဲ့တင်တင်တွေလိမ်းတာက ညီအောင်ဆွဲနေရတဲ့အတွက် ပါးရေနားရေ တွန့်သွယ်တာပေါ့”

“ဟုတ်သလိုလိုပဲနော်”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆို သနပ်ခါးအမြဲတမ်းလိမ်းနော်၊

အန်တီလေး အရွယ်မကျအောင်”

“အေးပါဟယ် နေပါဦး မှန်ကြည့်ရအောင်”

“ကြည့်မနေနဲ့ လှပြီးသား၊ မနက်စာစားရအောင် အောက်ဆင်းဆင်းတော့နော်”

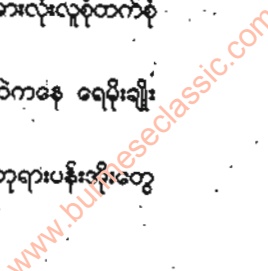
“အေး အေး ဟုတ်ပြီ”

အန်တီလေးမျက်နှာကို တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ပြီး သူမ ပီးဖိုခန်းတက်လာခဲ့သည်။ ပီးဖိုခန်းထဲမှာ မနက်စာစားဖို့အတွက် အားလုံးလှုပ်ထက်စုံထက်နေကြပြီဖြစ်၏။

“ညီဘွား မင်းဘာလုပ်နေတာလဲကွ၊ အခန်းထဲကနေ ရေပိုးချိုး

ထွက်သွားတာ ကြာလှပါပြီ”

“အဘွား ဘုရားခန်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဘုရားပန်းဖိုတွေ

လဲ ရေချမ်းတွေလဲပေးနေတာပါကွဲ့”

“ဟန့်ကိုလည်း လက်သည်းနီခြေသည်းနီ ဆိုးပေးပါသေးတယ်”

“အန်တီလေးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ သနပ်ခါးတွေလိမ်းပေးတာတယ်”

“ဟင် ဟား ဟား ဟား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အန်တီလေး ဝင်လာပြီး ပြောလိုက်မှ အားလုံးမရယ်ဘဲမနေနဲ့ စွာ ရယ်လိုက်မိကြလေသည်။ အန်တီလေးကတော့ အခုထိ ပါးစပ်ကိုအကျွတ်ကြီးဟာလို့မရသေးသလို နှုတ်ခမ်းကိုစုစုလေးလုပ်ထားပြီး ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။

“ထိပ်တင်ဝေရယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ သနပ်ခါးကို လောက်တောင် ထူပိန်းနေအောင် လိမ်းလာရလား၊ ပါးစပ်ဟာလို့မရ ဖျက်ဖွင့်လို့မရနဲ့”

“ဪ ညီဘွားက အဲဒီလိုလိမ်းမှ လှတာတဲ့၊ သူ့ကိုယ်လိမ်းပေးတာ၊ မမရော လိမ်းခိုင်းပါလား”

“တော်ပါအေ ကဲ စား စား ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စား စကားမနေနဲ့”

“ညီဘွားရော ထိုင်လေကွာ၊ ကော်ဖီသောက်ပြီး မုန့်စားရအောင်”

“ကျုပ် အဲဒါမသောက်တတ်ဘူးဗျ၊ ညကဟင်းကျန်တွေ သွန်းရမှာနပြောတာနဲ့ ထမင်းနဲ့ရောကြော်ထားတယ်၊ အဲဒါစားမှာ”

“ဪ အေး အဲဒါငါ့ကိုလည်းနည်းနည်းကျွေးပါလား၊ ငါထည့်မင်းတို့ရွာမှာ စားလာတာအကျင့်ပါလာလို့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ထည့်ပေးမယ်လေ”

ကိုကိုအတွက် ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကုန် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

လည်း တစ်ပန်းကုန်ထည့်ပြီး အားရပါးရစားတော့ သားအမိသုံးယောက် တွေသလိုကြည့်နေကြ၏။

“ညီဘွား စားလိုက်ရင်တော့ အားရစရာကြီးနော်၊ အရမ်းစားတင်းလို့ အဲဒီလိုစားနေတာလားဟင်”

“စားကောင်းတာပေါ့ စားကြည့်ပါလား အန်တီလေး”

“အေး တစ်ခွန်းလောက်”

“ငါလည်း ကျွေးပါဦးဟဲ့”

“အဘွားလည်း တစ်ခွန်းပြည့်ကြည့်ဦးမယ်”

သူပေးပန်းကုန်ထဲက ထမင်းကြော်တွေ လက်မလည်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။ အဆင့်အတန်းမရွဲခြား ရွဲရွာခြင်းမရှိသည့်အတွက် ကြည့်နူးစရာကောင်းမယ် ကိုကိုရဲ့ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ခံမှာမဟုတ်သည့်အတွက်တော့ ဝမ်းကြွကွဲကွဲရလေသည်။ မိသားစုဝင်အဖြစ်လက်ခံလာအောင် သူမ ဘယ်လိုရလဲ။ ဒီနည်းလမ်းက အချိန်ကြာကြာခံမည်မဟုတ်ပေ။ ကိုကိုရယ် ချစ်လို့ပါ။ ဘယ်တော့မှ မရွဲပါရစေနဲ့။

အခန်း (၂၀)

“မင်းတို့အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“အခုထိတော့ အဆင်ပြေနေတယ် ပြောရမှာပဲ အခု ညှိနှိုင်းရန်ကုန်ကဘုရားတွေလိုက်ပြီးမယ်ဆိုပြီး မင်းနဲ့လည်းတွေ့ရအောင် ခေါ်လာတာ”

“ကောင်းပါတယ် ညှိချောရယ်၊ မင်းတို့အတွက် စိတ်ပူလို့ ကတော့တထင်ထင်ဖြစ်နေတာ”

“ကြိုးစားပြီးတော့နေတော့နေကြည့်နေတာပဲ ဒါပေမဲ့ ဟန်တယ်ဆိုတာ ကြာရှည်တော့ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ဘယ်လောက်ကြာနေရဦးမလဲဆိုပြီး ကျွန်ုပ်လည်းစိုးရိမ်နေရတာပါပဲ”

ညှိချော တကယ်စိုးရိမ်နေသည်ဆိုတာ အားပျော့နေသောလေးက သက်သေခံနေသည်။ သူက ညှိချောပုံလေးကို ထွေးထွေးလိုက်ကာ

“ညှိချောရယ် ပြဿနာဖြစ်ရင်တောင် ညှိချောဘက်ကပဲ”

ဆိုသည်မှာပါ။ အခုချိန်မှာ မိသားစုမေတ္တာကို ယူနေတယ်ဆိုတာက နောင်တစ်ချိန်ပြဿနာတက်တောင် သံယောဇဉ်တွေနဲ့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေရင် အလွယ်တကူဖြတ်တောက်တာမျိုး မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတော့လည်း မင်းအတွေးမှန်တယ် ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက အလိမ့်ခံရရင် ပိုမုန်းတတ်တယ်နော်၊ မင်းမိန်းမက ယောက်ျားလေးဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့ကို လှည့်စားသွားတယ်လို့ထင်သွားရင် ပြဿနာကမျှော်လင့်ထားတာထက်ပိုကြီးမားသွားနိုင်တယ်”

“မီးစင်ကြည့်ကရမယ့် အခြေအနေမျိုးမို့ပါကွာ၊ မိသားစုကို မစွန့်ခွာနိုင်သလို ညှိချောကိုလည်း ခွဲခွာပြီးမထားရက်နိုင်ဘူး၊ ညှိချောအခုလို ဆိုက်လေ့ပေးနေတာလည်း ငါ့ကိုချစ်လို့ဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်၊ အဲဒီလို အဘွားတို့လည်း တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်အချစ်ကို စာလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်တယ်”

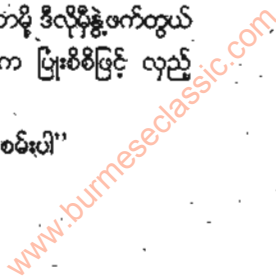
“အဲဒီမျှော်လင့်ချက်က မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာရင်တော့ အာင်းတာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင် ညှိချော နစ်နာရမှာနော်”

“ငါသိတာပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ငါချစ်တဲ့ညှိချောကို ဘယ်တော့မှ ခြိတ်နှစ်နာခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ညှိချောနဲ့အတူ ရင်ဆိုင်မင်း မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် ညှိချောလက်ကိုခွဲပြီး ရွာကိုပြေးမှာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

ဇော်မိုးရှေ့မှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကိုကိုပခုံးမှာ ညှိချော ဝှိန့်ဆိုက်သည်။ အိမ်မှာဆို ဒီလိုနေခွင့်မရဘဲ အိပ်ချိန်လောက်သာ အတူအိပ်သည်။ ညှိချောက ယောက်ျားလေးလိုဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ဒီလိုဝှိန့်ဖက်တွယ်နေတာကို လိင်တူချစ်သူတွေလားဟု တခြားသူတွေက ပြုံးစိစိဖြင့် လှည့်ကြည့်နေကြ၏။ ဇော်မိုးက သတိထားမိပြီး

“မင်းတို့ကကွာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ကြစမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ညိုချောက ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားတော့ ယောက်ျားလေးလိုထင်နေကြတာ၊ မင်းတို့က ဒီလိုဖက်တွယ်ပြီး ညိုကလေး ယားဖြစ်နေတော့ လိင်တူချစ်သူတွေထင်ပြီး ဆိုင်ထဲကလူတွေ ပြုံးစိစိကြည့်နေကြတယ် မရှက်ဘူးလား”

“ဟင်”

“ဟေ့ ဟုတ်လား”

ကိုကိုနှင့်ညိုချော အလန့်တကြား ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်ဖြစ်ကြ၏။

“အဟင်းဟင်း ငါတို့လည်း ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အိမ်မှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မချစ်ရ၊ အပြင်မှာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်မချစ်ရနဲ့”

“အိမ်ရာထဲရောက်မှ အတိုးချချစ်ရတယ်ပြောပါ”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စလား၊ အားကျရင် မိန်းမယူလိုက်ဟိတ်ကောင်”

“ငါက ယောက်ျားယူရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ”

“မင်းကြီးတော်မှပဲ”

“လူစိတ်ဝင်စားခံရနည်းသလားလို့ ပေါ်ပြူးလာဖြစ်တာပေါ့၊ ဒီနဲ့ ကရေစီခေတ်မှာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့ရတယ်”

“ဒီဒိုကရေစီဆိုတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်ရာလုပ် နေခွင့် သလိုနေဖို့မဟုတ်ဘူးကွာ၊ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေ ဥပဒေကိုလေးလေးစားစား နေတတ်ဖို့ပဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သူကျ လုပ်ချင်ရာလုပ် ပြီးတော့ သူများကျမှ ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့ အချဉ်ဖင်း နေတယ်၊ သူများအတွက်မှ ဥပဒေတွေမချမှတ်နဲ့ ကိုယ်လည်း ဥပဒေဘောင်

အတွင်းက နေနိုင်အောင်ကြိုးစား”

“အေးပါ အေးပါ မင်းကဆရာကြီးပဲ၊ ကဲပါ ငါတို့ညိုချောကို ဘုရားတွေလိုက်ပို့ရအောင် မင်းအားတယ်မဟုတ်လား”

“အားချင်ယောင်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ညိုချောအတွက် ငါမှာ ထည်းတာဝန်ရှိပါတယ်၊ ရွာမှာတုန်းက ညိုချောက ငါတို့အပေါ်တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ”

“အေး အဲဒီလိုအလိုက်သိရင် သွားမယ်၊ ဪ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက် နှီးမယ်”

စားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးမှ သူတို့သုံးယောက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ညိုချောကို ဘုရားတွေနှင့် ကစားကွင်းတွေ အစုံလိုက်ပို့ဖြစ်၏။ ညိုချော ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ခုန်ပေါက်ကာ ပျော်ရွှင်နေသည်။

ဘုရားတွေရောက်တော့လည်း ဆုတောင်းလို့မပြီးနိုင်။

“ညိုချော ဘာဆုတွေတောင်းနေတာလဲ၊ ဒီလောက်အကြွကြွကြီး”

“ဪ ကိုကိုနဲ့တစ်သက်လုံး အတူနေရပါလို့ပါပေါ့၊ ဆုတောင်းတာပြည့်မပြည့်တော့ မသိဘူး”

“ပြည့်ရမှာပေါ့ ညိုချောရယ်၊ ကိုကိုတို့တစ်သက်လုံး အတူတူနေရမှာပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို ကိုကိုတို့အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြမယ်လေ နော် ညိုချော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို၊ ကျုပ်ကို ကိုကိုချစ်နေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကျုပ်ဘာမဆိုရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

“ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုချောရယ်၊ ကိုကိုချစ်လို့ လိုက်လျောပေးနေတာတွေအတွက် ကိုကိုအရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုကို ညိုချောကို ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး ညိုချော”

“အေး မင်းတို့ကတော့ချစ်နော်၊ ငါကတော့ မင်းတို့အတွက် ရင်လေး တယ် ကိုကို၊ ဒီအတိုင်း ဒီလိုအဆင်ပြေပြေနဲ့ ပြီးသွားမယ်ထင်ဘူး။ အကုန် အကြောင်းကိစ္စတွေရှိလာရင် ငါနဲ့ဆက်သွယ်လို့ရအောင် ညှိချောကို ဖုန်း တစ်လုံးလောက် ဝယ်ပေးထားလိုက်”

“အင်း အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ညှိချောကို ဖုန်းဝယ်ပေးထား ရမယ်”

“ဝယ်ပေးလည်း ကျုပ်မှမကိုင်တတ်တာ”

“ကိုင်တတ်အောင် ကိုကိုသင်ပေးမှာပေါ့ ညှိချောရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ က ဖုန်းလေးရှိမှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်ရတာ အဆင်ပြေ တယ်၊ ဒီကအပြန် တစ်ခါတည်းဝယ်လိုက်မယ်၊ ညှိချော တခြားဘာလိုချင် သေးလဲ”

“မလိုချင်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုဝယ်ပေးထားတာ ညှိချောအတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်လေ ကိုကို၊ အဘွားတို့မျှော်နေမယ်”

“အင်း ဖုန်းဝင်ဝယ်ပြီး ပြန်ကြတာပေါ့၊ ဇော်မိုး မင်းလည်း ငါတို့နဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်မပြတ်နဲ့ကွာ၊ အခုလို လာတွေ့တာလည်း ကျေးဇူး တင်တယ်နော် ဟိတ်ကောင်”

“ပြောစရာလိုလို့လားကွာ၊ လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေးသာခေါ်လိုက် ပါ၊ ငါယောက်ျားမယူသရွေ့တော့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ခွေးကောင် ဘုရားပေါ်မှာ ငါမဆဲလိုက်ချင်ဘူး ဟင်း ဟင်း” ဇော်မိုးက အဲဒီလို ရယ်စရာတွေပြောတတ်လို့ ခင်စရာကောင်းနေ တာပါ။ အိမ်ပြန်လမ်းမှာတော့ ဖုန်းဆိုင်တစ်ခုကိုဝင်၍ ညှိချောအတွက် ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ဒီထက်မကတောင် ညှိချောကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါ။ ဇနီး မယားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ အခွင့်မသာသေးလို့သာ။

အခန်း (၂၁)

“မူမူက သူ့အမေဆုံးလို့ရွာကို ပြန်ရမယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ချက်တာပြုတ်တာ အဖွပ်အလျှော် နဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့က လူလိုတယ်”

“ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်လူညီ ကြည့်လုပ်ကြပေါ့၊ လူငှားရတာ ရော လူယုံရဖို့ရောက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုတော်သေးတယ်၊ ဆိုင်က ဝယ်စားလို့အဆင် ပြေတယ်၊ နေ့တိုင်းဆိုမဖြစ်ဘူး၊ ဟင်းက အိမ်မှာဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း မချက်တတ်တော့ ခက်တယ်”

“ဆိုင်ကဟာတွေလည်း ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ခံတွင်းမတွေ့ပါဘူး၊ မူမူက ဟင်းချက်လက်ရာတော့ အကောင်းသား၊ ဟင်းကိုလိုက်ဖက်အောင်လည်း ချက်တတ်တယ်၊ လုပ်တာကိုင်တာလည်း စေတနာပါတယ်”

“ပြောနေရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ မူမူက သူ့အမေဆုံးတာဆိုတော့ ပြန်လာချင် မှလာတော့မှာ၊ လူတော့ငှားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ပွဲစားတွေနဲ့ငှားရတာလည်း အဆင်မပြေပါဘူးအေး၊ ပွဲစားကပွဲစား
ခဏခဏရအောင်လို့ တစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါလောက် လူပြောင်းပေး
ချင်နေတာ အိမ်အကူကို ထွက်ပြေးအောင် ဟိုအိမ်ကဝိုတောင်းတယ် ဒီအိမ်
က လခပိုများတယ်နဲ့ မြှောက်ပင့်ပေးနေတာနဲ့ လူလည်းမပြေပါဘူး”

- “ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သမီးတို့ကတော့ မလုပ်တတ်ဘူး”
- “သမီးလည်း မလုပ်နိုင်ဘူးနော်”
- “ငါကရော အသက်ကြီးပြီး ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”
- “စိတ်ညစ်ပါတယ်”
- “ဒုက္ခပါပဲ”

ညည်းညူသံတိုင်ပင်သံနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသံတွေ
နားစွင့်ရင်း ညိုချောစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီမိသားစုနှင့် ဒီထက်
ပိုရင်းနှီးဖို့ ကိုယ့်အတွက် အခွင့်အရေးလား၊ ကိုယ်ပြောလိုက်လို့ အဆင်မပြေ
ဘဲ ဟန်ဆောင်ထားတာ သတိထားမိသွားနိုင်လား၊ စိတ်လည်းပူပန်ရသေး
သည်။

- “ဟိုလေ အဘွား၊ အန်တီကြီး အန်တီလေး”
- “အေး ဘာလဲပြော ညီဘွား”
- “ကျုပ် ကျွပ်ထမင်းချက်ပေးလို့ရမလားလို့ ပြောမလို့ပါ”
- “ဟင် မင်းက ချက်တတ်လို့လား၊ ချက်တတ်လည်း တောချက်ပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါတို့မစားတတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဟို ကျုပ် မမူမူချက်တာ ကြည့်ထားပါတယ်ဗျ၊ ကျုပ်က ဟင်း
ချက်ဝါသနာပါလို့ ရွာမှာတောင် ကိုယ်စားချင်တာကိုယ်တိုင်ချက်စားခဲ့တာ
ဟိုလေ အဘွားတို့အဆင်မပြေရင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ပေးပါ့မယ်၊
အိမ်မှာလည်း ကျုပ်လုပ်နေကျပါ၊ အဝတ်လျှော်တာလည်း ဘာခက်တာမှတ်
လို့ မမူမူလုပ်တာကြည့်ထားတာ စက်ထဲထည့်လိုက်ရုံပဲမဟုတ်လား၊ ရှေးကြီး

ခွင်ကျယ်ကိစ္စတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က တောသားအကုန်လုပ်နိုင်ပါတယ်
ဗျ”

“ညီဘွား ဟိတ်ကောင်၊ မင်းအိမ်က မင်းကိုခိုင်းစားတယ်ဆိုပြီး
ငါ့ကိုအပြစ်ပြောနေကြပါဦးမယ်ကွာ မလုပ်ပါနဲ့”

ညိုချော ပင်ပန်းမှာစိုး၍ ကိုကို ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောလိုက်သော်
ထည်း ညိုချောက သူ့ကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ပြုံးမြဲမြဲနှင့်

- “အပြစ်မပြောစေရပါဘူး ကိုကိုရား၊ ကျုပ်ဝါသနာပါလို့ပါ”
- “ဟဲ့ မင်းဟစ်ဟော့ သီချင်းခွေထုတ်ဖို့ကိစ္စက မလုပ်တော့ဘူး
လား”

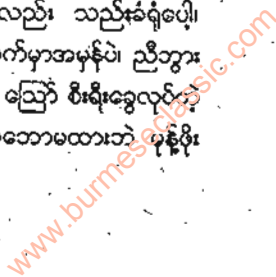
“အဲဒါက ခဲအေးဆေးပါ၊ အခွင့်အရေးရမှလုပ်မှာ၊ ကျုပ်က မအောင်
နိုင်ဘဲနဲ့တော့ ရွာကိုမပြန်ဘူးဗျ၊ အဘွားတို့အခက်အခဲဖြစ်တာ ကူညီခွင့်ရ
တော့လည်း ကျုပ်ကုသိုလ်ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ညိုချောက တက်တက်ကြွကြွလေးပြောနေတော့ သားအမိမြေး
အဘွားလေးယောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြန်ဖြစ်သွားကြ၏။

“ဒါဆိုလည်း ညီဘွားလေး လက်ရာစားကြည့်တာပေါ့ကွယ်၊ အိမ်
မှာ ဧည့်သည်လိုမနေတော့လည်း မိသားစုဝင်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ညီဘွားက အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်း
တာပဲ၊ ဒီလိုပေါ့ကွယ် ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုနေရင် သူ့စိုးဆန်တာပေါ့၊
ခိုင်းလုပ်ခိုင်းစား အနေနီးမှ မိသားစုလိုဖြစ်တာ”

“တကယ်လို့ ညီဘွား မလုပ်နိုင်တဲ့အခါ ပြောလေး အလုပ်သမား
စာတော့ ရှာရမှာက ရှာရမှာပါပဲ၊ စိတ်တိုင်းမကျလည်း သည်းခံရုံပေါ့၊
ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မယ့်အလုပ်သမားကတော့ ရှာရခက်မှာအမှန်ပဲ၊ ညီဘွား
ဆူးကျညီမယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ခြောက် စီးရီးခွေလုပ်တဲ့
အခါ ငွေလိုအပ်ရင်ပြောနော်၊ လုပ်ခပေးတယ်လို့သဘောမထားဘဲ ခုနဲ့စိုး

ပေးတယ်လို့ သဘောထားပေါ့ကွယ်”

အားလုံးက လိုလိုလားလားဖြစ်နေတော့ ညိုချော ပျော်ရွှင်သွားရ သည်။ တောမှာဒီထက်တောင် ပင်ပန်းသေးတာမို့ ဒီလောက်အလုပ်တော့ မလုပ်နိုင်စရာမရှိပါ။ ကိုကိုနှင့်အတူနေရဖို့ အထောက်အကူလေးဖြစ်မယ်ဆို လျှင်ပဲ ကျေနပ်နေရသည်။

အဘွားက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လျက်

“ဒီကိစ္စအဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုရင် နောက်ကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦး မယ်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“ညည်းသားကို ဒီအတိုင်း လတ်လျားလတ်လျားထားမလို့လား တောကိုမသွားခင်က သူ ဘာပြောသွားလဲ၊ ပြန်လာရင် ပွဲရုံအလုပ်တွေ သူ ဦးစီးလုပ်မယ်ဆို”

“ဟုတ်သားပဲ သား၊ မာမိနဲ့အန်တီလေး ထစ်လှည့်စီသွားနေရတာ မာမိတို့လည်း နားချင်ပြီသား။ ကိုယ်လုပ်တာတွေက ထူးပြီးလည်း မအောင် မြင်တော့ သားကိုအားကိုးချင်တယ်”

“အန်တီလေးတို့လည်း အင်အားကုန်နေပြီ တူလေး”

“အသက်ကြီးတာ ကြေညာတာလား။ တရားစခန်းဝင်တော့မလို့ လား”

“ဟယ် မ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နှယ် အသက်ကြီးလို့ တရားစခန်း ဝင်ရမှာလဲ၊ အသက်က ဒီလောက်မကြီးသေးပါဘူးနော်၊ စီးပွားရေးလောက ထဲ နစ်မြုပ်နေလို့ အရေးအကြောင်းတွေထင်ပြီး အိုစာတယ်လို့ထင်ရတာပါ။ အဲဒါကြောင့် နုပျိုမှုလေးကျန်အောင် အနားယူချင်တာပါ။ ဒီအသက်အရွယ် နဲ့ အိုစာမှုတွေက တူလေးအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရတာနော်၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို မမေ့နဲ့”

အန်တီလေးပြောမှ ငိုရမလို့ ရယ်ရမလို့ဖြစ်ရသည်။ သူလည်း ရဦးစားထားပြီးသားကိစ္စမို့

“သိပ်လည်းတွေးမပူကြပါနဲ့၊ သားလည်းလုပ်မှာပါ။ မာမိရော အန်တီလေးရော နားပါ။ သားက ဒီထက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ သား တခြားစဉ်းစားထားတဲ့အလုပ်လည်းရှိတယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်တန့်နေ ခဲ့ဖြစ်ဘူးလေ။ အားလုံးကို သားက စောင့်ရှောက်ရမယ့်အလှည့်ရောက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက် မြေးလေးသိတတ်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ အဘွားတို့ တစ်သက်လုံးအလုပ်မလုပ်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားလို့ရပါ သေး မြေးလေးကသာ သက်ထားခင်ခင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မွေးလာတဲ့ သားသမီးလေးတွေအနာဂတ်အတွက် ကြိုးစားရမှာပါ”

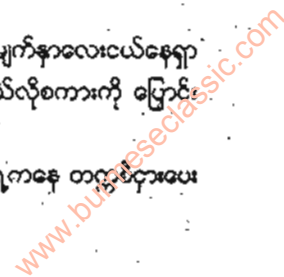
“သားက ဟို”

“သက်ထားခင်ခင်တို့ဘက်က အရမ်းချမ်းသာတဲ့အတွက် လုပ်ငန်း တွေကအစ အမွေလွှဲလက်ဖွဲ့လိမ့်မယ်။ သား တခြားလုပ်ငန်းရှာစရာမလိုဘူး။ မာမိကို သားလက်ထပ်ခင်လေးလုပ်၊ ပြီးရင် မာမိတို့ပွဲရုံကိုရောင်းပြီး ဘဏ်မှာ ငွေအပ်ထားလိုက်မှာ။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ သားအတွက် ငွေလည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ စုအေးအေးချမ်းချမ်း နေလို့ရပြီ”

“တူလေးတို့မွေးလာမယ့် သားသမီးလေးတွေကို ထိန်းပေးပြီး သက်ကျန်အချိန်တွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကုန်ဆုံးတော့မယ်။ သက်ထားခင်ခင် တို့ ကလေးသာများများမွေးခိုင်း သိလား တူလေး”

အားလုံးပြောနေသောစကားတွေအတွက် မျက်နှာလေးငယ်နေရာ သော ညိုချောကိုကြည့်၍ အားနာသွားရသည်။ ဘယ်လိုစကားကို ပြောင် ပြောရမည်မှန်းလည်း မသိပါ။ ထိုအချိန်မှာပဲ

“ဪ မပူ သွားတော့မလို့လား။ အိပ်ရှေ့ကနေ တကွယ်ငှားပေး

လိုက်မယ်လော့ မာမီ မမူကို ပိုက်ဆံတွေဘာတွေရော ပေးပြီးပြီလား”

“ပေးပြီးပါပြီကွယ်၊ ဪ သူ့ မူမူပြန်လာလို့ အဆင်ပြေရင်လည်း ပြန်လာပါကွယ်၊ အန်တီကြီးတို့ မူမူကိုပဲစောင့်နေမယ်နော်”

“ညီဘွားက ဒီကြားထဲကူညီမယ်ဆိုတော့ တခြားလူလည်း ငှား မထားတော့ပါဘူး၊ မူမူကိုပဲ အန်တီလေးတို့က အားကိုးတာလေ၊ ပြန်လာ နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားပါကွယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေကမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဟိုမှာအငယ်တွေချည်း ကျန်နေမှာ၊ ငွေကလည်းလို့ဦးမှာဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့တော့ တိုင်ပင်ကြည့် ပါဦးမယ်၊ သူတို့က ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်လာဖြစ်မှာပါ”

“အေးပါကွယ် လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိလည်း ပြောပါ၊ တတ်နိုင် သမျှတော့ လုပ်ပေးရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အခုလည်းလခနဲ့မဆိုင်တဲ့ ငွေသုံးသိန်းထောက်ပံ့ပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“အိုအေ ကိုယ့်အိမ်ကအလုပ်သမားကလည်း ကိုယ့်မိသားစုပဲဦး အိမ်မှာပြန်မလုပ်တောင် အခက်အခဲရှိရင် လာသာလာခဲ့ သိလား မူမူ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အားလုံး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

မမူ ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတော့ အားလုံးပျက်ရည်ဝဲကြသည့် အလုပ်သမားဝန်ထမ်းအပေါ်တောင် သံယောဇဉ်ကြီးကြသူတွေမို့ စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းကြသူတွေဆိုတာ ပြောစရာတောင်မလိုပေ။ သူမအပေါ်စော မိန်းကလေးမှန်းသိသွားလျှင် ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ထားသူပါဆိုတာ သိသွားလျှင် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးကြပါမလား။

ကံတရားကိုသာ မျှော်လင့်ရင်းဖြင့်။

အခန်း (၂၂)

“အဘွား အန်တီကြီး အန်တီလေး ကျုပ်လက်ရာ စားကြည့်ကြ ခြည့်ချ၊ တောလက်ရာကျန်သေးတယ်ဆိုပေမယ့် မမူမူလက်ရာကိုလည်း အောင်ချက်ထားပါတယ်၊ ဝက်သားကိုမအိအောင် မုန်းရည်လေးနဲ့ နှပ်ထား ထယ်၊ ငါးကျီးစပ်ခြောက်ကြော်လေးရယ်၊ ဂေါ်ဖီဟင်းခါးလေးနဲ့ သရက်ချဉ် ထားသုပ်ထားတယ်”

“ဟင်းက လိုက်ဖက်သားပဲကွဲ့၊ မုန်းစမ်း မြည်းကြည့်ရအောင်” အဘွားက အရင်ဆုံး ဟင်းခွက်တွေလိုက်မြည်းပြီး အန်တီကြီးနှင့် အန်တီလေးလည်း မြည်းကြည့်ကြသည်။

“အင်း မဆိုးဘူး၊ ကောင်းသားပဲ”

“မမူမူလက်ရာကို မိတယ်မိတယ်၊ သရက်ချဉ်သုပ်ကတော့ ကြက် ချွန်ဆီချက်နဲ့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြက်သွန်စိမ်းနဲ့သုပ်တာလား၊ မြေပဲတို့ ပဲမှုန့် ချို့လည်းမပါဘူး”

“ဝက်သားချက်တဲ့နေ့ သရက်ချဉ်ကို မြေပဲတို့ ပဲမှုန့်တို့နဲ့သုပ်ရင် အစိအစိပျားသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ဒီလို ကြက်သွန်စိမ်းလေးနဲ့သုပ်တာလည်း

စားလို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“တစ်မျိုးလေးပါ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဝက်ပုန်းရည်တော့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာပဲ စားဖူးတယ်။ မူမူကတော့ အဲဒီလို တစ်ခါမှ ချက်မကျွေးဖူးဘူး။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရသွားတာလဲ ညီဘွား”

“အိမ်က ပုန်းရည်တွေပါလာတာ အလကားဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့လေး အိမ်မှာဆိုလည်း တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုချက်စားဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား ကောင်းပါတယ်၊ ဆိုင်မှာစားဖူးတာထက် ပိုကောင်းတယ်၊ ညီဘွားကတော့ တို့ကိုစွဲအောင်လုပ်နေပြီဟေ့”

“သားဆိုလည်း အရမ်းကြိုက်မှာ၊ ပွဲရုံနားမှာပဲ ဝယ်စားလိုက်ဖို့ ထမင်းလာဖို့ရရင် တကူးတကနဲ့ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မှာလိုက်ရတာ သနားလိုက်တာ၊ သားကအပြင်စာတွေ သိပ်စားတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် သွားပို့လိုက်ပါမယ် အန်တီကြီး လိပ်စာသာပေးလိုက်ပါ”

“ဟင် အဲဒီလိုလုပ်ပေးမလား ညီဘွား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွေးတင်တာပေါ့ကွယ်၊ သားက ဒီလိုမျိုး ဟင်းအစပ်အဟပ်တည့်ပြီး အခုသာ ကောင်းလို့ကတော့ အရမ်းကြိုက်တာ ညီဘွားရဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ် ညည်း ညီဘွားကိုတက္ကစီဖိုးပေးလွှတ်လိုက် တက္ကစီနဲ့သွားပစေ၊ မြေးလေး ကောင်းကောင်းစားရရင် ပြီးရော”

“အန်တီလေး လိုက်ခဲ့ရမလား ညီဘွား၊ သွားတတ်ပါမလား”

“လိပ်စာပါရင် သွားတတ်ပါတယ် အန်တီလေးရဲ့၊ ပင်ပန်းရင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့”

“အေးလေ ညည်းက အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ လိုက်သွားပြီး သားကိုဟိုဟာဒီဟာ ဆရာလုပ်မိမှ မလုပ်တော့ဘူးဗျာ အန်တီလေးတတ်ရင် အန်တီလေးလုပ်ဆိုပြီး စိတ်ကောက်သွားမှဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟဲ့ မလိုက်တော့ဘူး”

အန်တီလေး မလိုက်တော့ဘူးဆိုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ အန်တီလေးမလိုက်မှ ကိုကိုနှင့်လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့် တွေ့ခွင့်ရှိမှာမဟုတ်ပါလား။

“ဟင်းခါးရှိသေးလား ထည့်ပါဦး ညီဘွားရဲ့၊ အသက်ကြီးတော့ အရည်လေးနဲ့သောက်စားရမှ အဆင်ပြေတာ”

“ရှိတယ် ရှိတယ် အဘွား ထည့်ပေးမယ်”

“အေး မင်းလည်းဝင်စားလေ၊ မြေးလေးကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့ဦး ဗာဟုတ်လား”

“ရပါတယ် အဘွား၊ ကျုပ် ဟိုကျမှ ကိုကိုနဲ့အတူတူ စားလိုက် ထည့်ဖြစ်ပါတယ်”

“အေး အဲဒီလိုလုပ်ရင် မြေးလေးအဖော်ရတာပေါ့”

“ဝက်သားက နှပ်တာဆိုပေမယ့် ပျော့အိသွားတာလည်းမဟုတ်ဘူး မာနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ဖဲ့လို့လည်းရ စားလို့လည်း အောင်းနဲ့ ညီဘွားကတော့ ဟင်းချက်တကယ်ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ယောက်ျားသားမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးသာဆိုရင်တော့ ဒီထက်တောင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေးသာဆို ဒီအိမ်ထဲမဝင်ရလို့ ဒီလိုလက်ရာ ဘယ်စားရဦးလဲ မမရဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော် မေမေ”

“အေးလေ ညီဘွားက ယောက်ျားလေးပို့ မြေးကခေါ်လာခဲ့တာနဲ့ တောသားရွာသားဆိုတော့ အောင်သက်ကြွေလို့ ဒီလိုတွေလုပ်တတ်တာ နှိုယုံဘက်ကလည်း ညီဘွားတို့ ကူညီပေးရမှာပေါ့အေ”

ကြားရသည့်စကားတွေအတွက် သူမ စိတ်မသက်သာပါ။ မိမိလေးပုန်းသိသွားလျှင် သူမကို ဒီအိမ်ထဲမှာ လုံးဝထားမှာမဟုတ်ပေ။

သတိထားမိသွားမှာစိုး၍ ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေဆိုရင်း လှုပ်လှုပ်
ရွရွဖြင့် အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးနေလိုက်သည်။ သွက်လက်ဖျတ်ခါနေ
သော သူမကို ဒီအိမ်ထဲမှာ လုံးဝထားမှာမဟုတ်ပေ။

သတိထားမိသွားမှာစိုး၍ ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေဆိုရင်း လှုပ်လှုပ်
ရွရွဖြင့် အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးနေလိုက်သည်။ သွက်လက်ဖျတ်ခါနေသော
သူမကို ကြည့်၍ သားအမိသုံးယောက် ပြုံးနေတာမြင်မှ စိတ်သက်သာရာ
ရသည်။

ဒီလိုမျိုး သူမ ဘယ်အချိန်ထိ ဟန်ဆောင်နိုင်ပါ့မလဲ။
မခွဲချင်သေးဘူး ကိုကိုရေ။

အခန်း (၂၃)

“ဟာ ညိုချော အဲ ညီဘွား”

ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ တက္ကစီပေါ်က ဆင်းလာသော ညိုချောကို
မြင်လိုက်၍ တမ်းသာအားရဖြစ်သွားသော်လည်း အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာမို့
အနီနီကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ ညိုချောက ထမင်းချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍
“ကျုပ်ချက်တဲ့ စားကောင်းလို့ဆိုပြီး အန်တီကြီးတို့က ကိုကို
အတွက် ပို့ခိုင်းလိုက်တာဗျ။ ကျုပ်လည်း ဒီမှာစားဖို့ တစ်ခါတည်းထည့်လာ
တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ အတူတူစားရတာပေါ့။ ပံ့ပိုးကောင်တွေ
အင်းတို့လည်း ထမင်းစားနားကြတော့လေ”

အလုပ်သမားတွေ လှမ်းအော်လိုက်တော့ ထမင်းစားဖို့အတွက်
အွက်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ ညိုချောလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး

“ထိုင် ညိုချော ကိုကိုလွမ်းနေတာ”

“အပိုတွေ ဒီကဖြင့် ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနဲ့ ကိုကိုကို သတိရနေတာ”

“ကိုကိုလည်း တကယ်လွမ်းနေတာပါ၊ ညှိချောရယ်၊ အိမ်မှာဆိုရင် ညှိချော မျက်နှာလေးကိုဖြင်နေရသေးတယ်လေ၊ အခု ပွဲရုံမှာအလုပ် လုပ်နေရပေမယ့် စိတ်ကမမြောဘူး၊ ညှိချောဆီပဲ ရောက်နေတာ၊ မာမိတို့ အန်တီလေးတို့နဲ့မှ အဆင်ပြေပါလား၊ စိုးရိမ်နေရတာကတစ်မျိုးနဲ့”

“အဲဒီလောက်လည်း စိတ်ထဲမှာ ပူပြီး စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ကျုပ်အဆင်ပြေအောင်လို့တော့ ကြည့်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ဘယ်အချိန် ခွဲရမလဲလို့ တွေးမိရင် အရမ်းကြောက်တယ်”

“ညှိချောရယ် အဲဒါတော့ မတွေးပါနဲ့ကွာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်း ကိစ္စပေါ်လာလာ ညှိချောကို ကိုကို မခွဲပါဘူး၊ ကဲ ကိုကိုတို့ထမင်းစား အောင်”

ထမင်းစားတော့မည်ဆို၍ ညှိချော ချိုင့်တွေဖွင့်၍ ဖွန်းတစ်လေ လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲကို ရေပါအသင့်ထည့်ပေးထားလိုက်၏။

“ဇနီးမယားလေးရဲ့ ဒီလိုပြုစုယုယမှုကို ကိုကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းလေး ခံချင်ပါပြီကွာ”

“ဒီလိုလေး အတူတူနေဖို့ပဲ စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုကိုရယ်၊ အခုတောင် ညှိဘွားက မိန်းကလေးအတိုင်း ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းတယ်၊ တကယ် မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ထဲလက်မခံတာနဲ့ ဒီလိုလက်ရာမျိုးစားရမှ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“ခိုဝိသွားရင်တော့ ချက်ချင်း နှင်ထုတ်မှာသေချာတယ်၊ ဒီအတိုင်း လေးနေရအောင်သာ အဆင်ပြေဖို့ ဆုတောင်းရတော့မှာ”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ ညှိချောရယ် စားနော်”

ကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာစိုး၍ ဘာမှမပြောမတော့ဘဲ သူ့ ထမင်းစားနေလိုက်သည်။

“ဟား ဂွတ်တယ်ကွာ၊ ရှယ်ပဲ ကိုကိုမိန်းမက ဒီလိုမြို့စာလည်း ချက်တတ်တာပဲ၊ တကယ် မိန်းမပီသတယ်”

“တခြားချက်တတ်တဲ့မိန်းမကိုတွေ့ရင်လည်း အဲဒီလိုချီးကျူးမှာ သေး”

“ကိုယ့်မိန်းမကိုပဲ ချီးကျူးမှာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူ့ကိုချီးကျူးရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ ကိုကိုနဲ့သဘောတူထားတဲ့ သက်ထားခင်ခင်လည်း ဒီလိုပညာတွေတတ်သလားလို့၊ ဟိုလေ ကိုကို အဲဒီသက်ထားခင်ခင်က ချာသလားဟင်”

“ကိုကိုလည်း ငယ်ငယ်က မြင်ဖူးတော့၊ အခုဘယ်သိပါတော့မလဲ၊ သင်ငယ်ကတော့ ဖြူဖြူလုံးလုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေး”

“အဲဒီတုန်းကတောင် ချစ်စရာကောင်းရင် အခု နိုင်ငံခြားမှာနေတာ ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင်ချစ်စရာကောင်းမှာပေါ့နော်”

“ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့ ညှိချောက သက်ထားခင်ခင် အကြောင်း မေးနေတာလဲ”

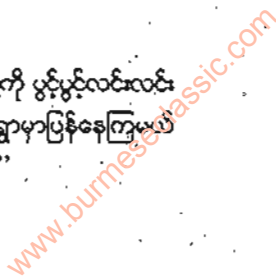
“ဪ အန်တီကြီးတို့က ကိုကိုနဲ့လိုက်ဖက်တယ်ဆိုပြီး အရမ်း ချီ သဘောတူနေကြလို့ပါ၊ အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်ဆိုတော့ သူ့ကို ချလိုက်ရင် ကိုကိုအရမ်းကံ့ကောင်းမှာပဲ”

ညှိချော ဘာတွေဝမ်းနည်းအားငယ်ပြီး ပြောနေသလဲမသိပေ။ အိမ်တို့က သက်ထားခင်ခင်အကြောင်း ဘာတွေများပြောနေကြလို့လဲ။

“ညှိချော”

“စင်”

“အခုလိုနေရတာ စိတ်ညစ်နေပြီလား၊ မာမိတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နှင်ပြောပြီး သိလို့နင်ချလည်း ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး ရွာမှာပြန်နေကြမယ် ဆိုတာ ဖိုမှာလည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ရနေတာပဲ”

“ကိုကိုမနေနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ညှို့ချော ပင်ပန်းတာကိုတောင် မကြည့်ရက်လို့ သနားပြီးချစ်မိသွားတာမဟုတ်လား။ တောမှာက အနေဆင်း အစားဆင်းရဲပါတယ်။ ကိုကိုအိမ်နဲ့အဆင့်အတန်းချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြား တယ်။ ကိုကိုကို ဆင်းရဲတွင်းထဲတော့ မနှစ်ရက်ပါဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဘဝသမားဆိုတော့ ဘယ်လိုပဲနေရနေရ”

“ကျွတ် ညှို့ချောရာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ကွာ၊ ကဲ အခု ထင်စားပြီးပြီ ညှို့ချော ဘယ်သွားချင်လဲ ဘာလုပ်ချင်လဲ ကိုကိုကိုပြော ကိုကို လိုက်ဖို့မယ်”

“အို ကိုကိုအလုပ်လုပ်နေတာ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြန်ရင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“အဲဒီအတွက် ပူမနေနဲ့၊ ပွဲခွဲကလည်း မန်နေဂျာနဲ့အုပ်ခဲ့လို့ရတယ် ညှို့ချောအိမ်ပြန်နောက်ကျလည်း သီချင်းရေးဆရာတွေ ဘာတွေနဲ့တွေ့ တယ်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အင်း နောက်နေမှပေါ့ ကိုကို၊ မမူမူ မရှိတော့ လုပ်စရာအလုပ် တွေက များတယ်”

“ဘာလို့ အလုပ်တွေ ဒီလောက်အပင်ပန်းခံ လုပ်နေတာလဲ”

“သံယောဇဉ်တစ်စွန်းတစ်စရလိုငြားပေါ့ ကိုကို၊ ထွက်သွားခဲ့ရင် တောင် အမှတ်တရဆိုတာလေးများ ကျန်ခဲ့မလားလို့ပါ”

“ညှို့ချောရယ်”

သူ့ရင်မှာ နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရကာ ညှို့ချောလက်ကတော့ ကို ဆုပ်ညှစ်ထားမိသည်။ သူ့ကိုတကယ်ချစ်ရှာတာပါလားလို့လည်း ခံမိ၏။ အလွှာချင်း အခြေအနေချင်း နေရာချင်းမတူပါဘဲ ဘာကြောင့်မှ ညှို့ချောနှင့်သူ ဖူးစာရေစက်ဆုံသွားရတာပါလိမ့်။

အချစ် အချစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။ ဖူးစာရေးနတ်က ရေစက်ဆုံ

ပြီး အချစ်ခြင်းတူလို့သာ အတူနေခွင့်ရခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုချစ်သူ မိန်းကလေးကို သူဘာကြောင့်ခွဲရမှာလဲ။

ဟင့်အင်း ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး ညှို့ချော။

သူ့ရင်ထဲက တိုင်တည်စကားတွေ သူမ ကြားသိပါစေ။

အခန်း (၂၄)

“ဟယ် သက်ထားခင်ခင် သတင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းလေးတော့ ကြိုဆက်မှပေါ့ကွယ်၊ လေ ယာဉ်ကွင်းလာကြိုရအောင်”

“အေးကွယ် နတ်သိကြားတွေက ဟပ်ချလောင်းလုပ်လိုက်သလို ကို ရောက်လာတာပါလား။ ထိုင်ပါဦးကွယ် ထိုင်ပါ။ ချောလိုက်လှလိုက်တာ တကယ်ကို နိုင်ငံခြားသူကြီးအတိုင်းပါပဲလား”

သက်ထားခင်ခင်ကိုသားအမိသုံးယောက် ပျာပျာသလဲ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ညှပ်ခံနေကြသည်။ ထိပ်တင်ကိုကိုမှာ သက်ထားခင်ခင်ကို မြင် လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူပြီး ပါးစပ်ပင်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“နည်း နည်းတဲ့ဟာကြီးမဟုတ်ပါလား”

ဝဝလုံးလုံး ကစ်ကစ်ကြီးက မျက်လုံးနှင့်မဆုံလောက်အောင်ပင် ကြီးမားလှသည်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားမှာနေသူမို့ ထက်အောက်ဝတ်စုံဒီဇိုင်းက တော့ လန်းလွန်းလှ၏။ စတိုင်ကျချင်လွန်းတာကြောင့်လားမသိပေ မျက်နှာ

အိပ်မက်မူသူ

မြည့်လူနီးပါး မျက်မှန်အမည်းကြီးကို မချွတ်ပေ။

“အန်တီတို့ အဘွားတို့ နေကောင်းကြ ကျန်းမာကြတယ်နော်”

“မာပါတယ် ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“အံ့ဩသွားအောင်လို့ တမင်ဖုန်းမဆက်တာ၊ ဟင်း ဟင်း လာ တာကလည်း ဒီကိုအလည်သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ပါတနာတွေနဲ့ လုပ်ငန်း ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ရောက်လာတာ၊ မိတ်ဆွေတိုးရစ်တွေလည်း ပါလာတယ်၊ စာချုပ်ကိစ္စပြီးရင် တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ရမှာလေ၊ ဪ အရေးတကြီး ထွက်လာရလို့ ဘာလက်ဆောင်မှတောင် ဝယ်မလာဖြစ်ဘူး”

“ရပါတယ်ကွယ် အန်တီတို့က လက်ဆောင်မမျှော်ပါဘူး၊ လူကို ပဲ ဒီနှစ်ကုန်လောက်” ပြန်လာဦးမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာ”

“လက်ထပ်တာက နောက်သုံးနှစ်လောက်မှဆိုပေမယ့် ဒီကြားထဲ စေ့စပ်ထားတာ ကောင်းမလားလို့လေ”

“မိဘတွေက သက်ထားခင်ခင်ကို အသိပေးထားတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကိုကိုနဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ သူနော် ကိုကိုက”

“အဟင်း ဟင်း ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါ သမီးနဲ့ငယ်ငယ်ကဆော့ဖော် ဆော့ဖက် ထိပ်တင်ကိုကိုပေါ့”

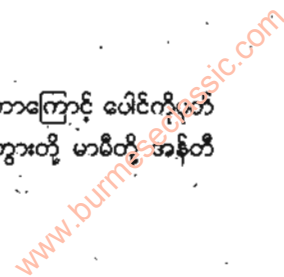
“အဟင်း ခန့်ချောကြီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သေးသလိပ်”

“ဗျာ”

“ဪ သက်ထားလောက် လူကောင်မထွားတူးလို့ အသက်က တော့ သူနဲ့တို့နဲ့ ရွယ်တူနော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“လူကောင်ထွားသလို လက်အားသန်လှတာကြောင့် ပေါင်ကိုဖတ် ပြောတာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းတောင် ဖြစ်သွားသည်။ အဘွားတို့ မာမိတို့ အန်တီ

လေးတို့ တော်တော်လေးကို ရက်စက်ကြမ်း လူကိုယ်ခန္ဓာဒီလောက်ကြီး နှင့်မိန်းကလေးကို ဘာကြောင့်များ မညာမတာ သူနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ စဉ်းစား မိကြပါလိမ့်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသော ညိုချောသာ ဒါကြီးကိုမြင်လျှင် ဘယ်လိုပြောမည်မသိပေ။ သူ နှာခေါင်းကို ရှုံ့မိနေလျက်နှင့်

“တော် တော်တော်ဝတယ်နော်”

“ဪ တို့လား နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့ အသားနဲ့ဂျုံပဲ အစားများ တယ်လေ၊ စီးပွားရေးကလည်း အရမ်းအောင်မြင်တော့ ပူပန်စရာမရှိတာနဲ့ ပိတ်လည်းထိန်းမနေတော့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်လည်း ယောက်ျား ရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဪ ဒီလိုလား”

“သားရယ် အခုခေတ်မော်ဒယ်တွေကြည့်ပြီး မာမိဖြင့် အသည်း တွေယားလွန်းလို့ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် နံရိုးပေါ်တင်ရိုးပေါ် ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး။ ဝလို့လှတာပဲရှိတယ်။ ပိန်လို့လှတာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲသား”

“နည်း နည်းနည်းများ အိုဗာဆိုဒ်ဖြစ်နေသလားလို့”

“ဟင်း ဟင်း စလင်းဘော်ဒီဆိုဒ်မျိုးမှ ကိုကိုကြီးကတာထင် တယ်။ တစ်လအတွင်း အဲဒီဘော်ဒီဖြစ်အောင် တို့ပိတ်ချနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါက တော့ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှပေါ့လေ။ အခုတော့ ဒီအတိုင်းလေး နေလိုက်ဦး မယ်”

သူ တကယ်ကို ပျို့အန်ချင်သလို ဖြစ်သွားရသည်။ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေဖြင့် တကယ်ကို ရင်မအေးရပါ။ အဘွားမျက်နှာကြီးကလည်း ပြုံးမြဲနေလျက်

“မြေးမလေးကတော့ကွယ် အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ လုပ်ငန်းရှင် ကြီးလုပ်နေတော့တာကိုး”

“အစကတော့ ပညာပဲသင်နေတာပါ။ မိဘတွေက အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းပြောလာတော့ ကိုယ်မွေးလာမယ့်သားသမီးတွေ အနာဂတ် အတွက် ကြိုပြီးစဉ်းစားရတော့မယ်လေ၊ မာမိတို့အမွေပေးတာက ပေးတာပဲ မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားကငွေရှာလို့လည်းကောင်းတော့ လုပ်ငန်းလုပ်ချင်လာ တာပေါ့။ အဲဒါ ပညာရေးမှာလည်း နောက်တစ်ဘွဲ့ထပ်ယူဖို့လုပ်ရင်း လုပ်ငန်း လည်းတစ်ဖက်လုပ်ကြည့်တာ အဆင်ပြေတယ်လေ၊ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုကို ဘာအလုပ်မှတောင်လုပ်စရာမလိုဘဲ ထိုင်စားလို့ရတယ် ဟင်း ဟင်း”

“တော်လိုက်တာကွယ် အဲဒီရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ကြိုးစားနေတာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ သက်ထားလို့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သားကိုလက်ထပ်ပေး ခို့ စိစဉ်မိတာ အရမ်းကို ကံကောင်းသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့၊ တူလေးကတော့ တကယ်ကံကောင်းပြီး ဘာအလုပ်မှ မခိုင်းဘူးတဲ့။ တူလေးကြားလား ကလေးမွေးဖို့သာ”

“အန်တီလေး”

“အဲ အဲဒီလိုပါ တူလေးရဲ့၊ တူလေး တာဝန်ယူရမှာတစ်ခုတည်း လို့ ပြောတာ။ သက်ထားမှာက မိဘပေးလိုက်မယ့်အမွေတွေရော သူ ရှာ ထားတဲ့ငွေတွေရော တစ်သက်စားမကုန်ဘူးတဲ့။ ကဲပါ စကားများနေတာနဲ့ သက်ထားကို ဘာမှတောင် ဧည့်မခံရဘူး။ သက်ထားရေ အပူသောက်မလား အအေးသောက်မလားကွယ်”

“နို့ရိုလားဟင် နို့သောက်ချင်တယ်။ မလိုင်များများလေးနဲ့၊ ဟိုမှာ ဆို အချိန်တိုင်း နို့ပဲသောက်နေတာ”

“ဪ နို့ နို့အေးရှိတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ၊ တူလေး သွား ယူလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ညီဘွားကိုပို့ခိုင်း”

“သား သွားယူလိုက်မယ်”

သူ အမြန်ပင်ထထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ညိုချောတာ

ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ညှို့ချော ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ နို့အေးရှိလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဧည့်သည်သောက်မလို့”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“သက်ထားခင်ခင်”

“ဘာ သူ့ရောက်လို့လား”

“အဲဒီ နို့ပုလင်းကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပြီး သွားပေးလိုက်၊ ကိုယ့်ကို

မေးရင် အိမ်သာတက်နေတယ်ပြော”

“ဟင်”

ပြောပြီး ကိုကိုက အိမ်သာခန်းဘက် ထွက်သွားတာမို့ သူမ ယောင်တောင်တောင်လေးဖြင့် နို့ခွက်လေးယူကာ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လာ ရသည်။

“အမယ်လေး”

သက်ထားခင်ခင်ကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာ နို့ဖန်ခွက်လေး လွတ်ကျ မတတ် သူမ လန့်ဖျပ်သွားရလေသည်။ စတိုင်ကျကျနှင့်လှတော့ လှပဖမ်း ဒါပေမဲ့ ဝလွန်းသည်ဟု တင်မိသည်။

“နို့ရပါပြီ”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ အန်တီ”

“ဪ သားသူငယ်ချင်းရဲ့ညီလေးပါ။ ညီဘွားတဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ သီချင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်လေးရအောင် တောကနေ သား ခေါ်လာတာ”

“သူက သီချင်းဆိုဝါသနာပါတာပေါ့၊ ပုံစံက ရက်ပ်ပါဒီပိုင်းပါလား”

“အင်း အဲဒီလိုသီချင်းတွေ ဝါသနာပါတာလေ၊ အိမ်မှာလည်း

လှုပ်လှုပ်ရွရွပဲ၊ အလုပ်လုပ်တာတောင် ကိုယ်ခန္ဓာရော ပါးစပ်ရော ငြိမ်ငြိမ် မနေဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ခေါင်းကိုမှူးနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ အလုပ်က မိန်းမအလုပ်၊ ယောက်ျားအလုပ် အကုန်လုပ် တတ်တယ်။ ဟင်းချက်လည်း အရမ်းကောင်းတာ သက်ထားရဲ့”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်တော့ မပြန်ခင် ထမင်းတစ်နပ်လာစားဦး မှပဲ”

“တစ်နပ်မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း လာစားပါကွယ်”

“အမြဲတမ်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဧည့်သည်တွေပါလာလို့လေ ဪ ကိုကို ဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟင်း သူ့ကိုရန်ကုန်ဘုရားတွေ လိုက်ပို့ဖို့ ခိုခိလုပ်ခိုင်းချင်တာ၊ ရန်ကုန်မှာကားမောင်းဖို့ကလည်း သက်ထားက မကျွမ်း တော့ဘူးလေ၊ အခုတောင် တက္ကစီနဲ့လာတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ သားရောကွယ်”

“ဟို အိမ် အိမ်သာတက်ချင်လို့တဲ့”

“မြေးလေးကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ ညီဘွား မြေးလေးကို သွားခေါ် ထိန်းကွယ်၊ သက်ထားပြန်ရင် လိုက်ပို့ရဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း သက် ထားလိုတဲ့အကူအညီပေးရအောင် ပြောရဦးမယ်”

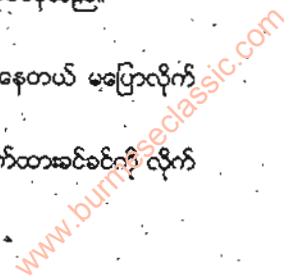
“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုဆီ ညှို့ချောထွက်လာသည်။ သက်ထားခင်ခင်ကို ဦးစား ပေးနေကြသည့်အတွက် ရင်ထဲမကောင်းပေ။ ကိုကိုက အိမ်သာတက်တာ မဟုတ်ဘဲ မီးဖိုခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ မလှုပ်မယုက်ထိုင်နေသည်။

“ကိုကို အဘွားတို့ခေါ်နေတယ်”

“ကျွတ် ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ၊ အိမ်သာတက်နေတယ် မပြောလိုက် ဘူးလား”

“ပြောလိုက်ပါတယ် အခုလာခဲ့ပါဦးတဲ့၊ သက်ထားခင်ခင်ကို လိုက်

ပိုရမယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း ဘုရားတွေကို ဂိုဒ်လုပ်ပြီးလိုက်ပို့ရမယ်တဲ့”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ အဘွားတို့မာမိတို့ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး ဒီလောက် ဝတုတ်ပြကြီးကို”

“ရှမ်းကြိုက်ရင် နွားချောတာပဲ ကိုကိုချဲ့၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ချောထု ပြီး ကြည့်ကောင်းနေလို့ ကိုကိုနဲ့သဘောတူတာပေါ့”

“ကိုကိုဖြင့် မျက်လုံးထဲကြည့်လို့ကို မရပါဘူး။ မျက်လုံးနဲ့တောင် မဆုံတာ၊ ဘယ်လိုအဆီပိုတွေတက်နေလဲ မသိဘူး”

“အခုတော့ သွားလိုက် ကိုကို၊ တော်ကြာတစ်မျိုးထင်သွားဦးမယ်”

“ကျွတ် ဟို ခဏလေး ညှိချော”

“အို ကိုကိုကလည်း”

ညှိချော ခံစားမှုပေါ့စေရန် ညှိချောကိုယ်လေးကိုဖက်ကာ နဖူးလေးကို ရှိုက်မွှေးလိုက်သည်။ ညှိချောက ကြောက်လန့်တကြားလေး ရုန်းလျက် ရှက်ရွံ့စွာ မျက်နှာလေးလွဲ၍ ပြုံးသည်။

ဒီမိန်းကလေးမှလွဲ၍ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ပါ။ မြတ်နိုးလွန်းရသော ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ သူတစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်သွားရဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဘဝမှာ လူတိုင်းနှင့် ရေစက်ဆုံဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းသည်မဟုတ်လား။ သက်ထားခင်ခင်။

သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်ပင်ချမ်းသာပါစေ စိတ်ကူးထဲပင်မရှိ။ အချစ်ဟာ လူတိုင်းအတွက်မှမဟုတ်တာ။ ညှိချောဆိုသော ချစ်သူဖုန်းမယားလေးတစ်ယောက်အတွက်သာပဲ။

အခန်း (၂၅)

“သက်ထားခင်ခင်ကို ဘယ်တွေ့အထိလိုက်ပို့ခဲ့ရတာလဲ”

“ရွှေတိဂုံ ဆူးလေး၊ ကမ္ဘာအေး ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေ မှာ စုံနေတာပဲ”

“ဒီလောက်မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ ကိုကို တော်တော် ခြိမ်းနေခဲ့မှာပေါ့”

“ဘာလို့ပျော်ရမှာလဲ ညှိချောရယ်၊ စိတ်တွေညစ်နေတာ၊ စိတ်ထဲမှာ သေချင်လောက်အောင်ကို ညစ်တာ။ ကိုယ့်ကို သူ့ယောက်ျား နေတာပဲ။ ဟိုနိုင်ငံခြားသားတွေ သူ့စိတ်ဆွေရှေ့မှာ ကိုယ့်လက်ကိုတွဲ ခံစားတာ မလွတ်တော့ဘူး”

“ကိုကိုက မရုန်းလို့ မဟုတ်လား။ အဲဒီမိန်းမလက်နဲ့ တွဲချိတ်ထားတာကို သာယာနေတာမဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုကိုပြော”

ယောက်ျားလေးလို ဝတ်စားနေထိုင်နေရပေမယ့် စိတ်က မိန်းမစိတ်ပဲမို့ အူတိုမိတာအမှန်ပေ။ သက်ထားခင်ခင်နှင့် ကိုကို ထွက်သွား

www.burmeseclassic.com

ပြီးကတည်းက ဘယ်လိုမှ ကနာခြိမ်ခြိမ်နေလို့ ထိုင်လို့မရပေ။ ဒါကြောင့် သီချင်းတွေခုန်ပေါက်ဆိုရင်၊ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် အလုပ်တွေအကုန်လုပ် နေခဲ့တာပါ။

အဘွားနှင့်အန်တီကြီး အန်တီလေးတို့က သူမအလုပ်တွေလုပ်နေ တာကို သဘောတွေကျပြီး ကျေနပ်ပြုံးပျော်နေပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ အနာတရတွေ ခိုအောင်းအမြစ်တွယ်နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ကိုကို ပြန်လာချိန် မှာ နှုတ်ခမ်းစုပူမှုကြောင့် သူမ မကျေနပ်စိတ်တွေကို ပြနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကိုက သူမကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားလို ပုံစံကြီးနှင့် မုန့်နေတာ ကို လှောင်ပြောင်သရော်ချင်သလို ပြုံးရယ်လိုက်တာကြောင့် သူမစိတ်ထဲ သွားပြီး ကိုကိုရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ထုမိကာ

“ကိုကိုက ဘာရယ်တာလဲ၊ လူကိုလှောင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်မိန်းမက ယောက်ျားလေးလိုသာနေတာ သဝန်တိုတာလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ပါ။ ကိုကိုက ဒီဆင်ခန္ဓာ ဝက်ကိုညီ လုံးကြီးနဲ့ သက်ထားခင်ခင်ကို သဘောကျပါ့မလား။ သူတို့ချိတ်တယ် မရုန်းဘဲရောနေပုံမလားကွာ။ ကိုကိုက ရှက်လို့ရုန်းလိုက်ပြီဆိုရင် သူ့က သူ့လူတွေရှေ့မှာ ပါဝါလုပ်ချင်တာနဲ့ သူ့လူတွေတစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးတာ။ သူ့အင်အားကြီးနဲ့လေ ကိုယ့်ကိုဆောင့်ခနဲ ဆွဲလိုက်ရင် ကိုယ်စွေခနဲပြန် ပါသွားရတာ၊ တော်တော်အားသန်တဲ့မိန်းမသိလား”

“ကိုကိုက အဲဒီလိုအလုပ်ခံရတာကို ကျေနပ်နေတာမဟုတ်လား”

“ကျေနပ်ပါ့မလား ညိုချောရယ်၊ ကိုကိုစိတ်ပျက်စိတ်ကုန်မိတာ တကယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း နင်းကန်စားတာ၊ တစ်မျိုး တစ်မျိုးမှာစားတာမှ လက်လန်ရောပဲ၊ ဒီလောက်စားလို့လည်း ဒီလောက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ်သာလုပ်ကိုင်ကျွေးရလို့ကတော့ အသက်ထွက် မှာသေချာတယ်”

ကိုကိုပြောတာ မျက်စိထဲမြင်ယောင်ပြီး ရယ်ချင်ပေမယ့် သူမ ခရယ်နိုင်ပေ။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ကိုကိုမိသားစုသဘောတွေကျပြီး သဘော အတူကြီး တူနေတာမဟုတ်ပါလား။ မဖြစ်မနေကို လက်ထပ်ပေးစားဖြစ် အောင် ပေးစားမှာပါ။

“ကိုကို”

“ဟင် ညိုချော”

“သက်ထားခင်ခင်ကို ကိုကို မဖြစ်မနေလက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်”

“ကိုကိုမှာ မိန်းမရှိတာ ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာလဲ ညိုချောရဲ့”

“ကိုကိုမိသားစုအသိုက်အဝန်းက ဒီလောက်သဘောတူနေတာ”

“ဒါက ကိုကိုမှာမိန်းမရှိမှန်း မသိသေးလို့ပါ”

“သိရင်လည်း လက်မခံပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း တျှုပ် ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့နေရတာလေ၊ အခုလည်း သူတို့စိတ်ကြိုက် သက်ထား ခင်ခင်ကို ကိုကိုလိုက်လျောဆက်ဆံပေးနေရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက အချိန်မတန်ခင် ပြဿနာမဖြစ်ချင်သေးလို့ပါ။ သူ့လည်း ဒီမှာတစ်ပတ်ထက် ပိုနေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းပါလေ ကိုကိုလည်း ဘယ်လိုလုပ် ရုန်းထွက်သာမှာလဲ၊

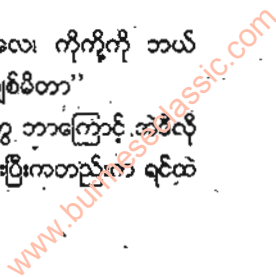
တျှုပ်က သက်သက်မဲ့ သဝန်တိုနေမိတာပါ”

“ကိုကိုကတော့ ညိုချောကိုပိုချစ်မိတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီလို ဝတုတ်ကြီးနဲ့တောင် သဝန်တိုလို့လေ၊ ကိုကိုကို ဘယ် လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရတဲ့အတွက် ကိုကိုပိုချစ်မိတာ”

“မသိတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ကျုပ်စိတ်တွေ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သက်ထားခင်ခင်နဲ့ကိုကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ရင်ထဲ

မှာ ပူလောင်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ နေလို့ထိုင်လို့မရဘူး။ တကယ်ဆို ကျုပ် အဲဒီလိုတွေဖြစ်ဖို့မတန်ပါဘူး။”

“ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ သက်ထားခင်ခင်ကို ယူလိုက်ရင် ကိုကို ဘာ အလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ။ အသိုက်အဝန်း ကောင်းစာယ်။ အဆင့်အတန်းရှိတယ်။ ကျုပ်ထက်အစစအရာရာသာတဲ့ မိန်းမကိုရရင် ကိုကို ကံကောင်းတာပေါ့။”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညိုချော၊ အချစ်ကိုတယ်သွားထားမှာလဲ။ ကိုကို မချစ်တဲ့မိန်းမကို ကိုကို ဘာလို့ယူမှာလဲ။ ဘဝမှာချမ်းသာပြည့်စုံဖို့က အရေး မကြီးပါဘူး။ အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ မခိုင်မြဲတတ်ပါဘူး။ ကိုကိုက တော့ ညိုချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့နေ့ကျရင် အားလုံးကိုဖွင့်ပြောပြီး ရင်ဆိုင် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ သူတို့လက်မခံလို့ မဖြစ်တဲ့အခြေအနေရောက် ရင် သူတို့ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းမညှိတ်ခေါင်းမခါမိပေ။ ဒီကိစ္စဟာ ကိုကိုပြောသ လောက် ထင်သလောက်မလွယ်ပါ။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသည့်အခြေ အနေမျိုးထိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူတို့ကို လိမ်ညွှာကွယ်ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုရင်ခွင်မှာ မှီခွဲနေဖို့တောင် အင်အားမရှိတော့ပါ။ ကိုကိုစရာ သူမနှင့်မိသားစုကြားမှာ မွန်းကြပ်နေမလား။ ဆုံးဖြတ်ရခဲတိသည့်ကိစ္စတွေ ကြားမှာ ကိုကိုကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပေ။

ကိုကိုအချစ်ကို သိသော်လည်း။

အခန်း (၂၆)

“သက်ထားရေ ကျွေးချင်လွန်းလို့သာ စီစဉ်လိုက်ရတာ၊ နိုင်ငံခြား မှာနေလာတဲ့ သက်ထားရဲ့ခံတွင်းနဲ့ အဆင်မပြေပါ့မလားမသိဘူး။”

“စားတော့ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ညီဘွားရဲ့လက်ရာက ကောင်းပါတယ်။ မစားနိုင်ရင်တော့ ဟိုတယ်ကမှာပေးမယ်နော်၊ ဘာမှအားမနာနဲ့”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါကွယ်၊ မိသားစုတွေပဲဥစ္စာ၊ အားနာလို့ ပါဆိုရင်တော့ မိသားစုမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ တူမလေးကို အနံတီလေးတို့ က ဒီထက်မကကို ကျွေးမွေးပြုစုချင်သေးတာ ဟင်း ဟင်း”

စားပွဲပေါ်အပြည့် ထမင်းဟင်းတွေအားလုံး ညိုချောတစ်ယောက် တည်းချက်ထားရတာပါ။ ဟိုဟာ ဒီဟာ လိုအပ်တာတွေ စီမံပေးပြီး သက် ထားခင်ခင်ကိုတော့ မျက်နှာချိုသွေးနေကြသည်။ သက်ထားခင်ခင်က ထမင်း စားပွဲဝိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဟန်ဖြင့်

“ရပါတယ် အနံတီတို့ရယ်၊ သက်ထားကလေး အစားအသောက် ဆို ဘာမဆိုစားပါတယ်။ ဟိုတယ်စာတွေချည်း စားလာရတော့လည်း ငြီးရှေ့ လာပြီလေ၊ မြန်မာအစားအစာလေး စားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ဝါက

ဘာသာလဲ”

“အမဲသားနှစ်လေး၊ ဟိုဟာက ဝက်သားကိုပဲပင်ချဉ်လေး ချဉ်လေးချက်ထားတာ၊ ဒါက ပုစွန်ထုပ်၊ ဒီဟာလေးကတော့ ကြက်သားဆီဖြန့် အစိမ်းကြော်ရယ်၊ အချဉ်သုပ်ရယ်၊ ငါးပိချက်နဲ့တို့စရာရယ်၊ ဘယ်ဟာကြီးထဲ မလဲလို့ ညီဘွားကို အစုံတော့လုပ်ခိုင်းထားတာ၊ ရပ်ကွယ်”

“အို ကြိုက်တယ် ကြိုက်တယ် အကုန်ကြိုက်တယ်၊ အကုန်ပဲ စားပစ်မယ်”

“စား စား ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့တော့ အစားစားမှဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ညီဘွားရေ ထမင်းစားပြီးရင် အဆင်သင့်စားလို့ရအောင် အချဉ်ရော ပြင်ပြီးပြီလား”

“အဆင်သင့်ပါပဲ”

“အေး အေး လိုအပ်တာလေးတွေလုပ်ပေးအောင် ဒီနားမှာနေ ဦးနော်”

“တစ်ခါတည်းသာ ဝင်စားလိုက်ပါကွယ်၊ ကျန်တာတွေနောက်မှ လုပ်”

“ရပါတယ် ပြီးမှ ကျုပ်ဘာသာစားလိုက်ပါမယ်”

“ကဲ ထိုင်ပါ၊ တစ်မနက်လုံးချက်ပြုတ်နေရတာနဲ့ ဘာမှမစားသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဝင်စားပါကွယ် လာညီဘွား”

အဘွားက ဖွတ်ပြောနေတာမို့ ညိုချော ထမင်းပန်းကန်လေး နှုတ်ကာ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သက်ထားခင်ခင်ကတော့ လူကြီးတွေကို ဦးချခြင်းမရှိ။ သူ့ပန်းကန်ထဲသူ ဟင်းတွေပုံထည့်၍ အားရပါးရ စားနေသည့် အစားအသောက် ဒီလောက်စားနိုင်လို့ ဒီလောက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြစ်နေတာ ဖြစ်မည်။ အားမနာတမ်းစားနိုင်တာတော့ အံ့ဩစရာကောင်း၏။

“အော့ အော့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီဘွား”

“မနက်က ဘာမှမစားလို့ လေခံသွားတာလား”

“တစ်မနက်လုံး ဟင်းတွေချက်ပြီး ကိုယ်ချက်တဲ့ဟင်းနဲ့တွေ့ မခံနိုင်လို့များလား”

“ထမင်းခိုင်းမှာကွယ် ဧည့်သည်လည်းရှိနေတာကို ဘေစင်သွား စာစင်သွား”

“အော့ အော့”

အားလုံးက ဝိုင်းပြောတော့ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့၍ ဘေစင်မှာ နီးအန်ချလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားသည်မသိပါ။ ဟင်းတွေ နှုတ်ရလို့လား။ အနံ့တွေကြောင့်လား။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားမိလို့လား။

ဘာမှန်းကိုမသိဘဲ အန်ချင်စိတ်ပေါက်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်ချင်တော့လည်း အစာတွေမပါပါ။ လေတွေချည်းအန်ကာ ခေါင်းတွေလည်း နူးလာသည်။

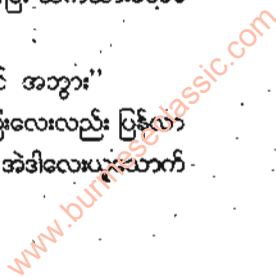
“ဟဲ့ ညီဘွား ဖြစ်ရဲ့လား၊ ဆေးခန်းသွားမလား၊ ရင်ပြည့်တာလား ညည်းမသိပါဘူး”

“ရပါတယ် အဘွား၊ ပင်ပန်းသွားလို့ထင်ပါတယ်၊ နားလိုက်ရင် အောင်းသွားမှာပါ”

“အေး အေး အဲဒါဆိုရင်လည်း နားလိုက်လေ၊ အဘွားတို့ကတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်၊ မြေးလေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး သက်ထားခင်ခင် သွားချင်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ခိုင်းရမှာ”

“ကို ကိုကိုကို ထမင်းသွားဖို့မလားဟင် အဘွား”

“နေမကောင်းရင်သွားဖို့မနေနဲ့တော့လေ၊ မြေးလေးလည်း ပြန်လာ နာထဲပဲနော်၊ အဘွားအခန်းထဲမှာ အစာကြေဆေးရှိတယ်၊ အဲဒါလေးယူးသောက်

ပြီး နားလိုက် ညီဘွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်တုန်ယင်နေပြီး ဘယ်လိုမှနေလို့မကောင်းပါ။ ချွေးစေးတွေလည်း ဖျံလျက် လူကမောဟိုက်ပြီး အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံက ကျချင်နေသည်။ ခိုက်ထဲက ကလီစာတွေမရှိတော့သလို ဟာတာတာကြီး ဖြစ်လျက် သွေးတွေဆုတ်ခမ်းနေသလို ခံစားရ၏။

ဒါ ဒါဘာကြောင့်လဲ။ ဟင် ဟိုဒင်းဟိုဟာ။

သူမ လန့်ဖျပ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲကထွက်၍ အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ကာ ခိုက်ကလေးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်မိသည်။

သူမ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလား။ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီလား။

ဒီအကြောင်းကို ကိုကို့ကိုတော့ မပြောပြချင်ပေ။ ပြောလိုက်သည်

နှင့် ပြဿနာတွေက ပြင်းထန်တော့မှာ သေချာသည်။ ကိုကိုက ဒီပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် သူမကို ရင်သွေးလေးရှိစေချင်နေတာမဟုတ်လား။

ကိုကိုကို အရမ်းချစ်ကြသော ဒီမိသားစုနှင့် ကိုကိုကိုပြဿနာမဖြစ်စေချင် အမုန်းတွေမပွားစေချင်ပါ။

သူမ ဝမ်းသာရမည်လား။ ဝမ်းနည်းရမည်လား။ ဟင်အင်း ပြဿနာ သေချာဖြစ်မှာသိလျက်နှင့် ရင်သွေးလေးရှိမှာ ဝမ်းမသာနိုင်ပေ။

ကိုကို မသိအောင်ပဲ။

အခန်း (၂၇)

“ညီဘွားရေ ညီဘွား နေရောကောင်းရဲ့လား။ ညီဘွား ဟင် အမယ်လေး ဒါ ဒါကဘာလဲ ဘာကြီးလဲ”

“အန် အန်တီလေး”

ထင်မထားပါ။ အခန်းထဲကို အန်တီလေး ဒီလိုဝင်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားပါ။ ကိုကိုလည်း ပြန်မလာလောက်သေးတာမို့ ရေချိုးဖို့အတွက် အဝတ်အစားတွေချွတ်နေမိသည်။ ရင်ဘတ်ကို စည်းနှောင်ထားသော အစတွေကိုလည်း ဖယ်ရှားလိုက်၏။

ထိုအရာကိုမြင်သွားသော အန်တီလေးက နှာမယ်လေးတကာ လန့်ဖျပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးလိုပဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ် ခုန်ပေါက်တက်ကြနေခဲ့တာမို့ အန်တီလေးလည်း သူမကို ဒီလိုပုံစံမျိုး မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမည်မဟုတ်ပေ။ အိမ်မိသားစုပဲမို့ သူမ နေမကောင်း နေလား စိုးရိမ်စိတ်ခြင် သောအပိုကိုသုံးကာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး လင်လာခဲ့

တာဖြစ်မည်။

“ဒါ ဒါ ဘာလဲ၊ နင်ကဘာလဲ ညီဘွား၊ မဟုတ်ဘူး ညည်း ဘာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ဘာသဘောနဲ့ ဒါမျိုး”

“အန်တီလေး”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ဒါမျိုး ဒီလို ဟိုလို ဟင် ငါ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ မေမေနဲ့ မမကို အရင်သွားပြောမဖြစ်မယ်”

ထိတ်တင်စေ ရင်တွေပန်းတွေတုန်လျက် အောက်ထပ်ညှိခန်း ထဲ ပြန်ဆင်းပြေးလာခဲ့သည်။

“မေမေ မမ”

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟဲ့ ထိတ်တင်စေ၊ အလန့်တကြား ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့”

“အေးလေ ညီဘွား နေကောင်းရဲ့လား။ သွားကြည့်ပါလို့ လွှတ် လိုက်တာ သရဲနဲ့တွေ့လာလို့လား၊ တရွေ့နဲ့တွေ့လာလို့လား”

“အဲဒါထက်ဆိုးတယ်၊ အဲဒါထက်ဆိုးတယ်”

“ဟင် ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“နေစမ်းပါဦး မေမေနဲ့မမရယ်၊ ညီ ညီဘွားလေ”

“အေး ဘာဖြစ်တဲ့”

“ညီဘွားက ညီဘွားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ညီဘွားမဟုတ်တော့ ဘာကြီးလဲ၊ ညည်းဘာကြီးတွေ့ခဲ့ တာလဲ”

“မိန်းမ မိန်းကလေး”

“ဘာ”

“ဘယ်နယ် ညီဘွားက မိန်းကလေး၊ ဟုတ်ရဲ့လားအေး၊ သူ့မှာ အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ဟာကို”

“မေမေသမီးတော့ ရူးသွားပြီထင်တယ်၊ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဘာတွေမြင်လာလဲမသိဘူး”

မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင် ထိတ်လန့်နေရသည့်အထဲ မေမေနှင့် မမက မိမိကိုပြန်ပြီး မယုံဖြစ်နေကြသောကြောင့် အော်ငိုချင်လာသည်။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ညည်းနေတော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်၊ မေမေနဲ့မမက ညီမလေးပြော တာ မယုံသလိုလုပ်နေကြတာကိုး ညီဘွားက တကယ်မိန်းကလေးပါဆို၊ ဒီဖျက်စိကြီးနဲ့မြင်ခဲ့တာ၊ ယောက်ျားလေးလို့ ရင်ဘတ်ကိုစည်းထားတဲ့ဟာ ကြီးကို ဖြုတ်နေတုန်း မြင်ခဲ့တာက”

“ဟင် တ တကယ်လား၊ ဒါဆို သားနဲ့တစ်ခန်းတည်းအိပ်တာက အမယ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“မိန်းကလေးကို ယောက်ျားလေးလို ဟန်ဆောင်ပြီး မြူးကခေါ် ထာတဲ့သဘောလား၊ တစ်ခန်းတည်းလည်း အိပ်ကြတယ်၊ ဟဲ့ အဲ အဲဒီ ညီဘွားကိုသွားခေါ်စမ်း၊ ဒါဘာသဘောလဲမေးရမယ်၊ မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း ထိတ်တင်စေ”

“သမီးကတော့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ မမကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်၊ ဒီမှာ အဲဒီပုံစံ ကြီးမြင်ခဲ့တာ ရင်တွေတုန်နေလို့”

“ကျုပ် ရောက်ပါပြီ”

ပုန်းကွယ်ရှောင်တိမ်းလို့လည်း မရတော့တာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်ရတော့သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးတွေ ဖျက်လိုက်ပြီဖြစ်တာ ကြောင့် သနပ်ခါးလည်းမပါသော သူမမျက်နှာလေးက ပြောင်ရှင်းဝင်းသန့်နေ သည်။

“နင် နင်ကတကယ် မိန်းကလေးလား”

“ဟဲ့ ပြောလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် ပြောလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင် ဒါဆို နင်နဲ့သားနဲ့က ဘာလဲ”

“လင် လင်မယားပါ”

“ဘာ”

“အမလေး အမလေး လင်မယားတဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊ သူ ညာပြောတာမဟုတ်လောက်ဘူး”

“နင် နင်ပြောတာ တကယ်လား၊ နင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ဦး”

“ကျုပ်တို့ ရွာမှာလက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ ဘာလုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ငါတို့သိရတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ညည်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ဟင်၊ လူကြီးမိဘမသိဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ တောသူအနုတ်စုတ်စုတ်စုတ်မိန်းကလေးက ငါ့မြေးကိုရအောင်ယူခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်မှတွေ့တာ မကြာသေးဘဲနဲ့ အိမ်အထိတောင် လိုက်လာရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် အောက်တန်းကျပြီး အထင်ရဲလိုက်သလဲ”

“တူလေးက ဘာတွေများမက်မောစရာရှိလို့ တောသူမကို အိမ်ပေါ်ထိတောင် ခေါ်လာရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကိုများ လိမ်လိုက်သေးတယ် သူငယ်ချင်းညီပါတဲ့၊ သီချင်းစီးရီးခွေထုတ်လို့ရအောင် အကူအညီပေးဖို့တဲ့ ဟဲ့ ငါတူလေးမှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိတာ နင်မသိဘူးလား တူလေး လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးက သက်ထားခင်ခင်ဟဲ့”

“သိပါတယ်”

“ဘာ သိတယ် သိရဲ့နဲ့တောင် ဒီလိုမျိုးလုပ်ရတယ်ဆိုတော့ နင်

ဘာလဲ ဘာလဲ”

အားလုံး စွေစွေခုံနံကာ ဒေါသပုန်ထနေကြသည်။ သူမကို စားသောက် ငါးတော့မလို မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးလျက် ပိုးစိုးပက်စက် မညှာမတာတွေ ပြောနေကြ၏။ ကြိုတင်တွေးထားပြီးသားကိစ္စခို သူမမျက်ရည်မကျဘူးပါ။ ကိုကိုအမေက သူမရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလျက်

“ညည်း ဒီအိမ်ကထွက်သွားတော့၊ ညည်းကို ငါတို့လက်မခံဘူး၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ အမြန်ဆုံးထွက်သွား”

“ကျုပ် ကျုပ်ကိုကိုလာမှ”

“ငါ့သားလာမှဆိုရင် သံယောဇဉ်တွေများနေမယ်၊ လက်ထပ်ရမှာနဲ့တဲ့သူကို ညည်းက လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုတော့ မိုက်ရှားရဲဆန်တာပဲ၊ အရှက်မရှိတာပဲ၊ ငါ့သားက တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကခံတောင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘင်းအောင်နေနိုင်တယ်၊ အခု ညည်းမြူးထွယ်လို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အန်တီကြီးရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ကျုပ်က တကယ်တော့ စစ် မေတ္တာမှန်နဲ့”

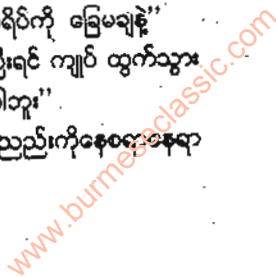
“တော် မကြားချင်ဘူး၊ အခု ညည်းဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းမလား ဆင်းဘူးလား၊ မဆင်းရင် ရဲခေါ်ပြီးဆွဲထုတ်မယ်”

“ကိုယ်နဲ့တန်သလား၊ မတန်သလား၊ အရင်စဉ်းစားပါဦးလား၊ ဘုကြီးမိဘအသိအမှတ်မပြုဘဲ လိုက်လာရတာကိုက အရှက်ကမ်းကုန်နေပါပြီ၊ မိန်းကလေးသိက္ခာဘာမှမရှိဘူး”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ရတယ်၊ ညည်းလိုတော့သူက ငါ့မြေးကို ဘယ်လိုများအပိုင်တွယ်ကပ်လိုက်တာလဲ၊ ညည်းမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး ထွက်သွားတော့၊ ဘယ်တော့မှ ဒီအိမ်ရိပ်ကို မြေမချနဲ့”

“မ လုပ်ပါနဲ့ အဘွားရယ်၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီးရင် ကျုပ် ထွက်သွားမိမယ်၊ ကျုပ် ဘယ်ကိုမှ မသွားတတ်မလာတတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ညည်းရွာညည်းပြန်လေ၊ ငါတို့က ညည်းကိုနေစရာနေရာ

ရှာပေးနေရဦးမှာလား”

“အမယ်လေး အခုမှ အချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်၊ မြို့သားဆို တောင် အပိုင်ချိုင်နိုင်တဲ့တောသူမကများ သွား အခုထွက်သွား”

“ငါ့ခြေ ပြန်လာတဲ့အထိစောင့်စရာမလိုဘူး၊ ဒီကောင်ကိုလည်း ရှင်းရမယ်၊ လူကြီးမိဘတွေက ဒီလောက်အတန်တန် တားနေတာကို ထင် ဖြစ်အောင်လုပ်သေးတယ်”

“အို ဒါက တူလေးအမှားမဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ ဒီလောက် အချောအလှတွေပေါနေတာတောင် ဘာများအမှားဖြစ်ဖူးလို့လဲ၊ ဒါ ဒီကောင် မထောင်ချောက်ဆင် အမိဖမ်းလိုက်တာဖြစ်မှာ၊ တူလေးလာမှ ရှင်းတာထ ရှင်းတာပဲ၊ အခု ဒီကောင်မ ဆင်းသွားမှကိုအေးမှာ ကံ ညည်းနာမည်လည်း ငါတို့မသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး ညည်းယူစရာရှိတာယူပြီး သွားတော့”

“ကျုပ် ကျုပ်”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ကိုများ ယောက်ျားလေးဟန်ဆောင်ပြီး လှည့်စားရတယ်လို့ တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ လည် လာပြီအောက်မေ့နေတာ၊ တောသူစုန်းမက ပြုစားမှ သားရော ငါတို့ရော ခံလိုက်ရလေခြင်၊ ဟဲ့ သွားဆိုသွားလေ၊ မသွားသေးဘူးလား ဆွဲထုတ်ရမှာ လား ပြော”

သူမ ဒီလောက်ထိတော့ အရှက်မနည်းချင်တော့ပါ။ သူမရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ပေးမည့် ကိုကိုလည်းမရှိ။ ကိုကိုပြန်လာအောင်ထိလည်း စောင့်နေ ခွင့်မပေးတာမို့ သူမ ထွက်သွားဖို့ပဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ကိုကိုနှင့်သူမရဲ့အခြေအနေက ဒီဘဝဒီမျှသာပဲလား။ သူတို့ဖြေ သူတို့သား သူတို့တူကိုအဖြစ်မမြင်ဘဲ သူမကိုသာ အပြစ်တင်ကြသည်။ သူမကသာ မိန်းကလေးတန်ဖိုးမဲ့စွာ အရှက်မရှိ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့ပုံအိုး ဒီဘဝတော့ ဝေးပြီပေါ့ ကိုကို။

အခန်း (၂၅)

“ဘာ ညီဘွားအိမ်က ထွက်သွားပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့အိမ် ကထွက်သွားတာလဲ ညီဘွား ညီဘွားရေ ညီဘွား”

“ရှာမနေနဲ့ တကယ်ထွက်သွားတာ”

သူ မယုံနိုင်။ ညှို့ချောက် သူမသိဘဲ အိမ်ကထွက်သွားမည် မဟုတ်ပေ။

အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် မီးခိုခန်း ရေချိုးခန်းတွေမှာ ခြေကုန်သုတ် ကာ လိုက်ရှာပြီး လုံးဝရှာမတွေ့တာမို့ သူ့ရင်တွေမောကာ ထိတ်လန့်လာ သည်။

“ဘာ ဘာလို့ထွက်သွားတာလဲ၊ ညီဘွားက ဘာကိုစွန့်ထွက်သွား ရတာလဲ၊ မာမိတို့နဲ့တစ်ခုခုဖြစ်”

“ညီဘွားက မင်းမိန်းမမို့ ဒီလောက်အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတာ လား သား”

“ဗျာ”

“မင်းဘာတွေလုပ်လာတာလဲ မြေး၊ ညီဘွားကို ယောက်ျားလေး ဟန်ဆောင်ခိုင်းပြီး ဘာလို့အိမ်ခေါ်လာတာလဲ”

“တူလေးက ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်လာတာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဟိုကပဲ အတင့်ခဲပြီး လိုက်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟင်”

ဒါဆို အဘွားတို့ မာမိတို့အားလုံး ညှိချောက ယောက်ျားလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားကြပြီပေါ့။ ဒါ ဒါကြောင့်များ မာမိတို့နှင့်ထုတ်လိုက် ကြတာလား။ သူ ထိတ်လန့်တကြား သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“မာ မာမိတို့ ဘယ်လိုသိ”

“အဲဒါပါ ပြောပြရဦးမှာလား။ ညီဘွားက မင်းမဟုတ်ဘူး ဟုတ် တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုကို၊ မင်းလက်ထပ်ရမယ့်မိန်း ကလေးက သက်ထားခင်ခင်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ဘာလို့ သူ့ကို ဒီပုံစံမျိုးနဲ့အိမ်ကို ခေါ်လာရတာလဲ”

“ညှိချောက သားလက်ထပ်လာတဲ့သူပါ”

“မင်းသဘောနဲ့မင်း လက်ထပ်လာတဲ့သူကို ငါတို့က လက်ခံရမှာ လား။ လက်ခံမယ်လို့ရော မင်းထင်နေသလား”

“ဒီကိစ္စ အုန်တီလေးတို့ လုံးဝသဘောမတူဘူး တူလေး။ မင်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်လာလား သက်ထားခင်ခင်ကိုပဲ မင်းလက်ထပ်ရမယ်”

“လူကြီးချင်းလည်း စကားတွေက ပြောဆိုပြီးနေပြီ။ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့တွေလည်း စီစဉ်ပြီးနေပြီ။ အဘွားတို့မျက်နှာကိုတော့ အိုးမည်း မသုတ်ပါနဲ့ကွယ်။ အဘွားတို့မှာ မြေးကိုဘယ်လိုပုံစံမျိုး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရ လဲ။ နောက်ဆုံးတော့မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်သွားဖို့ ခွင့်ပြုရမှာလား”

“မာမိတို့မှာ သားတစ်မျက်နှာပဲကြည့်ပြီး နေလာခဲ့တာ သားအသိ ဆုံးပါ။ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး နောက်အိမ်ထောင်မပြု အပျော်မရှာဘဲ သား အတွက်ပဲပေးဆပ်ခဲ့တာ။ မာမိတို့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်မလို့လား သား”

“တူလေးရယ် အုန်တီလေးတို့ဘဝကိုကြည့်ပါ။ သေရင်တောင် ညှိပျော့တုံးဖက်သေရမယ့် အပျိုကြီးဘဝပါ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ နှလုံး သားထဲမထည့်ဘဲ တူလေးကိုပဲ မျက်စိထဲမြင်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့် ဆွတ်လာခဲ့တာပါ။ တူလေးဘဝကို အနာဂတ်အထိပျော်ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင် နှင် စိတ်ချမ်းသာချင်ခဲ့တာ အုန်တီလေးတို့ပါကွယ်”

“သားရဲ့နှလုံးသားကိုရော အုန်တီလေးတို့မကြည့်ကြတော့ဘူးလား။ သက်ထားခင်ခင်ကို မချစ်ဘူး။ ညှိချောကိုပဲချစ်တယ်။ နှလုံးသားထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ခဲ့တာ”

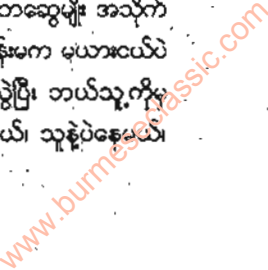
အားလုံးက လက်မခံနိုင်သလို တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းရမ်းကြ သည်။ အဘွားကစ၍

“အဘွားတို့က အသက်ကြီးပြီ မြေးက အဘွားတို့သုံးယောက် တို့ ငဲ့ညွှာစာနာကျေးဇူးဆပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မာမိတို့တောက်လျှောက် သားနားလည်အောင် နားသွင်းလာခဲ့ တာပါ။ သားလည်း နားလည်လက်ခံပြီးနေလာခဲ့တာပဲ။ အချောအလှတွေ ချစ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာတောင် မိန်းမကိစ္စ အရှုပ်အရှင်မရှိခဲ့ဘဲနဲ့ တောသူမ တို့ချားကွယ်”

“နေလိုက်တော့ ဟစ်ဟော့ရက်ပ်ပါတဲ့ မျောက်ရှုံးလောက်တယ်။ သာဓိစမ်းပါ တူလေးရယ် သူနဲ့မတ်သက်တာ ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ သက်ထား ခင်ခင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့တစ်ခုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထား”

“သား လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ညှိချောနဲ့က ရွာမှာတရားဝင် လက်ထပ် လာပွဲဆင်နွှဲပြီး လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ဘက်ကလူကြီးမိဘတွေမျိုး အသိုက် အဝန်းတွေ သက်သေရှိပါတယ်။ သားနောက်ထပ်ယူမယ့်မိန်းမက မယားထပ် ပြန်မှာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားကတော့ ညှိချောကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ညှိချောကို တွေ့အောင်ရှာမယ်။ သူနဲ့ပဲနေမယ်။”

အဲဒါ သားဆုံးဖြတ်ချက်ပါ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မြေးလေး”

“ဟဲ့ သား၊ သားလေး”

“ဪ တူလေးနယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ထိပ်တင်ကိုကို အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားတော့ သားအိမ်ထဲ
ယောက် လက်မှိုင်းချကာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မေမေ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲအေး မြေးလေးကို ရအောင်ဖောင်းဖျော့အောင်
သက်ထားခင်ခင်တို့တက်ကို မျက်နှာပျက်ရတာထက် ငါကတော့ တောသူ
နဲ့လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး”

“သဘောမတူလည်း သူတို့ကလက်ထပ်ပြီး တစ်ခန်းတည်းသေ
အိပ်ကြတယ်၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ခွဲကိုခွဲရမှာပဲ၊ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုတာထားပါ။ ယောက်ျား
လေးလိုဟော့ပြီးတောင် အိမ်ကိုဝင်လာရတဲ့ တောသူမနော်၊ လျှော့တော့
မတွက်လိုက်နဲ့၊ ငါတို့မြို့သူတွေကိုမွှေးတောင်ရမ်းသွားဦးမယ်”

“မြေးလေးက သူ့ဘက်မပါဖို့ အရေးကြီးတာပါအေး၊ အခု
အောက်လမ်းနည်းနဲ့ဆေးတွေတာတွေကိုပြီး မြေးလေးကိုအမိဖမ်းထား
ဖြစ်မှာပါ။ ဆေးပြယ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တန်ပြန်ဘယ်လိုတိုက်နဲ့
ရမလဲ ဘိုးတော်ဆီသွားမေးရမယ်၊ အဲဒီဘိုးတော်က ရေစင်ရေမန်းတိုက်နဲ့
ဖြန့်လိုက်ရုံနဲ့ စွမ်းတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား မေမေ၊ အဲဒါဆို အဲဒီလိုလုပ်ရအောင်
သက်ထားခင်ခင်တို့တက်က မသိခင်အချိန်ပီလုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ သက်ထား
ခင်ခင်နဲ့ ပြန်ပြီးလက်ထပ်ပေးစားလို့ရမှာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ တောမြို့အကြားမှာ လက်ထပ်ခဲ့တာ အသိ

သိတာမှတ်လို့၊ တူလေးသာ ဟိုကောင်မပြုစားတာ ဆေးပြယ်သွားရင်
ဒီပြီပဲ၊ မြန်မြန် မြန်မြန်မေမေ ဘိုးတော်က ဘယ်ကဘိုးတော်”

“ငါ့အသိမိတ်ဆွေရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ သိတာပါအေး၊ ငါတော့
သိမိမုမေမေဖူးဘူး၊ မှန်တယ်လို့တော့ ပြောကြတာပဲ၊ တရားထိုင်လို့ သမာဓိ
အား တအားကောင်းတာတဲ့၊ မြေးလေးအကြောင်းပြောပြီးမေးကြည့်ကြတာ
ပဲ”

“အမလေးနော် သားလေး ဘယ်လောက်တောင် ဘုန်းကံနိဗ္ဗိသွား
ဒီအတွား ဒီအမေ ဒီအဒေါ်တွေကို ပမာမခန့်ပြန်ပြောရတာလည်း မသိ
သားလေးကို ဘုန်းကံပြန်ဖြင့်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ကံမြင့်လာလို့ကတော့ တူလေးက ဒီလိုတောသူမကို ကန်တောင်
တစ်ထိခွဲမယ်၊ တူလေးက ဘယ်လိုအသိုက်အဝန်းကမို့ ဒီလိုတောသူမကို
သိဝင်စားမှာတဲ့လဲ၊ ပာင်း အဲဒီအချိန်ကျမှ မတန်မရာမှန်းမိတာ နောင်တရ
မှာ”

ပြောဆိုကြမ်းဝါးရင်းက ဒေါသပပြေနိုင်ကြသေး။ ရင်ထဲတန့်န့်ဖြင့်
ထွက်မှုအပေါ် ညှိချောကိုသာ အပြစ်ပုံချနေကြသည်။
ညှိချော ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဘယ်ကိုထွက်သွားလဲ စိတ်မဝင်
နိုင်၊ ထိပ်တင်ကိုကို ဘာဟော့ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာလည်း။

အခန်း (၂၉)

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ညိုချော အိမ်ကထွက်သွားပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းအဘွားတို့ မင်းအမေတို့နှင့်ချလိုက်တာလား”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ညိုချောရဲ့ ဝိန်းကလေးပုံစံကိုဖြင့် သွားလို့ ပေါက်ကွဲသွားကြတာဖြစ်မယ်”

“မင်းကွာ မင်းမိဘတွေကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလား၊ မင်းမင်းရိမှ ဒီကိစ္စကိုဖြေရှင်းသင့်တာပေါ့”

“ငါလည်း ဒီထက်မကကို ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်တယ်၊ ငါ ညိုချောရွာကိုပြန်သွားသလားလို့ ရွာကိုလိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟင် အဲ အဲဒီလို မင်းရွာလိုက်သွားလို့တော့ ညိုချောပစ်စလက်ခတ်လုပ်တယ်ဆိုပြီး မင်းကို ဝိုင်းရိုက်ပြီး သတ်လိုက်ကြမှာ သက်သိရင်လည်း ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲလိုက်မလဲ၊ သူ သေချာမှာတယ်လေ၊ ပြဿနာတွေဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်ရင် သူညီမကို ပြန်ဖို့လိုလို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမရှိခင်မှာ ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်

အိမ်ကထွက်

“အဲဒီတော့ ညိုချောဆီကို လိုက်သွားမယ်၊ ငါ့ကိုသတ်ခင် သေချင်သေပစေတော့ကွာ၊ တောင်းပန်လို့ရရင် တောင်းပန်ကြည့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေရင် သေရုံပဲပေါ့”

“ညိုချောက ရွာကိုပြန်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖော်မိုးက တွေးတောစဉ်းစား ချင့်ချိန်နေဟန်ဖြင့်

“သူ ပြန်သွားရင် ရွာကလူတွေ ပြဿနာဖြစ်လာလို့ မင်းတာဝန် သူ့လိုလို့ ထင်မှာ၊ အဲဒီလိုထင်ရင် မင်းကိုပဲအပြစ်တင်ကြမှာ၊ ဒါဆိုရင် ညိုချောပေါ် ဒေါသဖြစ်ကြ ပေါက်ကွဲကြမှာပဲလေ၊ ညိုချောက မင်းကိုချစ်တဲ့ တွက် အဲဒီလိုအဖြစ်ခံမိမလား”

“အဲဒီတော့”

“ညိုချော ရွာကိုပြန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ညိုချော ဘယ်သွားလဲ၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ သူ့မှာသွားစရာနေရာမရှိဘူး၊ အားကိုးစရာလူ မရှိဘူး”

“ဒါဆို ရွာကိုပဲပြန်မှာ၊ ငါ့ကိုသတ်သတ် သေသေ ရွာကိုငါ သွား ခိုက်ရမှာမယ်”

“ညိုချောက ရွာ ရွာကိုတော့ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ညိုချောကို ဘယ်မှာသွားရှာရမှာလဲ”

“သေချာချင်ရင်တော့ ငါ အောင်သက်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက် မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ညိုချောနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းအသိုက်အဝန်းက လက်မှမခံတာ၊ မင်းက သက်ထားခင်ခင်နဲ့

လက်ထပ်ရမှာမဟုတ်လား”

“သွားစမ်းပါ သက်ထားခင်ခင်ကို ငါဘယ်တော့မှ လက်မထပ်တော့
ငါမိန်းမက ညှိချောပဲ သူတို့လက်မခံလည်း ငါညှိချောကိုယူမှာ ဘယ်သူ
မပတ်သက်လည်း ညှိချောနဲ့နှစ်ယောက်တစ်ဘဝပဲ ထူထောင်မယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုကိုရာ”

ဇော်မိုး ပန်းပုတ်ပြီး ဝမ်းသာသလိုဖြစ်သွားတော့ သူ နားမလည်
နိုင်။ မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ဇော်မိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီးဆိုရင်လိုက်တာပါ။ တကယ်
ဆို ဇော်မိုးဆို ညှိချောရောက်နေသလား သိချင်တာ။

ဒါမှမဟုတ် ဇော်မိုးကို အကျိုးအကြောင်းတစ်ခုခု ပြောသွားမလား
ထင်ခဲ့သည်။ ညှိချောအတွက် အသိအကျွမ်းဆိုလို့ ရန်ကုန်မှာ ဇော်မိုးတစ်
ယောက်သာရှိသည်မဟုတ်လား။ အခု ဇော်မိုးက ညှိချောထွက်သွားတာ
အံ့သြပြနေတော့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့သည်။

“ဇော်မိုး”

“ဟေ”

“ညှိချော မင်းဆီ ဖုန်းလေးတောင် ဆက်မလာဘူးလား”

“ဖုန်းယူမသွားဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့ဆီဘယ်လိုလုပ်ဆက်မှာလဲ”

“ညှိချော ဖုန်းယူမသွားတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟင် အဲဒါက ညှိချော ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်လို့ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့
ပြဿနာကို ငါလည်း အခုမင်းပြောမှသိရတာ။ မင်းမိဘတွေကတော့ လွန်မိ
တယ်ကွာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ် နှင်ထုတ်
သင့်သလား။ တကယ်ဆို တောရွာလေးကနေ လိုက်လာတာ ရန်ကုန်မှာ
အသိအကျွမ်းဆိုတာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းပြန်ရောက်မှ ပြဿနာရှင်း
ပြီး နှင်ထုတ်တယ်ဆိုလည်း တော်သေးတယ်။ အခုတော့ ညှိချော ဘယ်
ရောက်လို့ဘယ်မှာနေမှန်း မသိဘူး”

“ငါလည်း အဲဒါကိုပေါက်ကွဲတာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီကိုတော့ ညှိချော
အကျိုးအကြောင်းဆက်သွယ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး စိတ်အေးနေတာ။ အခုတော့
ဘာ ငါ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“မင်းအိမ်ကိုပြန်ပြီး ညှိချောနဲ့ကိစ္စ ညှိနှိုင်းကြည့်ပါကွာ။ ညှိချောနဲ့
ဆက်သက်ပြီး သူတို့ကိုဆန့်ကျင်ရတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း လက်ထပ်ပြီးသား
အိမ်ကလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် လက်ခံဖို့ပြောကြည့်ပေါ့။ မင်းတို့အလိမ်အညာ
တွေကြောင့် သူတို့ဘက်ကလည်း ပေါက်ကွဲနိုင်တာပဲလေ”

“အဲဒါကြောင့် ညှိချောမှာသာ ကိုယ်ဝန်ရှိရင် လုံးဝကန့်ကွက်လို့
မရအောင် ဖွင့်ပြောဖို့စဉ်းစားပြီးသားပါ။ အခြေအနေမပေးလို့သာ ဒီအတိုင်း
ကြာသွားတာ”

“ညှိချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိရင်ရော မင်းမိသားစုက လက်ခံမယ်ထင်
တာ ကိုကို”

“ဒါကတော့ သူတို့လက်ခံပေးချင်လည်း ပေးရတော့မှာပဲလေ။
သူတို့သွေးသားပဲဥစ္စာ”

“အဲဒီလိုအတွေးနဲ့ လက်ခံရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အခုက
မင်းကိုလိမ်လည်လှည့်ဖြား လက်ထပ်တယ်။ သူတို့လူကြီးတွေကိုလည်း
ဆွေးနွေးလေးဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်လည်တယ်လို့ ညှိချောအပေါ် အမုန်း
ဖို့ပေးနေကြတာ။ သက်ထားခင်ခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လောဘတွေလည်းရှိနေ
တဲ့အတွက် သွေးသားမြေးမြစ်ဆိုတာ မျက်စိထဲမြင်ကြပါ့မလား”

သူ ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း သက်ပြင်းတွေချစ်သွားသည်။ ဇော်မိုး
ပြောနေတာတွေလည်းမမှားဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို မိန်းကလေးက
သူ့ကိုလှည့်ဖြားပါ့မလား။ ညှိချောအပေါ် သမီးချင်းစာနာကာ တွေးပေးသင့်
သည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဇော်မိုး”

“မင်းအိမ်နဲ့ပဲ အရင်အဆင်ပြေအောင် ညှိကြည့်ပါ။ ညှိချောအောင် မင်းသစ္စာရှိမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ချင်း ပေါင်းရမှာပါ”

“အခုလောလောဆယ် ညှိချော ဘယ်ရောက်ပြီ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာက ငါ့အတွက်ပိုအရေးကြီးတယ်”

“ညှိချောက စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့သူပဲ ဒုက္ခတော့မရောက်လောက် ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မင်းမိသားစုက ဘယ်လောက်နားသွင်းသွင်း ညှိ ချောအပေါ် မင်းသစ္စာမပွဲဖို့ပဲ”

“အဲဒါကတော့ စိတ်ချပါ။ ငါ ညှိချောကိုပေါ့ပေါ့တန်တန် ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အလေးအနက် တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ခဲ့တာ။ ငါ့နဲ့လဲသားမှာ ညှိချော ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အစားမထိုးနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ညှိချောသာ ငါ့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါလည်း ဒီလောကထဲမှာ မနေတော့ဘူး”

ထိပ်တင်ကိုကို တကယ်ပြောနေသည်ဆိုတာ ဇော်မိုး ယုံကြည် လိုက်သည်။ ရင်ထဲကမပါသော စကားကို ထိပ်တင်ကိုကို ပြောမှာမဟုတ်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ ညှိချောအတွက် စိတ်ပူစရာလိုမှာမဟုတ်တော့ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့။

အခန်း (၃၀)

“သမီးတော်ကြီးမြေးက ဆေးမိထားတာဟေ့၊ ဆေးမှအကြီးကြီးကို မိထားတာ”

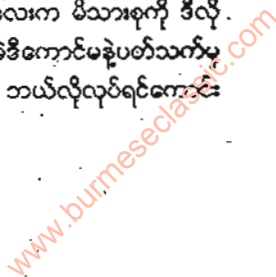
“အဲ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့မြေးလေးကို ကယ်ပါ ဦး ဘိုးတော်ရယ်၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

“မတော်တဲ့အရပ်ကိုသွားလိုက်လို့ဖြစ်တာပေါ့။ ဘုန်းကံနိမ့်အောင် တမင်လုပ်ထားတာပေါ့။ ဒီကလေး ဘုန်းကံနိမ့်မှ သူတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ မရှာလေ။ အစားအသောက်ထဲမှာ ဆေးထည့်ပြီးအာမိဒ်မီးလိုက်တာပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အချက်အပြုတ်က တော်တော် ကောင်းတော့ သားကလေးနည်း စားလိုက်မှာပေါ့။ ဒီလောက်စွမ်းလို့လည်း အိမ်အထိလိုက်လာတာဘောင် သားက မတားရဲတာဖြစ်မယ်”

ထိပ်တင်မေ ပြောတာကို ထိပ်တင်ဝေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ် ထောက်ခံလျက်

“ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် မမ၊ အရင်တုလေးက မိသားစုကို ဒီလို ကလန်ကံဆန်လုပ်ဖူးတာမှမဟုတ်တာ၊ အခု အဲဒီကောင်မနဲ့ပတ်သက်မှ ပြန်ပြောလိုက်တာ ပက်ပက်ကိုလန်လို့ အဲ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်း မလဲမေးပါဦး မေမေရယ်”

“ဘိုးတော် သမီးတော်ကြီးတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ မိန့်ပါဦး”
“အစားပင်းအတွက်တော့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးနဲ့ အပင်းချရမယ်ဟေ့ အကုန်အစင်ပါသွားအောင် များများသာကျွေးလိုက်၊ ဒီမှာဆေးထုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဘိုးထော်ပေးသောဆေးထုပ်ကို ထိပ်တင်မေလက်ထဲ ခေါ်ထိပ်တင် ကြီး ထည့်လိုက်သည်။ ထိပ်တင်မေက စလင်းဘတ်အိတ်ထဲကို သေချာ ထည့်သိပ်၏။ ဘိုးတော်က နောက်တစ်ခါ အာရုံခံပြီး စင်ပေါ်ကရေမန်းပုလင်း ကိုယူ၍

“ဒါကတော့ ဘုန်းကံနိမ့်အောင်လုပ်ထားသမျှတွေ လန့်ဖျပ်ထွက် ပြေးသွားအောင် ရေစင်ရေခန်းနဲ့ ပက်ဖျန်းဖို့ပဲ။ ဒီရေက မန်းပြီးမှတ်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူပြင်သက်နေတဲ့အချိန်မျိုး သူအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မျိုးလုပ်မှ ပိုပြီး လန့်သွားမယ်။ ဒါမှ တကယ်လန့်ဖျပ်ပြီး အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာမှာ သေချာ လှပီ”

“လုပ်ပါမယ် ဘိုးတော်ရယ်၊ မြေးလေးသာ ပြန်ကောင်းလာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“တူလေးက တကယ်ရော ပြန်ကောင်းလာမှာလားဟင် ဘိုးဘိုး”

“ဒီဘိုးတော်နဲ့တွေ့ရင် ပြန်ကောင်းလာရမှာပေါ့၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ဘိုးတော်ဟေ့၊ မကောင်းတဲ့သူက သူ့ဒဏ်သူ ပြန်ခံရ လိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အဲဒီကောင်မ ခံရမကိုကောင်းမှာ”

သားအဖိသုံးယောက် ဘိုးတော်ကို အယုံကြီးယုံကာ အဟုတ် ကြီးထင်နေကြသည်။ ငွေတွေ တော်တော်များများကန်တော့ရတာလည်း မနုပြောကြ။ အိမ်ရောက်သည့်အခါမှာ ထိပ်တင်ကိုကိုကို ဆေးထုပ်ကို ရေမန်း ဖြန်းဖို့ အကွက်ချကာ ချောင်းနေကြသည်။

အပြင်ကဖြန့်လာသော ထိပ်တင်ကိုကို ဘယ်သူမှစကားမပြောဘဲ အပေါ်ထပ်တက်သွားသောအခါ

“တွေ့လား မေမေ ဘိုးတော်ဟောလိုက်တာ မှန်တယ်၊ ဆေးမိ ထားလို့ ဒီမိသားစုကို စကားမပြောနိုင် ဘာမပြောနိုင်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အေးလေ ဒါကြောင့်မို့သာပေါ့၊ အဲဒီဆေးပြယ်မှ ငါတို့မိသားစု တွေအရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေရမှာ”

“ဆေးဝင်အောင်တော့ တိုက်မှဖြစ်မယ်၊ တူလေးက အဲဒီလို မခေါ်မပြောနဲ့ အခန်းတံခါးပိတ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ချောရ ဖျောင်းဖျော့မှာပေါ့အေး၊ သူ့ကောင်မကို ပြန်ရှာပေးမယ် ဖြစ်ဖြစ် ပြောရမှာပေါ့”

“တကယ်မှတ်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တကယ်မှတ်ပြီး ဆေးသောက်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဆေး သောက်ပြီးရင် ဆေးမိထားတာတွေပြယ်မှာပဲလေ၊ အဲဒီလို ပြယ်သွားရင် ဒီကောင်မကိုတမ်းတ့ပါတော့မလား”

“ဟုတ်စာယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းကြီးတိုက်လို့ သောက် ပါ့မလား”

“ဪ ဝယ်လာတဲ့ ဟိုတယ်ကအစားအသောက်တွေထဲ ထည့် ကျွေးရမှာပေါ့”

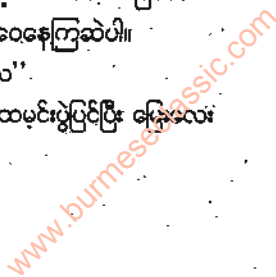
“အဲဒီလိုတွေ ဝယ်စားနေရတော့လည်း ဟိုကောင်မချက်ကျွေး တာ သတိရသား”

“တော်ပါ အခုချိန်မှာ အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ အစားအသောက်က အရေးကြီးသလား၊ မြေးလေးက အရေးကြီးသလား”

ထိပ်တင်ကြီး ပြောလိုက်၍ ထိပ်တင်မေနှင့် ထိပ်တင်ဝေ ငြိမ်သက် သွားကြသည်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေနှင့်တော့ ဆူဝေနေကြဆဲပါ။

“တူ တူလေးကို တက်ခေါ်ရအောင်လေ”

“ငါနဲ့ထိပ်တင်မေနဲ့ သွားမယ်၊ ညည်းက ထမင်းပွဲပြင်ပြီး မြေးလေး စားမယ့်ပန်းကန်ထဲ ဆေးသေချာထည့်ထား”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“သေချာလုပ်နော် ထိပ်တင်ဝေ”

“စိတ်ချပါ မေမေရဲ့၊ စိတ်ချပါ”

“လာ ထိပ်တင်မေ သွားရအောင်”

သားအိမ်နှစ်ယောက် ထိပ်တင်ကိုကိုအခန်းဆီ တက်သွားကြသည်။ အခန်းတံခါးကိုခေါက်လျက်

“ဒေါက် ဒေါက် မြေးလေးရေ၊ မြေးလေး ထမင်းစားရအောင်လေ ကွယ်”

“မာမိတို့ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး စောင်နေတာကွဲ့”

“မစားတော့ဘူး မာမိ၊ စားချင်စိတ်မရှိဘူး”

“လာပါ သားရယ်၊ မာမိတို့ကို စိတ်မကောင်းအောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ သားတစ်နေ့လုံးလည်း ပွဲရုံမှာမရှိဘူးဆို၊ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ သား”

“ညှိချောကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟင် အေး ရှာတာတော့ ရှာတာပေါ့ကွယ်၊ နောက်ရက်ကျ မာမိတို့လည်း လိုက်ရှာပေးပါမယ်”

“ဟင် မာမိ တကယ်ပြောတာလား”

ဝမ်းသာအားရမေ့ခွန်းနှင့် ထိပ်တင်ကိုကို အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီးတို့က သူတို့မိယာယ်အောင်မြင်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“တကယ်လိုက်ရှာပေးမှာပါ မြေးလေးရယ်၊ အခုတော့ ထမင်းစား ရအောင်”

“အဘွားတို့က ညှိချောကို လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့သဘောလားဟင်”

“အင်း အင်း အဲဒီသဘောပေါ့ မြေးရယ်၊ မြေးလေး စိတ်ဆင်းရဲ တာ အဘွားတို့မကြည့်ရက်ပါဘူး”

“ညှိချောကို သား ရှာတွေ့လည်းခေါ်လာခဲ့ပါ”

“တ တကယ်ပြောတာပေါ့နော်”

“ကဲပါကွယ် တကယ်ပြောတာပေါ့၊ အခုတော့ အဘွားတို့နဲ့ ထမင်း အတူတူစားလိုက်ရအောင် နော်မြေးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ထိပ်တင်ကိုကို တက်တက်ကြွကြွ ထမင်းစားဖို့ အတူဆင်းလိုက် လာခဲ့သည်။ ထိပ်တင်ဝေက ထိပ်တင်ကိုကို ပန်းကန်ထဲ ဆေးတွေထည့် ထားပြီး မလုံမလဲ စပ်တီစပ်ပြဲ ဖြစ်နေ၏။

“တူ တူလေး လာလာ၊ တူလေးစားဖို့ အန်တီလေးကိုယ်တိုင် ပြင်ထားတာကွဲ့”

“အန်တီလေး ချက်ထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီလေးတို့က ချက်မှမချက်ထတ်တာ ဟင်း ဟင်း ဟိုတယ်က ဝယ်လာတာ ကောင်းမှကောင်း တူလေး စား”

“ဟင် ထမင်းအနံ့ကြီးက တစ်မျိုးပဲ”

ထိပ်တင်ကိုကို ထမင်းတစ်ခွန်းစားကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့ အားလုံး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကြသည်။

“ဪ ဟိုတယ်ကချက်တာ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ဆန်မို့လို့ထင် တယ်၊ ထမင်းချည်းစားမကြည့်ခဲ့လေ တူလေးရဲ့၊ ဟင်းနဲ့ထည့်စား၊ အဲဒါဆို ဘာအနံ့မှမရှိတော့ဘူး၊ စားကြည့်တူလေး စားကြည့်”

ထိပ်တင်ကိုကို ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေပုံထည့်ပေးပြီး စားခိုင်းမှ ထိပ်တင်ကိုကို နှာခေါင်းတင်ရှုံ့ဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ စားတော့သည်။

အခုမှ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်သွားကြပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက် ကြ၏။ တစ်ခုတော့ အောင်မြင်သွားပြီမဟုတ်လား။

နောက်နေ့ကစပြီး ညှိချောဆိုသော တောသူမလေးကို အမုန်း ကြီး မုန်းကာ မေ့သွားတော့မှာပါ။ ဒါမှ တောသူမမှတ်မှာ။

“ဘာမကောင်းတာရှိလို့ လန့်ဖျပ်ပြီး ပျောက်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာတစ်
တိုက်လုံးရေတွေစိုရွှဲလို့ အအေးပတ်ပြီး သေချုပ်ရုံမယ်၊ အား အား အိမ်က
ပါချင်ပြန်ပြီ”

“သား သားလေး”

“တူလေး”

“မြေးရေ”

အိမ်သာကို ဖင်ပိတ်ကာ ဇွတ်ပြေးသွားသော ထိပ်တင်ကိုကိုမှာ
လှိုင်နဲ့ပျော့ခွေနေခဲ့သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ မျက်ဖြူပင်လန်လှလှ။

“သား”

“မြေးလေး”

“မနေ့က မာမီတို့ သားကိုဘာတွေနဲ့ကျွေးခဲ့တာလဲ”

“ဟို ဘာမှမကျွေးခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ဟိုတယ်ကအစားအသောက်တွေ
ကရား မသန့်လို့လား”

“ဟိုတယ်အစားအသောက်ပါဆိုမှ ဘာမသန့်စရာရှိလဲ၊ မာမီတို့
ထမင်းထဲမှာတစ်ခုခုထည့်လိုက်တယ်နော်၊ သားကိုမှန်မှန်ပြော၊ သားသေတာ
ကိုမြင်ချင်လို့လား”

“မ မမြင်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ ဟိုလေ သား”

“ရောဂါဖြစ်ရတဲ့ခဲစ်မြစ်ကိုသိမှ ဆေးကုလို့ရမှာနော်၊ မဟုတ်ရင်
ဝမ်းရောဂါနဲ့သေလို့ သားကိုဆွဲချနေရဦးမယ်၊ ဒီမှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့မရတော့
ဘူး၊ မျက် မျက်လုံးတွေတောင်ပြာလာပြီ”

“တူ တူလေး ဒီလိုပါကွယ် တူလေးကောင်းဖို့အတွက် အန်တီလေး
တို့ ဘိုးတော်ဆီသွားမေးတာ၊ အဲဒါတူလေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
အိမ်ဖမ်းခံရဖို့ ကံဇာတာနိဗ္ဗိဒ်အောင် အစားပင်းထည့်ခံထားရတယ်တဲ့”

“အဲဒါပျောက်ဖို့ မြေးလေး ကံဇာတာတွေပြန်မြင်တာလားဖို့အ

အခန်း (၃၁)

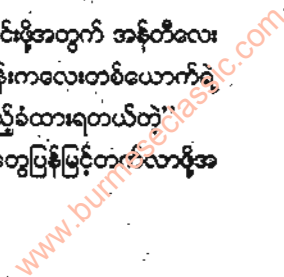
“ဖြန်း ဖြန်း”

“အောင်မလေးဗျ၊ အောင်မလေး ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

ပျော့ပျော့ခွေခွေလေး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသော ထိပ်တင်ကိုကို
ကိုယ်ပေါ် ရေစင်ရေမန်းတွေ စာဖြန်းဖြန်း ဖျန်းလိုက်၍ ထိပ်တင်ကိုကို
လန့်ဖျပ်ကာ အော်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်လက်ထဲမှ ရေဖလား၊ တစ်
ယောက်လက်ထဲမှာ ရေဘူးနှင့်တွေ့လိုက်ရတော့ ထိပ်တင်ကိုကို အရမ်းကို
ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ဘာလုပ်ကြတာလဲ အဲဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒီမှာ ညက
တစ်ညလုံး ဝမ်းတွေသွားနေလို့ သေမလို့ဖြစ်နေတာ၊ ဘာလို့ ရေနဲ့ပက်နေ
ရတာလဲ”

“ရေနဲ့ပက်နေတာမဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ သားမှာနိဗ္ဗိဒ်ကျနေတဲ့ ကံ
ဇာတာတွေတက်အောင် မကောင်းတဲ့အတိတ်နိမိတ်တွေ ကောင်းအောင်
မာမီတို့က ရေစင်ရေမန်းတွေနဲ့ ဖျန်းပေးတာပါ၊ ဒါမှမကောင်းတာတွေအားလုံး
လန့်ဖျပ်ပြီး ပျောက်သွားမှာလေ”

တွက် မကောင်းတာတွေမှန်သမျှ မစင်ထဲပါအောင် ဝမ်းနှုတ်ဆေးကျွေးလိုက်တာပါ။

“ဘာ”

“ဝမ်းနှုတ်ဆေးကျွေးလို့ ဝမ်းသွားတာ အန္တရာယ်မရှိပါဘူးကွယ်၊ မကောင်းတဲ့ ကံစာတာတွေကုန်ရင် ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဘာ အား အီး”

သူ ဒေါသဖြစ်စွာအော်လိုက်ချိန်မှာပင် ဖင်မနိုင်ဘဲဖြစ်သွားခဲန်းချီ တုန်ယင်စွာပင် သူအိမ်သာကို သွားရပြန်သည်။ ဒီမိသားစုတွေ ဘိုးတော်ကို ယုံကြည်ပြီး သူ့ကိုအသေသတ်နေကြသည်မသိ။

“သား သားလေး ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“မြေးလေး သက်သာရဲ့လား”

“ဒီပုံစံကိုကြည့်ပြီး သက်သာမလားလို့ မေးနေရသေးလား”

သူ အိမ်သာအထွက်မှာစောင့်ပြီး မေးကြသော အတွားနှင့်မာမိတို့ သူ ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။ အနိတီလေးက လာတဲ့တော့ သူ အတွဲမခံဘဲ အိမ်ရာခုတင်ထက်မှာ ပျော့ရွေစွာလှဲနေလိုက်၏။ အားလုံး သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလျက် စိုးရိမ်နေကြသည်။

“ဘိုးတော်ပေးတာ အကုန်ထည့်လိုက်တာ လက်ဆများသွားတယ်ထင်တယ်နော် မေမေ”

“အို များများသွားတော့ မြန်မြန်ကံတက်တာပေါ့အေ၊ ဟိုထဲတုန်းကနိမ့်အောင်လုပ်ပြီး အမိဖမ်းတာပါတဲ့ဆိုမှ”

“သားလေးကပျော့ပျော့ရှိတော့တယ်၊ ဆေးရုံတင်ရမလား မသိဘူး ဖြစ်ပါ့မလား မေမေ”

“ကိုယ်ကစိုးရိမ်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်လို့ အပင်းတွေကျန်နေရင် မြေးလေး ကံလုံးလုံးမကောင်းဘဲ ဟိုကောင်မလေးဆီ စိတ်ကရောက်နေမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို ဒီအစိုင်းပဲ ကြည့်နေရလား”

“ကြည့်နေရုံပေါ့၊ သေတော့မသေလောက်ပါဘူး။ ဟိုကောင်မနောက် စိတ်မကုန်ဘဲလိုက်သွားမှ ဝါတို့ရင်ကျိုးပြီးသေမှာ”

ကြားနေရသည့်စကားတွေက ညိုချောနှင့်သူ ပတ်သက်မှာစိုးရိမ်ပြီး လျှောက်လုပ်နေကြသည်မို့ ညိုချောကိုလိုက်ရှာပေးမည်ဆိုတာ သူ့ကို ထည့်စားလိုက်တာပဲပေါ့။ သူ ပျော့ရွေနေသည့်ကြားက အံကိုကြိတ်၍ လက်သီးတိုဆုပ်ထားမိသည်။

ထိုအကြိတ်အခဲကြောင့်ပင် ညိုချောကိုပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ အခုတော့ အသက်ကိုပင် မနည်းဝအောင် ရှိနေရ၏။

“ဟုတ်သေးရဲ့လားဟဲ့၊ မြေးလေး လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒီလိုနဲ့တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သမီးတို့ဖြေနိုင်မှာ ဟုတ်ဘူး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဆရာဝန်တော့ ခေါ်ပြလိုက်ရအောင်ပါ မေမေရယ်၊ နောက်မှ နောက်ကိစ္စရှင်းတာပေါ့၊ တူလေးက တော်တော်ကို အခြေအနေဆိုးနေပြီ”

“အေး အေး အဲဒါဆိုလည်း လုပ်ကြလေ၊ ဟဲ့ အို အဝတ်တွေ အလည်း ရေတွေစိုလို့များတော့မလားလည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုလုပ် ထိုက်ရင်တော့ အပင်းကတော့ ကျန်တော့မှာပဲ”

“မေမေရယ် အခုချိန်မှာ ဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့တော့၊ သားလေး မသေဖို့ကအရေးကြီးပါတယ်”

အားလုံး စိုးရိမ်တကြီး ပျာယာခတ်နေတာကို ထိပ်တင်ကိုကို ထုံးစံမသိတော့။ အရာရာဟာ သူနှင့်အဆက်ဝေးလျက် ညိုချောသည်လည်း နှုတ်ပျံ့ပျံ့အံ့။

“အခုရော ပေါင်းရမှာမို့လား။ ဒီလောက်တောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆိုက်ခိုက်နေတာ၊ အဆုံးထိ လုံးဝလက်ခံမယ့်ပုံမပေါ်ဘူးနော်”

“အေးကွာ”

ဇော်မိုးပြောမှ ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျချင်သွားသည်။ ဒီအတိုင်းဆို ဘာပဲဆို လုံးဝလက်ခံမယ့်ပုံမပေါ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူလည်း မာမိတို့ဆန္ဒကို အဆုံးထိဆန့်ကျင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မိသားစုကိုမချစ်ခင် မမြတ်နိုးလို့မဟုတ်သော်လည်း ဘဝတစ်ခုလုံး နှစ်သက်ဆိုင်သည့် နှလုံးသားရေးရာကိုတော့ အမွေအစီမံမခံနိုင်ပါ။

“ငါ ပြန်တော့မယ်ကွာ၊ ညိုချောကို လိုက်ရှာဦးမယ်”

“မင်းက ဘယ်ကိုလိုက်ရှာမလို့လဲ”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို ရွာကိုမပြန်လောက်ဘူးဆိုတော့ ရန်ကုန် ဦးထံအနဲ့ပဲ ရှာကြည့်ရမှာပေါ့”

“မင်းနေတိုင်း အဲဒီအလုပ်ပဲ လုပ်နေလို့ဖြစ်မလား။ ရန်ကုန်ဦးအနဲ့ ဆစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ရှာလို့တောင် တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး။ မိသားစုနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်ညှိပါကွာ”

“ငါဘယ်လိုညှိရမလဲ ဇော်မိုး။ ညိုချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေရင် ငါ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ညိုချောနဲ့နှစ်ယောက်အတူ ထွက်သွား ဆိုက်လို့ရတယ်။ အတိုက်အခံလုပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ အခုက ညိုချော နည်းမရှိဘူး။ ကိုယ်ဝန်လည်းမရှိဘူး။ ငါနားမှာ ညိုချောမရှိဘဲနဲ့ ငါ ဘာ လုပ်ပါမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“သက်ထားခင်ခင်နဲ့ကိစ္စက ပြီးသွားပြီလား”

“အဲဒါ ငါမသိဘူး။ စိတ်ကိုမဝင်စားတာ”

“အိမ်ကိုမလာတော့ဘူးလား။ နိုင်ငံခြားပြန်သွားပြီလား”

“တိုးရစ်တွေနဲ့ ပုဂံဘက်ထွက်သွားတယ်ဆိုလားပဲ။ အဲဒီကနေအောင်”

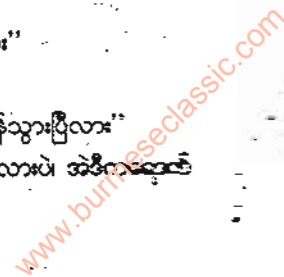
အခန်း (၃၂)

“ဟား ဟား ဟား မင်း သေတော့မလို့ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မသေ ကောင်းမပျောက်ကောင်းကွာ။ မင်းမိသားစုတွေ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ညိုချောက မင်းကိုအပင်းထည့်ပြီး ရအောင်ယူထားတာတဲ့လား။ အဲဒါတွေထွက် ကုန်အောင် ဘိုးတော်တို့ကိရိတ်တို့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေတိုက်တယ်။ တာဟား ကံနိမ့်တာတွေ ဆေးမိတာတွေ လန့်ပြီးပျောက်သွားအောင် ရေနဲ့ အပက်ခံရသေးတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း သေများသွားရင်ကွာ”

“အေး မင်းက ငါဒီလိုဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာတောင် ရယ်နိုင်သေးတာ နော်။ ငါက ညိုချောနဲ့သေကွဲကွဲရပြီလို့တောင် ထင်တာကွ”

“ဟား ဟား မင်းမိသားစုက မင်းကို ညိုချောနဲ့ကွဲဖို့ အရေးကြီး တယ်။ သေလည်းကိစ္စမရှိဘူးလို့များ လုပ်လိုက်သလားမသိပါဘူးကွာ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွာ ဒါပေမဲ့ ငါသတိလစ်သွားမှ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေခေါ်ပြီး ကုလိုက်လို့ ငါ့ကိုမင်း အခုလိုမြင်တွေ့ခွင့်ရသွားတာ၊ တာဟား ဆိုးတဲ့အဘွားတို့ကွာ။ မသေရုံတမယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီတစ်သက် ညိုချောနဲ့ဝေးပြီ”

ရင်တော့ အိမ်ကိုလာချင်လာဦးမှာပေါ့”

“ရောက်လာရင် မင်းနဲ့ကိစ္စ ဆက်စီစဉ်မှာပဲ မင်းဘယ်လိုလုပ်လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါမှလက်မခံတာ၊ ငါ့မှာညှိချောရှိတယ်၊ ငါ့နဲ့ရှိတယ်၊ သူတို့ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

“မင်းက ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးပြောနေပေမယ့် သက်ထားခင်ခင် မင်းအတူထွက်သွား အညှိခံနေရတာက ညှိချော တော်တော်ခံစားရမယ့်တော့ပေါ့”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကမတတ်သာလို့ပါ။ ညှိချောက ယောက်ျားလေးလိုနေနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တခြားဆင်ခြေပေးပြီး ငြိမ်ရတဲ့အခြေအနေလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ညှိချောကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည်ပေးနေမှာပါပဲ၊ မင်းစိတ်ဆင်းရဲမှုလည်းပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဓိကတော့ အားလုံးပြေလည်နေတဲ့သဘောဖြစ်မှာပါ”

“မင်းက ဒါတွေ ဘာလို့ဒီလောက်သိနေတာလဲ”

“ဟင်”

“ညှိချောက အားလုံးရင်ဖွင့်ထားသလိုပဲ”

“အာ မ ဟုတ်ပါဘူးကွ မင်းကလည်း။ ညှိချောအကြောင်း ရွာမှာအတူနေလာကတည်းက မင်းရော ငါရောသိခဲ့ကြတာပဲ၊ ပြောနေတဲ့ညှိချောဘဝက သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ရွာမှာဆွေမျိုးသားချင်း နေရတော့လည်း အနှိမ်ခံနေရသလိုပဲ၊ ဘဝက ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာတော့လည်း”

“တော်ပါတော့ကွာ”

နားထောင်ရက်သလို ထိပ်တင်ကိုကို ခေါင်းကိုခါလိုက်မိသလို

ညှိချောဘဝကို သူတွေ့မိလို့ပဲ ရုတ်ခွဲမိတာမဟုတ်လား။ ညှိချောနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆက်ဆံထိမခံချင်တော့သည့်ခံစားမှုသည် ညှိချောကို ပို၍ချစ်လာတာကြောင့် ဖြစ်မည်။

“ညှိချောကို ငါအရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ၊ ဒီရက်အတွင်းမှာ သူ ရွာချောက်ရင် ဘယ်မှာနေနေလဲ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ ငါအရမ်းကိုစိုးရိမ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုဆက်သွယ်သင့်တာပေါ့၊ အခု ညှိချောက ငါ့နားမှာမရှိတော့ ငါဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“မင်းမေတ္တာမှန်ရင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

“ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ငါမစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ငါဘာလုပ်လဲ”

“မင်းအိမ်နဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်အရင်လုပ်ပါကွာ၊ မိဘ မကြည့်ပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေတာတော့။ ညှိချောကို အပူတွေထပ်ပေးသလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ”

ညှိချောဘက်က ရပ်တည်ပေးနေသော ဇော်မိုးကို သူဘာပြောတာမည် မသိပေ။ အိမ်နှင့်အဆင်ပြေဖို့ကပဲ အဓိကလား။ ဒီပုံစံနှင့် သယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင်ပြေအောင်နေလို့ရမှာလဲ။

ညှိချောနှင့်သဘောမှတူမချင်း ကိုယ်ဘက်ကလည်း အလေ့အကျင့် လုံးဝမစဉ်းစားထားပေ။ ညှိချောအတွက်ဆို နှလုံးသားနှင့်အသက်ကိုပါ ဆုံးရှုံးခြင်းထက်ပိုပြီး သားရဲ။

အလိုကျ မြှောက်ပင်ပေးနေတာကို သက်ထားခင်ခင် သဘောတွေ
အလုပ်က စားပွဲပေါ်က နွားနို့တွေ ကိတ်မုန့်တွေ သစ်သီးတွေနှင့် နန်းကြီး
သစ် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေကို အားရပါးရ စားနေခဲ့သည်။ ဒေါ်ထိပ်
သိကြီးတို့သားအမိ သုံးယောက်က သက်ထားခင်ခင်စားတာကို ပါးစပ်တွေ
အာတွေရွဲစောင်းလောက်အောင် အားကျနေခဲ့ကြ၏။

“တကယ်ကို အားရပါးရပဲကွဲ့၊ တို့တွေလည်း အဲဒီလိုစားနိုင်ချင်
လိုက်တာ တကယ်ပဲ”

“ဟိုမှာ သက်ထားကိုယ်တိုင် ချက်စားတာမျိုးရှိလားဟင်”

“ဘယ်ချက်စားပါ့မလဲ၊ ချက်မှမချက်တတ်တာ၊ စီးပွားရှာတယ်
ငွေရှာတယ်ဆိုတာ သက်သေသင့်သက်သာနေချင်လို့လေ၊ အိမ်ဖော်ကို ငွေ
အနိုင်တာပေါ့”

“ဪ အေးပါကွယ်၊ ငွေရှာနိုင်တဲ့သူပဲ၊ မိန်းကလေးပီပီသသ
အချက်အပြတ်နိုင်နင်း အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့အန်တီရယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင်လေ စီးပွားရေးတကယ်လုပ်
နေတဲ့မိန်းမတွေက လင်ယောက်ျားကို သာယာမှုကောင်းကောင်း မပေးနိုင်
တာ အငယ်အနောင်းထားထား စပွန်ဆာထားထား သဘောထားကြီးကြီးနဲ့
နိုင်ပြီကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူတို့စီးပွားရေးနဲ့ မနိုင်
နိုင်ပြီပြီ၊ စိတ်ဖိစီးမှုများလာရင် မိန်းမလင်ငယ်နေနေ၊ အပျော်ရှာရှာ
စားလည်မှုနဲ့ခွင့်လွှတ်ကြတာပဲ”

“ဟဲ့ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်”

“ဪ အဘွားရယ် အဲဒါ ခေတ်မီတာလေ၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှု
သစ် သက်ထားလည်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ တွေးထားတယ်၊ လက်ထပ်တယ်ဆို
သေလို့လည်း ကိုကို ဘယ်လိုနေနေ ခွင့်ပြုမှာပဲ၊ သက်ထားက စီးပွားရေး
သစ်ပြီး ငွေရှာရမှာမဟုတ်လား”

အခန်း (၃၃)

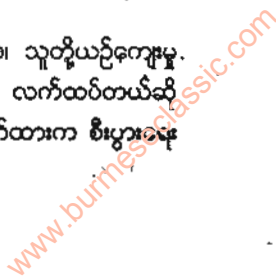
“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမပြေစရာရှိလို့လဲ၊ ငါ
လေးက အဘွားတို့စကားတစ်ခွန်းပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သက်ထားရယ်၊ သားလေးက အရမ်းကိုလိမ္မာတာ
ဒီသားစုစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်တဲ့ကလေးလေ၊ တက္ကသိုလ်
တစ်လျှောက်လုံး ရည်းစားတစ်ယောက်မူကို မထားခဲ့ဘူး”

“သက်ထားကို လက်ထပ်ရမယ်လို့ ပြောထားလို့လေ၊ ရည်းစား
တွေဘာတွေ ထားရင် ရှုပ်နေဦးမှာမဟုတ်လား၊ တကယ်ကိုလိမ္မာတဲ့သူ
ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်း ဟင်း သက်ထားလည်း မာမိတို့ပြောထားတည်းက ကို
ကိုလက်ထပ်ရမယ်ဆိုပြီး ရည်းစားတစ်ယောက်မှမထားခဲ့ပါဘူး၊ အန်တီတို့ရယ်
ပညာသင်တယ် စီးပွားရေးလုပ်တယ်၊ အစားစားတယ်၊ ဟင်း ဟင်း အဲဒါ
တော့ ဝိတ်ထိန်းနေတာလေ ဝိတ်ကျသွားမှာစိုးလို့”

“ဝတော့ လုတာပေါ့ကွယ်၊ အစားတွေ ဝဝဖြိုးဖြိုး ကောင်းကောင်း
စားနိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်၊ တချို့ဆို ဝိတ်
ရှိရဲ့နဲ့ ဝယ်လည်းစားနိုင်ရဲ့နဲ့ များများမစားနိုင်လို့ မစားရဘူး၊ ကောင်းထင်
ကောင်းတယ် စားသာစား ဟင်း ဟင်း”

“သဘောထားကြီးလိုက်တာကွယ်၊ တူလေးတော့ ကံကောင်းပြီ”
“သက်ထားကိုလည်း လာချုပ်ချယ်လို့မရဘူးနော်၊ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ ယောက်ျားသားပေါင်းစုံနဲ့ တစ်ခုတင်ထဲအိပ်အိပ်၊ သွားရင်းလာရင်းဟိုတယ်မှာနားရင်းနဲ့ စိတ်အာသာပြေ တစ်ပတ်တန်သည် တစ်လတန်သည် ပေါင်းဖက်လိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒါလည်း သူ့ဘက်က သဘောထားကြီးပေးမှဖြစ်မှာ”

“ဗုဒ္ဓေါ့”

ကြားရသည်စကားတွေက ကြက်သီးထစရာပို သားအမိသုံးယောက် အကြည့်ဆုံလျက် ပန်းတွန့်သွားကြသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတော့မပျက်ခဲ့ကြပါ။

“အဟင်း ဟင်း ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ သက်ထားဘက်က သဘောထားကြီးပေးရင် သားဘက်ကလည်း သဘောထားကြီးပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဆို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေပြီဆိုရင် သက်ထားမပြန်ခင် ဧစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာလေး လုပ်သွားပါလားကွယ်”

“သက်ထားမိဘတွေက သူတို့မပါလည်း သမ်းဆန္ဒရှိရင် ဒီစေ့ဆွေမျိုးသားချင်းရှိတာလေးနဲ့ ဧစေ့စပ်မယ်ဆို ဧစေ့စပ်ခဲ့ပါလို့ ဖုန်းဆက်ပြောတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သက်ထားကိုလည်း မာမိတို့ ဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်၊ သက်ထားကလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပုဂံရောက်သွားတော့ ဒါကိုမပြောဖြစ်သေးတာပါ။ အားလုံးအဆင်ပြေနေတာဆိုတော့ မနက်ဖြန်လောက်ကို တရားသူကြီးနဲ့ရှေ့နေနဲ့ အသိမိတ်ဆွေ တချို့ဖိတ်ပြီး ဧစေ့စပ်ပွဲလေးလုပ်လိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်မလား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အကျင့်နဲ့ ဧစေ့စပ်တယ်ဆိုပေမယ့် တရားဝင်ဖြစ်တာပါပဲ”

“ဒါဆို စီစဉ်လိုက်မယ်လေ၊ အသိမိတ်ဆွေတချို့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး

ဖိတ်လိုက်ရင် ရတာပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲကျမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် အဆင်ပြေတယ်”

“သား လုံးဝသဘောမတူပါဘူး၊ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ အဘွားမာမိ အန်တီ”

“ဟင် သား”

“မြေးလေး”

“တူလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်”

သက်ထားခင်ခင်ရှေ့မှာ ထိုသို့ပြောလိုက်၍ အားလုံးမျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားကြသည်။ ထိပ်တင်ကိုကို ခပ်တည်တည်တင်းတင်းနှင့်ပင်

“သက်ထားခင်ခင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဧစေ့စည်းမစပ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ ကျွန်တော်ချစ်လို့လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမရှိပါတယ်”

“ဟင် ဘာ ဘယ်လို”

“သား သားဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တရားကို ပြောနေတာ၊ သား လိမ်ညှာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မာမိတို့အားလုံးသိပါတယ်”

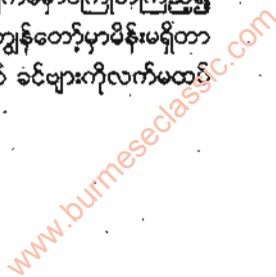
“မြေးလေး မင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အန်တီ၊ ကိုကိုက တက္ကသိုလ်မှာတောင် ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက်မှမထားခဲ့ဖူးဘူးဆို”

ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီးတို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ ထိပ်တင်ကိုကိုက သက်ထားခင်ခင်မျက်နှာကို မလိုလားစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“တက္ကသိုလ်မှာမထားခဲ့ပေမယ့် အခု ကျွန်တော့်မှာမိန်းမရှိတာ ထကယ်ပါ အမှန်တရားပါ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗျာ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတာနဲ့ နောက်ထပ်မိန်းမ မယူရတော့ဘူးတဲ့ လား။ သက်ထား သူ့ကိုနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက လူသိ ရှင်ကြား လက်ထပ်ထားတာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သက်ထားတို့ကတော့ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ဪ နိုင်ငံခြားမှာ ဒါမျိုးတွေက ဖထူးဆန်းပါဘူးဆို”

“သားရယ် သက်ထားက ဒီလောက်သဘောထားကြီးပြီး နားလည် မှပေးနေတာကို သားက ဘာကိုလက်မခံနိုင်ဖြစ်နေတာလဲ။ လက်ထပ်ပြီးရင် သက်ထားနောက်လိုက်သွား ပြန်လာရင် ညှိချောကိုတွေ့ချင်တွေ့လိုက်”

“ဟုတ် ဟုတ်သားပဲ တူလေးရဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ကောင်း လဲ”

အားလုံးကို ထိပ်တင်ကိုကို စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်သလို ကြည့်ကာ ထိပ်တင်ကိုကို ကျွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလျက်

“တော်ကြပါတော့ဗျာ မာမိတို့ အန်တီလေးတို့အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာ တွေမဟုတ်ဘူးလား။ မြန်မာလူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာတွေမက်မော ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပျက်စီးအောင်လုပ်မလို့လဲ။ သား အဲဒီလိုလုံးဝမလုပ် နိုင်ဘူး။ သက်ထားခင်ခင်က နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး ဒါမျိုးကိုဂုဏ်ယူစရာလို အတုခိုး နိုင်ပေမယ့် သားကတော့ ရှုံးမုန်းတယ်။ စက်ဆုပ်တယ်။ သား ညှိချောအပေါ် သစ္စာရှိမှာပါ။ ဘယ်လိုမိန်းမကိုမှ သားနှလုံးသားထဲ ဘဝထဲတို့ ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မြေးလေး မင်းအဲဒီလိုလုပ်ရင် အဘွားတို့က အမွေပြတ်စွန့်လွှတ် မှာနော်”

“ရတယ် သားမှာခြေတွေလက်တွေရှိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ကောင်းနေသရွေ ညှိချောကို သား မငတ်အောင်ရှာကျွေးနိုင်တယ်။ အဘွား

တို့ကို ဝိုခိုပြီး သားနှလုံးသားကိုတော့ အသေမသတ်နိုင်ဘူး”

“သား မင်းအဲဒီလောက်သတ္တိကောင်းစရာမလိုဘူးလေ။ သားက မာမိတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ဦးတည်းသောမြေးလေးလေ။ မင်းကို အဲဒီလိုပစ်စလက်ခတ် လွှတ်လိုက်နိုင်မှာလား”

“ဒါဆို ညှိချောကို မာမိတို့လက်ခံနိုင်မှာလား”

“ဒါကတော့ သား။ ဘယ်လိုမှ သားနဲ့မအပ်စပ်တဲ့ တောမြူဆို ကြားက မိန်းကလေးနဲ့ သားကို သဘောတူနိုင်မှာလား။ အစစအရာရာ သာလွန်ကောင်းမွန်ပြီး နားလည်မှုရှိတဲ့သက်ထားခင်ခင်ကိုပဲ”

ထိပ်တင်ကိုကို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာမိ။ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးမျိုးနဲ့ သား ဘဝကိုအနစ်မွန်းမခံနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့မာမိတို့ ဖွတ်အတင်းစိမ်မယ်ဆိုရင် လည်း အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တာပဲ ခံပါမယ်”

“တူလေးရယ် သက်ထားရှေ့မှာ ဘယ်လိုတွေ ပြောနေတာလဲ တွယ်။ သက်ထားလေးကို အားနာစရာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အားမနာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် စကားအကုန်ပြောပြီးပါပြီ။ ဒါမှ အန်တီ လေးတို့ ရှေ့ဆက်တိုးစီစဉ်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့ ကျွန်တော့် တို့ လူငိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့”

ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်မှာ ထကယ်မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ညှိချောမရှိလို့ လွမ်းနေရသည့်ကြားထဲမှာ ဒီကိစ္စ တို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်နေချင်ကြသေးသည်။

သူ့ဘဝအတွက်ကတော့ - ညှိချောပါပဲ။ ကျန်တာတွေ ဘာမှ မတော်မောချင်။ အရာရာမြင်မြင်သမျှ လွမ်းလောက်စရာမို့ ညှိချောရေး မြန် ဖြစ်အောင်တော့။

ကို ပစ်ခတ်ခတ်လှုပ်လိုက်တာ ငါ့ကိုစော်ကားတာအဲ၊ မင်းနားလည်လား တို့ကို”

“ဆော ဆောရီးပါ အောင်သက်ရာ၊ အဲ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ အခု ငါ့ညီမက မင်းအိမ်မှာရှိလို့လား”

“မ မရှိ”

“ကဲကွာ ခွပ်”

“အောင် အောင်သက် ဟာကွာ မင်းကလည်း”

ဒီတစ်ခါအထိုးမှာတော့ ကိုကိုနာခေါင်းက သွေးတွေထွက်လာ သည်။ ဖော်မိုးက ကိုကိုကိုဆွဲထူပြီး ဆက်တီခုံဆီ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အောင်သက်က နောက်ကလိုက်လာပြီး မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဆဲပင်။

“ကိုကိုရာ မင်းလုပ်ရက်တယ်ကွာ၊ မင်းတကယ်ချစ်တယ်ထင်လို့ ငါ့ညီမနဲ့လက်ထပ်ခိုင်းခဲ့တာ ကိုကို၊ မင်းအခုလို အချိုးချိုးမယ်ဆိုရင်”

“ခ ခဏလေး အောင်သက်၊ မင်းထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ညှိချောကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မိသားစုက လက်မခံ နိုင်မှန်းသိရဲ့နဲ့ ညှိချောကိုလက်ထပ်ယူခဲ့တာပဲ၊ အတူနေလို့ရအောင်လည်း နှစ်ယောက်သဘောတူရအောင် ဖန်တီးပြီးနေခဲ့ကြတယ်”

“မင်းအိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်တာတော့ မင်းမသိလိုက်ဘူး၊ မဟုတ် လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ငါမရှိတဲ့အချိန်ဖြစ်သွားလို့ ငါ မသိလိုက်တာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ညှိချောကိုတစ်ချိန်လုံး လိုက်ရှာ နေခဲ့တာပါ၊ အလုပ်တောင် လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါမင်းကိစ္စ မင်းဘက်ကပေါ့လေ့မှာပဲ၊ မင်းက အဓိကမဟုတ် တောင် မင်းအသိုက်အဝန်းက အရမ်းကိုလွန်လွန်းတယ်၊ မင်းလည်း သူ့အိမ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ အေးတိအေးစက်နေခဲ့တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ညီမ ဘယ်မှာ

အခန်း (၃၄)

“ဖောင်း ခွပ်”

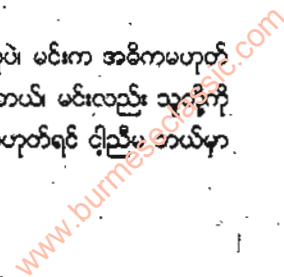
“ဟာ အောင်သက်”

“ကဲကွာ ခွပ် ခွပ်”

“အောင် အောင်သက် ဟိတ်ကောင်ဟာ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ လွန် မယ် ဟိတ်ကောင် တော် တော်ပါတော့ကွာ”

ထိပ်တင်ကိုကိုကို ဆွဲရုန်းထိုးကြိတ်လိုက်သော အောင်သက်ကို ဖော်မိုး ခွတ်အတင်းဖက်တွယ် တားဆီးလိုက်ရသည်။ ထိပ်တင်ကိုကိုက အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနှင့်အိမ်ကို တစ်ခါတည်းရောက်ချလာသည်။ ဒါတောင် ကိုကိုကိုအရင်မြင်လိုက်သူက ညှိချောပါ။ ကိုကိုကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် ညှိချောက ကယုကသီ အိမ်ထဲကိုဝင်ပုန်းသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အောင် သက်အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး မပေးမမြန်းနှင့် ကိုကိုကိုထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ကိုကို၊ မင်း မင်းကိုငါ ဘာပြောလိုက်လဲ ဘာမှာ လိုက်လဲ၊ ငါ့ညီမကို မင်းသည်းမခံနိုင်ရင် ပြဿနာတွေတက်လို့ မပေါင်းနိုင် ရင် ငါ့ဆီကိုပြန်အပ်လို့ မပြောလိုက်ဘူးလား၊ ဟိတ်ကောင်၊ မင်းအခု ငါ့ညီမ

ရှိမယ်ဆိုတာ မင်းသိရမယ် ခန့်မှန်းနိုင်ရမယ်။ ရှာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက် ကိုလူတိုင်းပြောတတ်တယ်ကွ။ အခုတော့ ငါ့ညီမကို ငါပြန်ခေါ်သွားတော့ မယ်”

“ဘာ ဘယ်လို မင်းညီမကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာက”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ငါ့ညီမကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ ရမှာလား”

“ဟင် ဘာ ညီ၊ ညီချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်၊ မင်းတကယ်ပြော တာလား။ ညီ၊ ညီချောက ဘယ်မှာလဲ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ကျွတ် မင်းဘာမှမသိသေးတဲ့ကောင်ပါလား”

အောင်သက် ပြောထွက်လိုက်တာ ဇော်မိုး တားချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စတွေက ညီချောဆန္ဒအရ ဇော်မိုး ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့ရတာပါ။ ကိုကို သူ့အိမ်နှင့်ပြဿနာတက်ပြီး အတိုက်အခံတွေဖြစ်မှာစိုး၍ သူမ ရှောင်တိမ်းနေ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်က မထွက်ခင်ကတည်းက ဇော်မိုးနှင့်အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီး ဖုန်းကိုအိမ်မှာထားပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူမကို မလိုလားလက်မခံသော မိသားစုကို မပြစ်မှားချင်ပေမယ့် မိန်းကလေးမာနကြောင့် ထပ်ဆုံဆည်းဖို့ မမျှော်လင့်ချင်တော့ဘူးဟု ပြော သည်။

ကိုကိုတစ်မျက်နှာ ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် ချစ်မြတ်နိုးလွန်း မခွဲနိုင်လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် သူမအတွက်နှင့် မိသားစုတွေအားလုံးကို အတိုက်အခံတွေလုပ်ပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တာတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာတွေ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် သူမ ဒီမှာရှိနေသည်ဆိုတာ ကိုကိုကိုပြောမပြေဖို့ ဇော်မိုး ကိုအသနားခံကာ တောင်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်ကိုကို ခံစားနေရတာကို ကိုယ်ချင်းစာပေမယ့် ညီချောဆန္ဒအရ ဇော်မိုးမှာ မျှီသိပ်နေခဲ့ရခြင်းပင်။

အခုမနက် အောင်သက် ရောက်လာလို့ အသိပေးသင့်သလောက် ပေးခဲ့သော်လည်း အလုံးစုံရှင်းမပြရသေး၍ ကိုကိုအပေါ် အောင်သက် အထင် လွှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ညီချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ အောင်သက်ပြောလို့ သိသွားသော ကိုကိုက နေမထိထိုင်မသာ သွေးဆူတုန်လှုပ်သွားဟန်တူ သည်။

အောင်သက်လက်ကို အတင်းဆွဲကာမေး၏။ အမြင်မကြည့်ဖြစ်နေ သော အောင်သက်က ကိုကိုလက်ကို ဆတ်ခနဲ ခါချလိုက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်စွာနှင့်

“ငါ့ညီမကိုလက်ထပ်ထားပြီး မင်းဘာတာဝန်တွေ ကျေသလဲကိုကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်သာသာ မင်းထားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ညီချောအိမ်က ထွက်သွားရတာလည်း မင်းမသိဘူး။ ငါတို့ကိုပြန်အပ်ပါဆိုတာလည်း အ ကြောင်းမကြားခဲ့ဘူး”

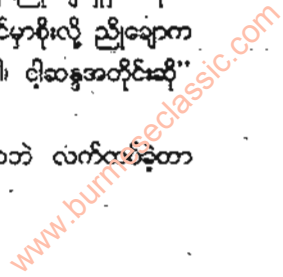
“အဲဒါက”

“ငါ့ညီမက မင်းအပြစ်တင်ခံရမှာစိုးလို့ ငါတို့ကို အသိပေးပါနဲ့လို့ ထားခဲ့လို့တဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီချောမှာ အဲဒီလိုဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းက ယောက်ျားပီသစွာနဲ့ အသိပေးသင့်ဘူးလား။ ဒီလိုမျိုးပျောက်သွား ဖိတယ်ကွာဆိုပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောသင့်ဘူး ထား ကိုကို”

“ဆော ဆောရီးကျွာ ငါ့မှားသွားပါတယ်။ ငါရွာကိုလိုက်ဖို့အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်မိုးက ရွာမှာညီချောရှိမှာမဟုတ် ဘူး။ အောင်သက်တို့မိသားစုသိရင် မင်းကိုအပြစ်တင်မှာစိုးလို့ ညီချောက ထုံးဝသွားမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဇော်မိုးက တားနေခဲ့လို့ပါ။ ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းဆို”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ပြောပါဦး”

“ငါ ညီချောကို အရမ်းချစ်လို့ မတွေ့ဝေဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာ

မင်းသိမှာပါ အောင်သက်ရာ၊ တော်တန်ရုံခန်းကလေးကို ငါစိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်တာ၊ ဝတ္တရားတွေ လစ်ဟင်းခဲ့ရတာလည်း မာမိတို့ကြောင့်ဆိုတာ ငါ ရှင်းပြထားသားပဲ။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်မယ့်ဆင်ခြေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ညှိချောမှာသာ ငါရင်သွေးလေးရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါ မာမိတို့ကို အတိုက်အခံ လုပ်မှာပါ။ ငါ့ကိုသာအဖြစ် မြေးအဖြစ် တူအဖြစ်က အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်လည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အဲဒီပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်မှာမို့လို့ ညှိချောက သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိတာ မပြောခဲ့တာတဲ့ကိုကို၊ မင်းမိဘအသိုက်အဝန်း လက်မခံတာကို ဝမ်းနည်း တယ်ဆိုပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးသားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာထွဲ ခဲပဲ အိမ်ထဲကမောင်းထုတ်ခံရတဲ့အတွက်တော့ မာနထိခိုက်တာအမှန်ပဲတူ မင်းပြန်လာမှ ပြေလည်အောင်ညှိနှိုင်းတာမျိုး နှင်ထုတ်လိုက်တာမျိုးဆိုလည်း အခုက ရန်ကုန်မှာဖော်မိုးလို အသိအကျွမ်းသာမရှိရင်”

“ဟင် ညှိ ညှိချောကို မင်းခေါ်ထားတာလား ဖော်မိုး”

ဖော်မိုးဘက် လှည့်ကာ ကိုကို ပျာပျာသလဲ မေးသည်။ ဖော်မိုးထ မသက်မသာ သက်ပြင်းစေ့ချ၍ ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် ညှိချော မင်းတို့အိမ်ကထွက်မလာခင် ငါ့ဆီရုန်း ဆက်တယ်။ သူ့လာတတ်တဲ့နေရာမှာ သူ့ကိုလာခေါ်ပါဆိုပြီး ချိန်းထား သူ့မှာ သွားစရာနေရာမရှိဘူး။ ရွာကိုလည်း မပြန်ချင်ဘူးတဲ့ ကူညီသင့်တယ် ထင်လို့ မေမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွင့်တောင်းပြီး ငါ ညှိချောနဲ့ ခေါ်ထားခဲ့တာ”

“မင်း မင်းကွာ ငါ့ကိုဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ၊ ငါ ညှိချောနဲ့ လွမ်းဆွေးတမ်းတနေခဲ့တာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“ညှိချောက ခုန အောင်သက်ပြောသလိုပဲ ဆန္ဒရှိနေတဲ့အတွက် ညှိချောဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ရက်ဘူး”

“ဒါ ဒါဆို ညှိချောရော၊ ညှိချော ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိဘူး”

“ဘာ မင်းခုနကပြောတော့ မင်းခေါ်ထားတယ်ဆို၊ ခေါ်ထားရင် နို့ရမှာပေါ့ ဘယ်မှာလဲ ညှိချော”

“ညှိချော မင်းကိုတွေ့ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာ သူ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆို ငါတာဝန်ယူရမှာပေါ့၊ မာမိတို့ကိုလည်း ငါရင်ဆိုင်ရပြီး ရင်ကော်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းဆိုလည်းဆင်း သာရဲတယ်”

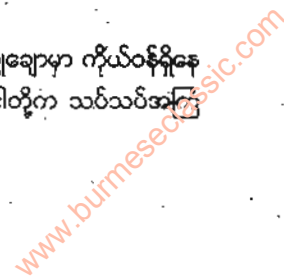
“အဲဒီလိုတွေဖြစ်မှာမို့လို့ ညှိချောက မင်းနဲ့မတွေ့ချင်တော့တာ၊ ဒီဘာတွေက လက်မခံဘဲ မင်းအဲဒီလိုစွန့်စားလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းဆင်းရဲတွင်း နက်မှာ ဒုက္ခရောက်မှာမို့လို့ သူ ဝိုက်ဝိုက်မမဲနဲ့ မင်းဘဝထဲ ဝင်လာမှာမဟုတ် ဘူး”

“ကျွတ် ဟာကွာ အိမ်ပွယ်မရှိတာပဲ၊ ချစ်ရင် ဘာမဆိုအတူတူ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအတူ၊ ဒုက္ခရော သုခရော အတူခံစား ခံစားရမှာ၊ ညှိချောသတ္တိမရှိတာပဲ”

“မင်းကြောင့်ပါ၊ သူကတော့သူ၊ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးမဆို ရင်ဆိုင် နိုင်တယ်၊ လောကခံကိုအန်တုနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုချစ်လို့ မြေတောင် ကြောက်ပြုစောင့်ရှောက်လာတဲ့သူတွေကို မင်းကျေးဇူးကန်းသလိုဖြစ်မှာမို့လို့ သူ ဝေးဝေးမှာပဲနေတော့မှာ၊ ညှိချောကို မင်းတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မင်း သူ့ရဲ့မှာက တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းမိဘတွေနဲ့အဆင်ပြေအောင်လုပ်၊ ညှိချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ နိုင်တာနဲ့ စည်းရုံးချင်လည်း စည်းရုံးပေါ့ကွာ၊ ဒါ ငါတို့က သပ်သပ်အကြံ သဘောပါ”

ညိုချောနှင့်တွေ့ခွင့်မရတာမို့ သူ ဝမ်းနည်းကာ ငိုချပစ်လိုက်ချင်
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ညိုချောဆန္ဒကို အလေးအနက်ထားသင့်သည်
ထင်သည်။ ညိုချောအနေနှင့်လည်း မိဘအသိုက်အဝန်း လက်ခံမှုမရှိသည့်
အတွက် ရှေ့တိုးဖို့ ဘယ်စဉ်းစားတော့မှာလဲ။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဖော်မိုးတို့ပြောသလို
မိသားစုကို အဆင်ပြေအောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူသည်ကိစ္စတော့ မဟုတ်
ပေ။ ဒါပေမဲ့ သူ ကြိုးတော့ကြိုးစားရမှာပါ။ ညိုချောမှာ သူ့ရင်သွေးထေး
လွယ်ထားရပြီဆိုတာကြောင့် သူ ဘာကို။

အခန်း (၃၅)

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ညိုချော၊ နင်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ငါတို့
ပြောလိုက်ရတာ၊ တကယ်ဆို ကိုကိုကသတ္တိရှိတယ်၊ နင်က ဘာတွေဝေပြီး
ကြောက်နေတာလဲ”

ပုန်းနေရက ပြေးထွက်လာပြီး ကိုကိုကားလေးထွက်သွားရာသို့
ချွန်ငေးကြည့်ရင်း ငိုချလိုက်သော ညိုချောကို စိတ်မကောင်းစွာ ဆူပူမှာနိမ
ဆိုက်မိသည်။ ညိုချောမျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် ပွတ်သပ်သုတ်
သည်။

“ကိုကို အဲဒီလိုတွေဖြစ်နေတော့ ကျုပ်စိတ်မကောင်းလိုပါ အစ်ကို
ဆော်မိုးရယ်၊ ကျုပ်အပေါ် ကိုကို ဒီလောက်ထိတန်ဖိုးထားမယ် ကျုပ်မထင်မိ
ဘာအမှန်ပါ”

“အေးလေ အဲလိုတန်ဖိုးထားမှန်းသိရင်လည်း နင်တို့နှစ်ယောက်
နှစ်စားသင့်တာပေါ့၊ ဘာလို့စိတ်ဒုက္ခတွေခံနေကြမှာလဲ၊ ရင်သွေးလည်းရှိနေ
ဦးစွာ”

“အဲဒီစွန့်စားမှုက ခဏတာပျော်ရွှင်ဖို့အတွက်၊ မိုက်မဲလိုက်တာနဲ့

အတူတူပါပဲ၊ ပြီးရင် မပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှုကိုကိုကို သူ့မိသားစုက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ကိုကိုဘာလုပ်မှာလဲ ကျုပ်က တောသုခဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပေမယ့် တစ်သက်လုံး ရွှေမင်းသားလေးလိုနေလာတဲ့ကိုကိုက ဘယ်လောက်ထိ ဒဏ်ခံနိုင်မှာလဲ”

“သူ့မိဘတွေက တစ်သက်လုံးပစ်မထားပါဘူးဟာ၊ ကိုကိုက သူတို့အားလုံးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမြေး၊ သားတူလေးဖြစ်တဲ့အတွက် ကြာကြာပစ်မထားနိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ်က အဲဒါကိုကြောက်တာ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့သား သူတို့မြေးကို ကြာကြာမပြတ်နိုင်လို့ ပြန်ခေါ်ရင်တောင် ကျုပ်ကိုတော့ ကြည်ဖြူမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါဆိုရင် ကိုကိုပဲစိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့”

ညိုချောပြောသလို နားထောင်ပြီး အောင်သက်က ထောက်ခံသင်ခေါင်းညှိတိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ငါ့ညီမပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်ဖိစီးမှုများပြီးစိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စ ငါလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုကိုစိတ်ငါလည်းသိသွားပါပြီ၊ ဒီကောင် ကြောရန်ကြံတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညိုချောကို နှင်ထုတ်လိုက်တာလည်း သူ့မရှိတဲ့အချိန်ဆိုတော့ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“သူ တကယ်ကို ညိုချောကိုလိုက်ရှာပါတယ်၊ ဒီကောင် ခံစားရတဲ့တွေ့ရင်ဖွင့်တာလည်း ငါသနားမိတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညိုချောဆန္ဒက တစ်ခုဖြစ်နေတော့ ငါ့အိမ်မှာ ညိုချောရှိနေတာ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောသာဘူး”

“အေးကွာ မင်းမိဘတွေ မငြိုငြင်လို့တော်သေးတာပေါ့၊ သူ့မတွေ့ရတော့ ငါ့ညီမကို စောင့်ရှောက်ထားတာ ကျေးဇူးတင်စကားပေးမပြောရဘူး”

“မေမေတို့လည်း ကိုကိုနဲ့ညိုချောကိစ္စ ငါမြေ့ပြထားလို့ အကြောင်းစုံသိနေတာလေ၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ ညိုချောရောက်လာတော့လည်း သမီးတစ်ယောက်လိုကို ကိုယ်ချင်းစာပေးကြပါတယ်၊ အခု နယ်က ဘိုးဘိုးကြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မတတ်သာလို့ မိသားစုလိုက်သွားကြတာ၊ အဲဒါ အိမ်မှာနေခဲ့တဲ့ ညိုချောနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လည်း မသင့်တော်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ညိုချောက မင်းကိုအသိမပေးချင်သေးပေမယ့် ငါတလုမ်းခေါ်လိုက်တာ”

“အသိမပေးရင် မင်းကိုအကြာကြီး ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့ဘူး၊ ငါကတော့ ညိုချောကို ရွာပြန်ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်၊ တိုတိုက သူ့မိဘတွေနဲ့ဘယ်အချိန် အဆင်ပြေမယ်မှန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ကလည်း လွယ်ထားရသေးတာ၊ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူး၊ ရွာမှာဆို သူ့တိုက်ရစ်ကလို့ရတာပေါ့”

“ဟင်”

ညိုချော ထိတ်လန့်ပျာယာခတ်သလိုလေး ဖြစ်သွားသည်။ သူမအပြန်ချင်ပါ။ ကိုကိုနှင့်အဝေးကြီးမှာ ရွဲမနေနိုင်ပါ။

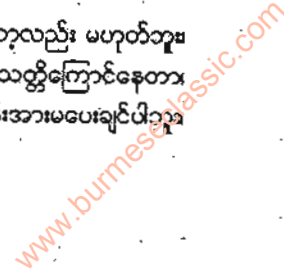
ဒီမှာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုသတင်း ကိုကိုအကြောင်းတွေကို ဖော်မိုးကတစ်ဆင့် ကြားနေရသေးသည်မဟုတ်လား။

“ကျုပ် ကျုပ်ရွာပြန်မလိုက်ချင်သေးဘူး အစ်ကိုအောင်သက်”

“ဘာ နင်ကဘာလို့ပြန်မလိုက်ချင်ရတာလဲ၊ ဖော်မိုးတို့ကိုလည်း ဘာနာဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာနင်က ဘယ်သူ့အားကိုးဖို့ရှိလို့လဲ”

“ကိုကို”

“အေး အဲဒီကိုကိုက စွန့်စားရအောင်ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က သတ္တိရှိတယ်၊ နင်ပဲ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့နဲ့ သတ္တိကြောင်နေတာ၊ ငါ့ဆန္ဒက ဘာဆိုတာသိနေတဲ့အတွက် ငါလည်း တွန်းအားမပေးချင်ပါဘူး၊ ငါ့သင့်တာကို နင်ကစဉ်းစားရမှာ”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုအောင်သက်ရယ်၊ အစ်ကိုတော်ဖိုး တို့အိမ်မှာ ကြားကြာမနေသင့်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ကျွတ် အောင်သက် မင်းလည်း အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ညိုချော နင်လည်း အဲဒီလိုမတွေးနဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာ ဖယ်လောက်နေနေ အားနားစရာမလိုဘူး မေမေတို့ကလည်း ခွင့်ပြုတယ်၊ ကိုကိုဘက်က အဆင်ပြေလာတဲ့အထိ ညိုချော စောင့်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် စောင့်ပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား သူ့အိမ်နဲ့အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ယုံကြည်ချက်မရှိဘူး၊ ကိုကို နှစ်ယောက်အတူစွန့်စားမယ်ဆိုတာကို ညိုချောလက်မခံရင် ကိုကို ဒီတစ်သက် ပေါင်းရဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်က ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ရွာပြန်လိုက်ရမှာလား အစ်ကို အောင်သက်”

“ဒါပဲရှိတော့တာမဟုတ်လား၊ နင်က ကိုကိုမိဘတွေကြည့်ပြီး မျှော်လင့်နေတာ၊ သူတို့က ငွေကြေးချမ်းသာပြီး မာန်တက်နေတဲ့သူတွေ အဲဒါဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ညိုချောမျက်နှာလေး ညိုဝယ်ကျသွားလည်း အစ်ကိုအောင်သက် ပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မရပေ။ ကိုကိုမိဘတွေရဲ့ကြည့်ဖြူမှုကို သူက မတန်မရာမျှော်မှန်းမိသလို ဖြစ်နေပြီလား။ အဆင့်အတန်းက မိုးနဲ့ကြွေ ကွာခြားနေတာ ဒီတစ်သက်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ ဝမ်းရိုက်ကုလေးကို နှုတ်သင်ရင် မျှော်လင့်ချက်တွေမဲ့ကာ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ဒီအချစ်တွေကြောင့် တော့ သူမစိတ်တွေယိမ်းယိုင်ပြီးလဲမသွားချင်ပါ။ ခဏတာ အာသီသားပျောက်ဖို့အတွက် ကိုကိုကိုတစ်သက်လုံးစာ ဒုက္ခတွေမပေးချင်။

အလွမ်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တယ်ဆိုရင်လည်း လွမ်းပါမယ် ကိုကို

အခန်း (၃၆)

“ဘာ ညိုချောမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

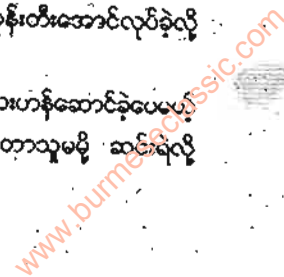
“တူလေးက ဘယ်ကနေ ဒီသတင်းကြားတာလဲ”

“ကောလာဟလတွေနဲ့ အသွားတို့ကို တစ်ပတ်ရှိကိဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော် ပြေ။ အဲဒီလို လိမ်ညှာပြောရင် အသွားတို့က အဲဒီတော့သူမကို ထက်ခံကြည့်ဖြူလာမယ်ထင်လို့လား၊ ဒါမျိုးနဲ့တော့ လာမချုပ်နဲ့ ထိပ်တင်ကြီး တို့က အံတိုနေပြီ၊ အစတုန်းက ယောက်ျားလေးလိုဟန်ဆောင်ပြီး အိမ်ကို ခေါ်လာတယ်၊ အခုလက်ခံမေးအောင် ကလေးရှိနေပြီလို့ ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ် တကယ်ပါဆို၊ ဒါတကယ်ပြောနေတာ”

မခံမရပ်နိုင်စိတ်များဖြင့် သူ့အော်ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုချစ်သည် ပြောပြီး သူ့ချစ်သောမိန်းမကို ဘာကြောင့်လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေကြတာလဲ။ ညိုချောကရော အတူနေစဉ်ကာလတွေမှာ ဘာတွေမုန်းတီးအောင်လုပ်ခဲ့လို့လဲ။

မိန်းကလေးပုံစံနှင့် ဝင်မရလို့ ယောက်ျားလေးဟန်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်အလုပ်တွေ မိန်းမပီပီသသ လုပ်ပြခဲ့တာပဲ။ တောသူမမို့ ဆင်းရဲလို့

ဒါကြောင့်ပဲ သဘောမတူနိုင်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုချစ်လျှင် သူ့ချစ်
သောမိန်းမကို လက်ခံပေးသင့်သည်ဟုထင်မိသည်။

“သား ကိုကို မျက်ရည်ကျနေတယ် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲသား”

“တူ တူလေး”

“မြေးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“အဘွားတို့ အရမ်းလွန်တယ်။ ညှို့ချောက် ဘာတွေများအမှား
လုပ်ခဲ့လို့လဲ။ သားကိုချစ်လို့ သူလိုက်လာခဲ့တာပါ။ ယောက်ျားလေးလို ဖာန်
ဆောင်တာလည်း သားလုပ်ခိုင်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမမပီသတာ ဘာရှိလို့လဲ
အချက်အပြတ် အဖွပ်အလျှော် အိမ်သန့်ရှင်းရေး တစ်အိမ်လုံးအလုပ် သူ
တစ်ယောက်တည်းနိုင်နင်းအောင် လုပ်နိုင်တယ်”

“အဲဒီအလုပ်တွေက အိမ်ဖော်တိုင်းလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေပါကွယ်
မြေးကို အဘွားတို့က သက်ထားခင်ခင်နဲ့ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာ မြေးဘာ
ကို ဒီထက်မြင့်မားစေချင်လို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရာထူးရာခံရှိစေချင်လို့ ဒီထို
တောသူအနတ်စုတ်စုတ်ပညာမတတ် ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူယူပြီး ဘာ
အောက်တန်းကျမှ အဘွားတို့က မြင်ရက်ပါ့မလား”

“မချစ်တဲ့မိန်းမကိုယူပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပြည့်စုံနေတော့ရော သား
တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာလား။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ လူကရှာဖွေရတာ
ပါ။ သားတို့က ဘယ်လောက်ရောချို့တဲ့နေလို့လဲ။ အဘွားတို့က သက်ထား
ခင်ခင်ဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေပဲ မက်နေတာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို
ထည့် မတွက်ဘူး။ သက်ထားခင်ခင်က ယောက်ျားတကာနဲ့အိမ်နေလည်း
တရားဝင် လက်ထပ်တာမဟုတ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုလိုပဲထင်နေတာ
အဲဒါ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာပျက်တယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး။ ဂုဏ်ယူစရာ
အောက်မေ့နေ တယ်။ သားကို အဲဒီလို မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောတူရတယ်။
သား အရမ်းရင်နာတယ်”

သူ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ သူ့
ရင်တွေက ပေါက်ကွဲထွက်မတတ်ပါ။ အချစ်က ဝေးကွာနေသလို ခွဲခွာဖို့ချည်း
ပြောနေတာကြောင့် ရင်ကမခံစားနိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။ သူ့မျက်ရည်ခံ
ထိုးသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ အဘွားက စိတ်မကောင်း
သလို သူ့ပခုံးလေးကို ပုတ်သည်။

“မြေးရယ် အဘွားတို့မှာလည်း မြေးလေးတစ်ယောက်ပဲမျှော်လင့်
စရာရှိတာပါ။ မြေးလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြရင်းနဲ့ အနာဂတ်အထိ မျှော်
ထင်မိကြတာ အဘွားတို့မှာသလားမြေးလေး”

“မာမိတို့က မာမိတို့အကျိုးအတွက် ကြည့်နေကြတာမဟုတ်ဘူး
သား။ မာမိတို့ဘဝတွေနဲ့ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာ သား နားလည်သင့်တာပေါ့။
လူဆိုတာ ကိုယ့်ကြံ့မှာကိုယ် ဖန်တီးကြတယ်ဆိုပေမယ့် သားမှာအောက်
ဆုံးအဆင့်ရောက်သွားမှာ မာမိတို့ မကြည့်ရက်ဘူးလေ”

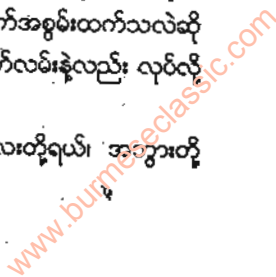
“တူလေးက အချစ်ကြောင့် အန်တီလေးတို့ကို စွန့်လွှတ်မလို့လား။
အဲဒီလိုမှဆိုရင်တော့လည်း တူလေးသဘောပါပဲ။ ထမင်းရည်အတူလျက်ရတဲ့
ဘဝကို ပျော်မွေ့ကြည့်ပါဦး။ ဟိုကောင်မက သွေးစောင်ပြားယောင်းနေတာ
သာယာနေတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ထိပ်တင်ဝေ ညည်းဘယ်လိုပြောနေတာလဲ။ ငါ့သားကို အဲဒီလို
ဖန်စလက်ခတ် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဪ မမရယ် သူကမှ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကြင်မှုကိုယ်ကြင်ပေါ့”

“ဟဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဟိုမိန်းကလေးဘက် ပါသွားမှာပေါ့။ ဟိုက
အိအခွင့်အရေးစောင့်ပြီး ဖမ်းချင်နေတာ။ ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲဆို
ရင် တို့ပေဒင်နဲ့လည်းလုပ်လို့မရ အထက်လမ်းအောက်လမ်းနဲ့လည်း လုပ်လို့
မရနဲ့”

“တော်ကြပါတော့ အဘွားတို့ အန်တီလေးတို့ရယ်။ အဘွားတို့

ထင်သလို ညှိချော ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ သိပ်ကိုရိုးသားဖြူစင်တဲ့သူပါ။ အတွေးတို့ပြောသလို သားကိုအမိဖမ်းချင်တယ်ဆိုရင် သားကိုအတွေ့ခံမှာပေါ့။ အခုတော့ သားကိုသူလုံးဝအတွေ့မခံဘူး”

“ဘာ ဒါဆို သူ့ဗိုက်ကြီးတာ မြေးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဖော်မိုးကတစ်ဆင့်ပါ။ သူ့အစ်ကိုကတစ်ဆင့်ပါ။ ဒါတောင် သူကလုံးဝ သားကိုမသိစေချင်ခဲ့ဘူး။ ရင်သွေးကိုအကြောင်းပြုပြီး အကျပ်ကိုင်သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့။ ရင်သွေးစိတ်ကြောင့် သူ့ကိုမပြတ်နိုင်ရင် မိသားစုတွေ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ သားကိုဆင်းရဲတွင်းထဲရောက်မှာစိုးလို့ သူ လုံးဝ အဆတ်အသွယ်ဖြတ်နေတာ။ သားရင်ကွဲနေရတယ် ရင်နာနေရတယ် အဲဒါ အဘွားတို့ သိကြလား”

သုံးယောက်သား မျက်လုံး မျက်ခုံးတွေပင့်သွားကြသည်။ အထင်နှင့်အမြင်လွဲသွားသည့်အတွက် အံ့သြသွားသည်လား။ သူက ရင်ဘတ်တို့ တတုန်းဘုန်းထုလျက်

“သူ့သာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေမက်ရင် အိမ်ကဆင်းလာမယ်လို့ ပြောတဲ့ သားကို တစ်သက်လုံးပစ်ထားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီးနေမှာပေါ့။ အခုတော့ မာမိတို့နဲ့သားကို ပြဿနာတက်မှာစိုးရိမ်နေတယ်။ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့နေရာကလာတဲ့ သားကို သူ့နဲ့နေရင် ဆင်းရဲရဲကွရောက်မှာ ကြောက်နေတယ်။ မာမိတို့က သူ့ကိုသဘောတူကြည့်ဖြူပြီး လက်ခံမပေးသရွေ့ သားကိုတယ်တော့မှ အတွေ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သားဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သား ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြောကြပါဦး”

“သားရယ် မာမိတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲကွယ်။ မိဘဆိုတာ သားအဖကိုဆင်စီးပြီး မြင်းရဲစေချင်တဲ့မေတ္တာတွေ ရှိကြတာလေ။ မိသားစုမေတ္တာကို သား နားလည်သင့်တာပေါ့သား”

“တူလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် အန်တီလေးတို့ စိတ်ဆင်း

ရဲရမယ်ဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလား”

“အဲဒါဆိုရင် သားက မိန်းမနဲ့ရင်သွေးကိုစွန့်လွှတ်ရမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို စွန့်လွှတ်မှ အန်တီလေးတို့ စိတ်ချမ်းသာကြမှာလား။ ကောင်းပါတယ် အန်တီလေးတို့ကဂုဏ်ပကာသနကိုချစ်ကြတာပဲ။ သားကိုချစ်ရင် သားစိတ်ဆင်းရဲတာ မြင်ရက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ သားဘဝနဲ့သားပဲ ရှိပါစေတော့”

သူ ဘာစကားမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ညှိချော မရှိသောဘဝမှာ အကောင်းအတိုင်းနေနေလို့ရမှာ ဘာထူးလာမှာလဲ။

ရင်သွေးလေးရှိပြီဆိုတာတောင် လက်ခံမပေးသော မိသားစုက သူ့ကို တကယ်မချစ်လို့ဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ။

ရှိစေတော့ သူ့ဘဝ။

အခန်း (၃၇)

“မြေးလေး မြေးလေး ဘယ်သွားတာလဲဟဲ့၊ ဝမ်းလင်းကတည်းက မတွေ့ဘူး ပွဲရုံများသွားပြီလား”

“မေမေမြေး ပွဲရုံမသွားတာ ဘယ်နှရက်တောင်ရှိနေပြီလဲ၊ ဟိုကောင် မလေး ထွက်သွားတဲ့နေ့ကတည်းကပဲ”

“တူလေးက ညှို့ချောအပေါ် တော်တော်စွဲလမ်းနေတာ၊ ဘာနဲ့မှ လည်း ဖြတ်တောက်မရတော့ မခက်ဘူးလား”

“ဟို ဘိုးတော်ဆီ ပြန်သွားကြည့်ချီးမလား”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ ဘာမှလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး သားလေး မသေရုံတမယ် ကျန်ခဲ့တာ၊ အဲဒီအချိန်ကသာ သားလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် အားလုံးရင်ကျိုးရမှာ သမီးကတော့ အဲဒီလိုလုံးဝမလုပ်ချင်တော့ ဘူ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒီလိုမျိုးတွေလည်း လုံးဝရှိတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ မြေးလေးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထား ကြမှာလား၊ ဟိုကောင်မလေးက အပျော့ဆွဲဆွဲနေတယ်လို့ ထင်တယ် ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာရော တကယ်လား၊ ငါတို့လက်ခံချင်လာအောင် တင် လိမ့်ညာနေတာများလား”

“မသိတော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ စိတ်တွေလည်း ညစ်ပါတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြသည်။ မနက်စာပိုင်းမှာ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဘာမှမရှိပါ။ ဟိုလူ လုပ်မလို ဒီလူလုပ်မလိုနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်နှင့်ပြီးရသည့်နေ့ တွေလည်း မနည်းတော့။ နေ့လည်စာ ညစာလည်း အလွယ်တကူ ဆိုင်က သာ ဝယ်စားရင်း၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးဆိုတာလည်း မလုပ်ဖြစ်ကြပေ။ အဝတ် အစားတွေလည်း လျှော်စက်ထဲထည့်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး မဝတ်ရဖြစ်နေကြသည်။

“ကဲ ရေခန်းရောတည်ပြီးကြပြီလား ကော်ဖီတောင် မသောက် ရသေးဘူး”

“မသိဘူးလေ မမကြီး တည်မယ်ထင်လို့”

“ညည်းက အငယ်ပဲအေး ညည်းတည်မှပေါ့”

“ဪြော် မနေ့ကလည်း ညီမလေးပဲတည်ရတာလေ မမကြီးချဲ့”

“ဟဲ့ အဲဒါလေးတည်တာ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ရေခန်းအိုးထဲ ရေလေးထည့်ပြီး ပလပ်တိုး ခလုပ်နှိပ်ရုံပဲဟာ၊ ညည်းတို့ တော်တော်ပင်ပန်းနေကြလား၊ မုန့်ကလည်း ကိတ်စိုနဲ့ကိတ်ခွက် အိပ်ရိတယ်၊ ဟိုကလေးမ ရှိတုန်းကမှ စိုစိုပြည်ပြည် အရသာရှိရှိ စားရသောက် ရသေးတယ်၊ တောသူမဆိုငှပမယ် လုပ်တာကိုင်တာလေးကတော့ မဆိုးဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် ရက်ပိတ်စစ်ယောက်လို အင်္ကျီပွပ္ပဘောင်းဘီပွပ္ပ လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းပြီး သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်ခါခါလေးနေ တာလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ယောက်ျားလေးကျနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လုပ်တာကိုင်တာတော့ မိန်းမပီသပါတယ်အေး၊ အိမ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ ချက်တာပြုတ်တာ၊ ဖယ်ဆက်သလိုပဲ၊ သီချင်းဆိုရင်း အော်ရင်းဟစ်ရင်းနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အမှားအယွင်းမရှိအောင် သေသေသပ်သပ် လုပ်တတ်တယ်”

“ဟဲ့ ကောင်မတေ့ ညည်းတို့က ညှိချောကောင်းကြောင်း ပြောကြတာ အလုပ်မလုပ်ချင်ကြလို့မဟုတ်လဲ။ လက်ကြောမတင်းတဲ့ဟာတေ့”

“မေမေလည်း ပြောပြီးတော့”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြစ်တင်ပြီး ရေခွေးတည်ဖို့ ဘယ်သူမှ ထမလုပ်ကြသေးပေ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီးက စိတ်မရှည်သလို ရေခဲသေတ္တာသွားဖွင့်သည်။ အထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ မျက်နှာမဲ့သွားလျက်

“ရှေးလေးဘာလေးလည်း ဝယ်ကြပါဦးအေ၊ မူမူကလည်း ပြန်မလာတော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဘာသတင်းမှတောင်မကြားရဘူး”

“သူ့အမေဆိုးမှတော့ အငယ်တွေကို ပစ်စလက်ခတ်မျက်နှာလွှဲပြီး ထားခဲ့လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ငွေရှာဖို့လည်းလိုသေးတယ်ဆိုပေမယ့် ရွာမှာပဲ ရသလောက်ရှာပြီး အငယ်တွေကို ရင်အုပ်မကွာစောင့်ရှောက်ဖို့က အနေကြီးမှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ဒီအတိုင်းကြီးတော့ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ထမင်းစားရတော့ ဆိုင်ကဝယ်စားရတယ်၊ မနက်စာအတွက်လည်း ရေခွေးတည်ဖို့လေးတောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကပ်နေကြတယ်၊ ဒီအမေမျက်နှာတောင် မကြည့်ကြဘူး”

“မေမေရယ် သမီးတို့လည်း တူလေးအတွက် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းမသိလို့ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ် ဖြစ်နေလို့ပါ။ အစတည်းက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ စိတ်ဝင်စားချိန်မရခဲ့ဘူးလေ၊ စီးပွားပဲ ရှာနေရတာမဟုတ်လား”

“အလုပ်သမားရှာရတာလည်း ခက်တယ်၊ လူကောင်းတွေ့ဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြပါဦးအေ”

“သမီးကတော့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ မေမေ သားဒီလို ဝေလေသေနေ အလုပ်အပေါ် စိတ်မဝင်စားဘဲ ဟိုကောင်မလေးကို တမ်းတနေတာ

စိတ်မချမ်း သာဘူး။ ရင်သွေးလွယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့အသံကြားတော့ အမြီးလေးဆိုတဲ့ စိတ်ကလည်း ဝင်လာတယ်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ မမက တောသူမကို့-ရွေးမတော်တော့ ခလို့လား။ ညီမလေးတို့အသိုက်အဝန်းမှာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းမလဲ မတွေးတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကမှ မဖြစ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မိန်းကလေးက ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုတော့ ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်၊ သားက နဂိုကမှသည်းသည်းလှုပ်”

“အေးအေး ငါလည်းမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ မြေးလေးက ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့် ဒီလိုတောသူမနဲ့ တွေ့လာရတယ်မပြောတတ်ဘူး။ မြေးလေးကိုလည်း ပစ်လို့မဖြစ်နဲ့၊ ပစ်ရမှာလည်း အဆီနဲ့တဝင်းဝင်း၊ စားရမှာလည်း သဲနဲ့ရှုပ်ရှုပ်ပါ။ ငါ့နယ်နော် တကယ်ပါပဲ၊ စိတ်တွေရှုပ်လွန်းလို့ ဘုရားကျောင်း၊ ဇာန်သွားနေတာပဲကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မေမေက ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ရမှာစိုးလို့ ဟိုမှာအဆင်သင့် သွားစားချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီး အော်လိုက်တော့ ထိပ်တင်ဝေ သူမပြောသလို ဖိုတက်လှည့်သွားသည်။ အခုထိလည်း ရေခွေးမကျီရသေးပါ။ စားပွဲပေါ်မှာ ထည်း ဘာမှမရှိသေးပါ။

ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်လုံးချဲ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ယောက်ျားလေးလို သစ်ဆင်ထားသော ညှိချောရဲ့သူ့ကလက်ဖျတ်ခါနေသော တာဝန်ဝတ္တရား တော့ရှာ ပြုရယူ အလိုက်သိမူလေးတွေ မြင်ယောင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ စားသောက်စရာအပြည့် လာချသည်ဟုထင်နေလျက်။

နှစ်ယောက်လုံးကို သနားပြီး ကိုယ်တွေ့ရင်နားနေရတာပါ။

“ကိုကို မင်းအဲဒီလိုကြီးလုပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေကွာ။ ဒီအချိန် မင်းမိသားစုနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားနေရမှာ”

“တော်ပြီ ငါလက်လျှော့လိုက်ပြီ။ သူတို့က သုံးယောက်၊ ငါက နှစ်ယောက်တည်း။ သူတို့ကို ငါနိုင်အောင်မပြောနိုင်ဘူး။ မစည်းရုံးနိုင်တော့ဘူး။ ညှိချောမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆိုတာတောင် သွေးသားစိတ်နဲ့ တုန်လှုပ်တာမျိုးမရှိဘဲနဲ့ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အားလုံးက ကိုယ့်အတ္တတွေနဲ့ကိုယ် ညှိနေကြတာ။ ငါလိုကောင်မှာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ကိုကိုရာ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ညှိချောကလည်း မင်းကို နှိပ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ရင်အံနာခံပြီး ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချထားရတာပါ။ မင်းရဲ့ ဘာစရာကလည်း မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေချင်တဲ့မေတ္တာတွေ ညှိချောလို တောသူမလေးကို သဘောမတူနိုင်ဖြစ်နေကြတာပါ။ တခြား ဘာစရာတွေလိုဆိုရင် ကိုယ့်ကံအကြောင်းတရားပဲဆိုပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စွန့် နှစ်လိုက်ပြီကွ”

“ဒါဆို ငါက အားလုံးရဲ့အချစ်ခံရတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့။ နှစ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဇော်မိုး ဟား ဟား”

ကိုကို အရူးတစ်ယောက်လို အော်ရယ်လျက် အရက်တွေတစ်ခွက် တစ်ခွက် ထည့်သောက်၏။ ‘တားလို့ဆွဲလို့မရတော့ ဇော်မိုး ဒီအတိုင်း နှစ်ထားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုနေရာမှာ သူဆိုလည်း ဒီလိုအသိစိတ်လွတ် တာ ရူးချင်စိတ်ပေါက်မိမှာပါ။

“ဒီလောက်ကြီးသောက်ပြီး မူးနေရင်၊ အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကား နင်းပြီး ပြန်မှာလဲ ကိုကိုရာ၊ မင်းအရက်လည်းအများကြီးသောက်နိုင်တဲ့ ကောင်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ငါက မသောက်နိုင်ဘူး။ ညှိချောတို့ရွာမှာ နေ”

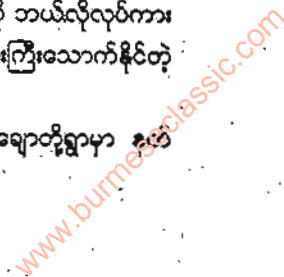
အခန်း (၃၈)

“ဟာ ဟိတ်ကောင် တော်ပြီလေကွာ မင်းများနေပြီ”

“များတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ။ များများသောက်တော့ များ များပူ။ များများတော့ မြန်မြန်မေ့တာပေါ့ကွ။ ဘယ်သူမှ ငါ့အတွက်မတွေး ကြဘူး။ ညှိချောလည်း သူ့ခံစားချက်သူဦးစားပေးပြီး မာမိတို့လက်ခံမထေး မချင်း ငါ့ကိုအတွေးခံမှာမဟုတ်ဘူး။ မာမိတို့ကလည်း ငါ ဘယ်လိုပဲခံစားစား ဝိုပြုပြု ရင်သွေးလေးရှိနေပြီလို့ပြောပြော ခေါင်းကြောမာနေကြတယ်။ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဇော်မိုး၊ ဟင် မင်းပြောစမ်းပါဦး”

ဇော်မိုး မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ကိုကိုဘက်က ခံစားမှုနှင့်ပြောတာတွေကလည်း မှန်နေသည်။ ကိုကိုနေရာကနေ ကြည့်လှောင် လည်း ရင်နာစရာပါ။

ညှိချောဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း ညှိချော မများထေး မိဘအသိုက်အဝန်း လက်မခံဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ အရှက်မရှိမိန်းမတန်ဖိုးကွ အောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ပါမလော။ ကိုကိုကို ဆင်းရဲတွင်းထဲဆွဲခေါ်မိသလို လည်း ဖြစ်မှာစိုး၍ ညှိချော ကြိတ်မိတ်ခံစားနေတာလည်း ကိုယ်အသိ

ကတော်တိုက်တဲ့အရက်ကို နည်းနည်းသောက်မိတာတောင် သွေးချွေး ညှိချောဆီကအချစ်ကိုရအောင် တောင်းမိတယ်။ ညှိချောက တောသူအဖို့ အစင်းလေးပါကွား၊ ဖြူစင်ပြီးစိတ်သဘောထားကောင်းတယ်။ ငွေကြေးပစ္စည်း ဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှုတွေမရှိပေမယ့် အဲဒီဖြူစင်မှုလေးတွေကိုချစ်မိတာ ငါ့မှာလို့လား ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့တောသူကို ငါ့လက်ထပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“အေးပါကွာ မင်းမမှာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း မင်းကိုချစ်မိ မင်းကောင်းစားတာကို မြင်ချင်ကြလို့ပါ”

“လူတစ်ယောက်မှာ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတာက အကြီးဆလား။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာက အရေးကြီးသလား။ သူတို့ပေးစားချင် သက်ထားခင်ခင်မှာ ဘာကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမှမရှိဘူး။ လူကလည်း ဝလိုက်တာ မှ ဆင်ခန္ဓာလောက်ရှိတာပဲ။ အဲဒီသူနဲ့ပေးစားဖို့စိတ်ကူးကတည်းက မာမာမာမာ ငါ့ကိုမသနား မညွှာတာတာပေါ့ကွာ။ ငါ့ဘယ်လိုလုပ်ခံနိုင်ရည်ရှိမလဲ။ ခင်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ကိုကိုပြောနေတာကို ဇော်မိုး ရယ်ချင်ပေမယ့် ရယ်ရက်ပါ။ နှစ်နှစ် သလိုပဲ ကိုကိုပုခုံးကိုဆုပ်ညှစ်လိုက်ပြီး

“မင်းမိဘတွေက မချစ်လို့မသနားလို့ သက်ထားခင်ခင်နဲ့ သေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကောင်းစားဖို့အတွက် သူချမ်းသာတာကိုပဲ သွားလို့ဖြစ်မှာပါ။ အခု အဲဒီကိစ္စက ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား။ သက်ထားခင်ခင် လည်း နိုင်ငံခြားပြန်သွားပြီ”

“အဲဒါလည်း ညှိချောကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ ဇွတ်အတင်းငြင်း ခိုလို့ပါကွာ။ မာမိတို့အလိုဆို ဆိတ်ပေါ်ဆင်ပိပြီး သေတာကြာနေပြီ။ အဲဒီလောက်ထိ ညှိချောအပေါ်ချစ်တာကို ညှိချောကတော့ ငါ့အပေါ်ရက်စွာ လွန်းတယ်ကွာ။ မျက်နှာလေးကိုတောင် တွေ့ခွင့်မပေးဘူး။ ငါ ဘယ်ထိ ထိလွှမ်းနေရမယ်ဆိုတာမသိဘူးလား”

“ညှိချောလည်း မင်းထက်မလျော့တဲ့ နာကျင်မှုတွေနဲ့ လွှမ်းနေခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက မိန်းမသားလေး၊ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ယောက်ျားလေး တန်ဆောင်တယ်။ လှည့်ဖြားတယ်လို့ အထင်သေးရွတ်ချပြောဆိုခံရတာ နောက်နေ့ပါလား။ မရှက်ဘဲနေပါလား။ အဲဒါကြောင့် မင်းမိဘအသိုက်အဝန်း ဘက်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပေးသရွေ့ သူ မင်းကို အတွေ့မခံဘဲ နေတာပါ။ ညှိချော အချစ်ကိုတော့ မင်းလျှော့မတွက်လိုက်ပါနဲ့ကွာ။ ညှိချော ဆ အရမ်းကိုသနားစရာကောင်းပါတယ်”

ကိုကို အရက်ခွက်ကို ကိုင်လျက် မော့မသောက်ဖြုတ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်စေ့စေ့သွားခဲ့သည်။ ဇော်မိုး စောင့်ရှောက်ထားသည်ဆိုတာကြောင့် ညှိချောအတွက် စိတ်ပူစရာမလိုတော့သော်လည်း ညှိချောကိုတွေ့ခွင့်မရ ချက်နားလေးမြင်ခွင့်မရတာကိုတော့ သူ အရမ်းကို နာကျင်စွာခံစားရသည်။ ခြေလည်မှု နားလည်မှုတွေမရှိသောအိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်ပေ။ ညှိချော အကြောင်းတွေပြောရင် ရင်ကပိုပြီး နာကျင်ရတာပဲရှိသည်။

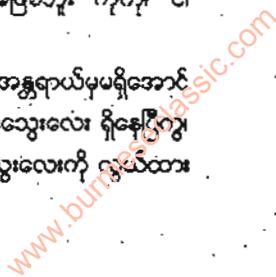
“ကိုကို ဘယ်လဲ၊ မင်းပြန်တော့မလို့လား”

ယိုင်ထိုးစွာ ထရပ်လိုက်သော ကိုကိုကိုတွဲထူရင်း ဇော်မိုး ပေးထား ဇော်မိုးလက်တွေကို ဖယ်ချလျက်

“ပြန်တော့ပြန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက်ချင်မှ ရောက်လိမ့်မယ်။ အိမ်ရောက်လည်း စိတ်ချစ်သောစရာမှမရှိတာ။ ညှိချောကိုလည်း တွေ့ခွင့် မရှိတော့ ငါ့ဘဝဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရောက်ချင်ရာရောက်ပေါ့ကွာ”

“မင်းဒီလောက်မူးနေတာ ကားမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ ငါ ညှိတ်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းက ညှိချောကိုပဲ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိအောင် ပြုသနားမှမရှိအောင် ရရှိကိပါ။ ညှိချောမှာ ငါ့ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ငါ့ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရဘူးကွာ။ ငါ့ရင်သွေးလေးကို လွှယ်ထား”

တဲ့ညိုချောကို ငါ အရမ်းတွေ့ချင်တာ၊ ငါအရမ်းလွမ်းနေတာကွ”

“ကိုကိုရာ”

“ငါ ငါ ညိုချောအပေါ် တာဝန်မကျေဘူးကွာ၊ ညိုချော ကျေနပ်အောင် ညိုချောစိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ငါ အရမ်းကို အသုံးမကျတဲ့ကောင် လုံးဝသုံးစားမရတဲ့ကောင်ပါ”

မုက်ရည်တွေကျရင်း ပြောနေတာကြောင့် ကိုကိုကိုကြည့်ကာ ဇော်မိုး လုံးဝ စိတ်မချမ်းသာပေ။ ကားပေါ်ကို ယိုင်ထိုးစွာ တက်သွားပြီး စက်နှိုးတော့လည်း စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

“ကိုကို မင်းဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ မင်းအရမ်းပူနေပြီ၊ တော်ကြာတစ်ခုခုဖြစ်”

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့လို အသုံးမကျတဲ့ကောင် သေသွားတော့ရော လွမ်းစရာလား။ ညိုချောအပေါ် ဘာတာဝန်မှလည်း ကျေမပေးနိုင်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီးခေါ်လာခဲ့တာ ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊ မာစိတို့လည်း ငါ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊ ငါက ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းတဲ့သူပါ။ ငါမရှိမှ အားလုံးအေးချမ်းသွားမှာ”

“ကိုကိုရာ မင်းနို့စိတ်မရှိနမာမရှိ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကားကိုသတ်ထားပြီး ဂရုစိုက်မောင်းပါကွာ၊ အိမ်ကိုရောက်အောင်ပြန်”

“ငါ မင်းဆီက တစ်ခု တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုချင်တယ်”
“ဘာလဲ”

“အောင်သက်ကို ပြောပေးပါ၊ ဒူညီမကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ငါ့မိဘတွေ မကြည်ဖြူရင် ညိုချောနို့ဒီတစ်သက်ပေါင်းရဖို့က မလွယ်တော့ဘူး။ ညိုချောမှာ အဲဒီမာနလေးရှိနေတာကိုလည်း ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ရှိသင့်ရှိအပ်ပါတယ်၊ ငါကသာ ငါ့မိဘတွေကို ကြည်ဖြူလက်ခံလာအောင် မစည်းရုံးမသိမ်းသွင်း

နိုင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် ညိုချောကိုရော အောင်သက်ကိုရော ထောင်စွဲ ပါတယ်လို့ မင်း မင်းပြောပေးကွာ”

“ကျွတ် ကိုကိုရာ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သွားပြီ သူငယ်ချင်း တိုင်ဘိုင်”

စိုးရိမ်ကြီးစွာ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေသော ဇော်မိုးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်အောင် လက်ပြုပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မူးဝေနေသောမုက်လုံးများက ဘာမှမမြင်ရပါ။ အရာအားလုံးဟာ မှောင်အတိဖြစ်လျက် အသိစိတ်တွေလည်းလွတ်ချင်နေသည်။

ဘယ်အရာကိုမှ ဆုပ်ကိုင်ထားချင်စိတ်လည်း မရှိ။ သူ့ဘဝက

သေမထူးနေမထူး ဖြစ်နေသည်မို့။

- ဝုန်ခိုင်။
- ဇွမ်။
- ဝုန်။

“ကဲ ထိပ်တင်မေရယ် ငိုမနေစမ်းပါနဲ့၊ မြေးလေး ဘာမှမဖြစ်
ပေါ့ဘူး”

ထိပ်တင်ဝေ မောင်းသောကားကို စီးရင်း ဘုရားတကာ လိုက်လာ
ကြရသည်။ ဆေးရုံရောက်သည့်အခါမှာတော့ ထိပ်တင်ကို အရေးပေါ်
နောက် ထွက်လို့မရသေးပေ။ ခဏနေမှ အထူးကြပ်မတ်သီးသန့်ခန့်ဘက်ကို
ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် ကိုကိုကို အိပ်စင်ဖြင့် ဂရုစိုက်ခေါ်လာကြသည်။

“မြေးလေး မြေးလေး အခြေအနေသိပါရစေဆရာ”

“သားလေး အခြေအနေဘယ်လိုရှိပါသလဲ ဆရာ”

“ဒဏ်ရာက ခေါင်းရောလက်ရော ခြေထောက်တွေရောထိတာ
ဖြစ်ထန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကုသထားတဲ့အတွက်
အသက်အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုပေမယ့် မေ့ဆေးသုံးထားရတဲ့
အတွက် အခုချိန်ထိတော့ သတိမရသေးပါဘူး။ ခဏစောင့်ကြည့်ပြီး လူနာ
သတိရလာမှ စကားပြောကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အက်ထီဒင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ လူနာက အရက်သေစာအလွန်အကျွံ
သုံးစွဲထားတဲ့အတွက် ရဲစခန်းမှာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းစရာတော့
မရှိတယ်”

“ရှင်”

“တူလေးက အဲဒီလိုတစ်ခါမှ အလွန်အကျွံမလုပ်ဘူးဘဲနဲ့ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ၊ အချုပ်တွေထောင်တွေများ ကျနေဦးမလားမသိဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘဲ ကိုယ်ဘာသာဖြစ်တာဆိုတော့ ဖြေ
ရှင်းရလွယ်မှာပါ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

အခန်း (၃၉)

“ဘာ ဘာ မြေးလေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေ
တယ်”

“သား သားအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ အသစ်
အန္တရာယ်ရှိလား၊ ဘယ်နေရာထိသွားလဲ”

“သွားကြည့်မှသိမှာလေး၊ ဆေးရုံက မုန်းဆက်တာ အခုချက်ချင်း
သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဒါဆိုလုပ်လေ သွားရအောင်၊ ဟဲ့ ထိပ်တင်ဝေ ညည်းကား
မောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကားသော့ရော”

“ဟဲ့ သော့ချိတ်တဲ့နေရာမှာ ရှိမှာပေါ့၊ သူက ယောင်နေသေးတယ်
မြန်မြန်လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်၊ တူလေး တူလေး ဘာမှဆိုးဆိုးပါးပါး
မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“သားလေး သားလေးရေ အမယ်လေး သားလေးကို ကယ်ကြ
ဦး”

ဆရာဝန်ကြီးက ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ထွက်သွားချိန်မှာ ကိုယ့်အနား အားလုံးမျက်ရည်လည်ချွဲဖြင့် ရောက်သွားကြသည်။ ခေါင်းမှာ လက်နှစ်ချေထောက်မှာ ပတ်တီးတွေနှင့် မြင်ရတာ အားလုံးစိတ်မချမ်းသာနိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“မြေးလေးရယ် မြင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူးကွယ်၊ ဘာလို့အာရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

“သား သားရယ် မာမိရင်တွေ မချီတော့ပါဘူးကွယ်၊ သားလေးဘယ်လောက်တောင် စိတ်ညစ်နေလို့လဲ၊ မာမိတို့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ သား ရယ်”

“တူလေး တူလေး အန်တီလေးတို့ မကြည့်ရက်တော့ဘူး တူလေးရယ်၊ မြန်မြန်သတိရပါ၊ တူလေး ဘာတွေဖြစ်ချင်လဲ ဘာတွေလိုချင်လဲ အန်တီလေးတို့ကို ပြောပါ၊ စကားပြောပါ တူလေးရယ်”

- “အဘွား မာ မာမိ အန်တီလေး”
- “ဟင် မြေး မြေးလေး သတိရပြီ”
- “သား သားလေး”

“တူလေး တူလေး သတိရပြီလား”

ကိုကိုက မျက်လုံးလေးအားယူဖွင့်ကာ ခေါ်လိုက်တာမို့ အားထူးပျာပျာသလဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မျက်ရည်တွေပွတ်သပ်သုတ်လျက် လက်တိုက်သူကိုင် ခြေထောက်ကိုင်သူကိုင်ဖြင့် စိုးရိမ်ကြီးနေကြ၏။

- “အဘွား မာမိ”
- “အင်း ပြော ပြော သားလေး”
- “မြေးလေး ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သားအသက်ကို မကယ်ပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ပါ၊ သားသေချင်တယ်”

“အို ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

“သား ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ မာမိကိုပြောပါ၊ ပြောပါ သား”

“သား ဒီလောကကြီးမှာမနေချင်တော့ဘူး မာမိ နေရတဲ့ဘဝက ငရဲလိုပါပဲ၊ မာမိတို့ကြည်ဖြူလက်ခံမှုမရှိရင် သူတစ်ယောက်လည်း သားကိုတစ်သက်လုံးတွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး ဒါဆိုရင် သားရင်သွေးထဲမှာ သူ့ အဖေမပေါ်ဘဲမွေးရလိမ့်မယ်၊ သားက လင့်ဝတ္ထုရား ဖင်ဝတ္ထုရား မကျေနပ်တဲ့ကောင်ပါ၊ အဲဒီလိုကောင်မျိုး ဒီလောကမှာ မရှိတာပဲသားပဲ ပါတယ်”

“မ မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ဒီကိစ္စလောက်နဲ့ သားက ဒီလိုထုံးဖြတ်စရာလား၊ အခု သား ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ မာမိတို့ကိုပြောပါ”

“မာမိတို့ ညှိချောကို သားရဲ့ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ခံပေးနိုင်သလား၊ သားရဲ့ရင်သွေးလေးကိုရော မိသားစုအဖြစ်ကြည်ဖြူပေးနိုင်သလား”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်သား မာမိတို့က”

“တခြားအကြောင်းအရာတွေ သားမကြားချင်ဘူး မာမိ၊ ညှိချောကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် သားကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ကြပါ၊ မာမိတို့ကို ဆန့်ကျင်လွန်ဆန်တဲ့သား၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့ သားဆိုပြီး အမွှေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မာမိတို့ကို စိတ်မနာပါဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ညှိချောကို ထာဝန်မယူနိုင်တဲ့အတွက် အပြစ်ပေးဆပ်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါမယ်”

“သားရယ်”

ဒေါ်ထိပ်တင်မေ သားအတွက် အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်လျက် မှတ်ရည်တွေကျလာသည်။ မအေနှင့်ညီမကို အသနားခံသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ပြီး

“မေမေ ညီမလေး၊ သားလေးအတွက်စဉ်းစားပေးကြပါဦး။ သားကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အကောင်းဆုံးပဲ ဖျော်လင့်ထားကြတယ်ဆိုပေမယ့် သားဆန္ဒ ကို ပြည့်ဆည်းပေးတာပဲကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မေမေနဲ့ညီမလေးကို သမီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ထိပ်တင်မေ ညည်းက ညည်းရင်နဲ့လွယ်မွေးထားရလို့ ညည်းကပဲ ပိုချစ်တယ်လို့ ထင်နေတာလား။ ငါတို့လည်း ရင်ကလွယ်မမွေးထားရပေမယ့် ညည်းထက်တော့မလျော့ပါဘူးအေး၊ ဟိုကောင်မကိုမချစ်သော်လည်း အောင် ကာနမ်းရတော့မှာပေါ့”

“အဘွား”

“ဟင် ဟင် မြေးလေး”

“အဘွားတို့ စိတ်မပါဘဲ မကြည့်ဖြူဘဲ ဘာမှမလုပ်ကြပါနဲ့။ ညိုချောကို မြေးချွေးမအဖြစ် လက်ခံပေးနိုင်ရင် ထားလိုက်ပါ။ ခဏတာ ဆက်ဆံရမယ့်သူတွေလည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်တည်းမှာ တစ်သက်လုံး အတူတူနေကြရမှာ အဘွားတို့မလိုလားရင် ညိုချောပဲအနေကျပ်ပြီး စိတ်ဆင်း ရဲပါလိမ့်မယ်။ သား အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ သားတစ်ယောက်ကိုပဲချစ်ပေး ရုံနဲ့မရပါဘူး။ ညိုချောကို မိသားစုဝင်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံပေးမှကိုဖြစ်မှာပါ”

“မြေးရယ် မြေးကိုချစ်မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်မှတော့ မြေးချစ်တဲ့မိန်း ကလေးကို လက်ခံပေးရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပါပဲ သား။ ရင်သွေးလေးလည်း လွယ်ထား တယ်ဆိုတော့ တကယ်သာဆိုရင် မာမိတို့သွေးသားကို လက်မခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အန်တီလေးတို့ကို ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်လို့ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာခဲ့တော့ ယုံကြည်ရက်နေလို့ပါကွယ်။ တူလေးကလည်း အန်တီလေးတို့ဘက်က နားလည်ပေးပါ။ တစ်ယောက်နဲ့

တစ်ယောက် အထင်အမြင်လွဲစရာ မသင်္ကာစရာကိစ္စတွေ ရှိခဲ့တယ်မဟုတ် လား။ အခုကတော့ တူလေးရယ် တူလေးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

အားလုံးရဲ့စကားသံကို ကြားရတော့ ကိုကိုမျက်နှာလေး လန်းကာ ပြုံးလာနိုင်သည်။

“မာမိတို့အန်တီလေးတို့ တကယ်ပြောကြတာပါနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ သား။ သားသာကျန်းမာရေးကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ”

“ဒါ ဒါဆို ညိုချောကို သွားခေါ်ပေးပါလား မာမိ”

“ဟင် အခုလား သား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ သား ညိုချောကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ သားရဲ့ တာဝန်မကျေမှုတွေကြောင့် သူ့အစီကိုက ညိုချောကို ရွာပြန်ခေါ်သွားတော့ မှာ ရွာရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ သား ဘယ်လိုလုပ်မှ ပြန်ခေါ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး မာမိ။ ညိုချောကို ခေါ်ပေးပါနော် မာမိနော်”

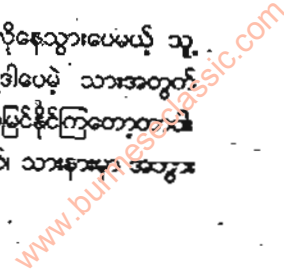
“အေး အေးပါသားရယ်၊ အဲဒီညိုချောက ဘယ်မှာရှိနေတာမို့လဲ”

“ဇော်မိုး ဇော်မိုးအိမ်မှာ မာမိ”

“တူလေးက အဲဒီမှာ သွားတွေ့နေတာလား”

“သား သွားပေးမယ့် ညိုချောက အတွေ့မခံပါဘူး။ သူက သားကို ဆင်းရဲတွင်းထဲ မခေါ်ရက်လို့ မိဘတွေနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်နေနိုင်တာ သူက အရမ်းစိတ်ထားဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးပါ”

“အေးပါ သား။ အိမ်မှာယောက်ျားလေးလိုနေသွားပေးမယ့် သူ့ စိတ်ဓာတ်လေးကိုတော့ မာမိတို့ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် အတ္တတွေကြီးမိကြတော့ သူ့စေတနာတွေကို မာမိတို့မပြင်နိုင်ကြတော့တာ။ အခု မာမိနဲ့အန်တီလေးတို့ ညိုချောကိုသွားခေါ်ကြမယ်။ သားနားမှာ အဘွား

ကိုပဲ ထားခဲ့မယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား သား”

“ဖြစ်ပါတယ် မာမီ၊ ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ဆရာမတွေကိုလည်း မာမီ သေချာမှာခဲ့ပါမယ်”

ပြီးယောင်သမ်းနေသော ကိုကိုမျက်နှာလေးက ညိုချောကို သွား
ခေါ်ပေးမည်ဆိုတာကြောင့် ကျေနပ်ပီတိတွေဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာ
တွေတောင် သက်သာသွားသလိုပါ။ ညိုချောရာ ရှိနေပါဦးမလား။

သူ့ဘဝအတွက် ညိုချောတစ်ယောက်သာရှိလျှင် အရာအားထူး
ပြည့်စုံပြီဟု ခံစားရသည်။ ရင်သွေးလေးလည်း လွယ်ထားရပြီဆိုတော့
ဘာ လိုအပ်ပါဦးမည်လဲ။

ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဦး၊ ညိုချော။ မာမီတို့လာခေါ်နေပါပြီ။

အခန်း (၄၀)

“ဘာ ကိုကို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေတယ်
ဗျာတ်လား ဖော်မိုး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညနေက ငါနဲ့အရက်သောက်ပြီး အပြန်မှာဖြစ်တာ၊ အရမ်းပူးနေ
ဆို ကားမောင်းလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ငါလိုက်ပို့မယ်လို့တောင် ပြောခဲ့သေးတာ၊
ဒီကောင်အရမ်း သေချင်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ နိမိတ်စကားတွေပြောနေလို့ ငါတောင်
မီးခိုက်နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ ထင်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဘယ်လိုနေလဲ”

“အသက်အန္တရာယ်တော့ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဒီကောင်
ခွန်းထဲမှာ ငါဖုန်းနံပါတ်တွေလို့ ဆေးရုံကဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတာ
သူမိဘတွေဆီလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီထင်တယ်”

“ဪ”

“မင်းနဲ့ညိုချောက ရွာပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေတော့ ငါပြောပို့မပြောပို့
ချင်ချိန်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ညိုချောတော့သိသင့်တယ် ထင်တယ်၊
အခုချိန်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ထားတဲ့ယောက်ျားပဲလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖော်မိုးနှင့်အောင်သက် စကားပြောနေတာကို နားစွန်နားဖျား ကြား သွားသော ညိုချောက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပစ်ချလျက် စိုးရိမ်တကြီး ပေး သည်။ အောင်သက်က မပြောစေချင်သလို မျက်မှောင်ကြွတ်ပြသော်လည်း ဖော်မိုးက မနေနိုင်စွာ

“ကိုကို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ညိုချော”

“ဟင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲဟင်”

“ငါလည်း မသွားရသေးတော့ အခြေအနေအတိအကျ မသိရသေး သွား”

“ကိုကို ကိုကို ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ကျုပ် ကျုပ်လိုက်ကြည့်ပါရစေ”

“ညိုချော”

“အောင်သက် မင်းတားမလို့လား၊ ညိုချောက ကိုကိုမိန်းမပါ သူ့ယောက်ျားကို သူ့စိုးရိမ်မှာပေါ့”

“ဘာ သူ့ယောက်ျားလဲ၊ ငါ့ညီမကိုလက်ထပ်တာမိဘတွေထံ တောင် မစည်းရုံးနိုင် မသိမ်းသွင်းနိုင်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားတောဝန်ဘာကျောလို့လဲ အခု ငါ့ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာရော သူ ဘာတာဝန်ယူလဲ”

“အဲဒါတွေအတွက် ငါ့ကိုတောင်းပန်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်၊ သေတော့မို့ သူတစ်ယောက်လို နိဗိတ်စကားတွေပြောနေလို့ ငါ ထိတ်လန့်ခဲ့ရတာ အမှန် ပါကွာ၊ ညိုချောကိုရော မင်းကိုရော တံကယ်တောင်းပန်ခိုင်းတာပါ။ ငါ့ အရမ်းကိုစိတ်ညစ်နေခဲ့တာ”

“ကိုကို ကိုကိုအခြေအနေသိချင်လိုက်တာ ကိုဖော်မိုးရယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်”

“အဲဒါ သိပြီး နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ ညိုချော”

“ဟို အစ်ကိုအောင်သက်ရယ် ကိုကိုကို”

“နင် ဘာစကားမှမပြောနဲ့တော့ ညိုချော အခု ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကားလက်မှတ်လည်း ဖြတ်ပြီးနေပြီ၊ သူ့မှာပြုစုစောင့်ရှောက်မှုတွေ ရှိတယ်၊ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့အတွက် အသက်သေဆောင် ကျန်တယ်၊ နင့်ကိုတန်ဖိုးမထားတဲ့သူတွေအတွက် တာမှတင်တာမဟုတ် အဝတ်အိတ်ယူ သွားမယ်”

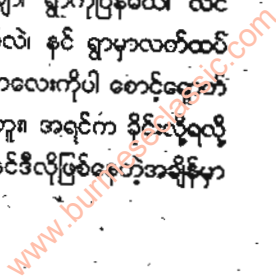
အောင်သက်က ဆုံးဖြတ်ထားတာကို မပြင်နိုင်တော့သည့်အချိန် ဖြင့် အိတ်ကိုယူခိုင်းကာ ထွက်ဖို့ပြင်၏။ ညိုချောမှာ စိတ်မပြောနိုင်သဖြင့် မျက်ရည်တစ်ခဲဖြစ်နေရသည်။

“ခ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကို သွားကြည့်လို့မရဘူးလားဟင် ကိုကို ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဝေဒနာတွေဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲ”

“အဲဒီလို သွားကြည့်တဲ့အချိန်မှာ သူ့မိသားစုတွေက ဆွဲထုတ်မှာ နှင်ထုတ်မှာမကြောက်ဘူးလား ညိုချော၊ သူတို့လိုလူချမ်းသာတွေက လူကို လူလိုမြင်ပြီး လူလိုဆက်ဆံတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်မှာ သူတို့သားရဲ့ ကိုယ် ဝန်လွယ်ထားရတယ်ဆိုတာတောင် မိန်းမသားချင်းစာနာပေးလို့လား၊ ကိုကို တောင် တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့လို့ ဖော်မိုးက တစ်ဆင့် တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်တာ၊ နင်ရှက်တတ်ရင် နားလည်လိုက်စမ်းပါ ညိုချောရ”

“ဟို အစ်ကိုအောင်သက်ရယ် အ အခုက ကိုကို”

“နင် ငါ့ကိုဘာမှမပြောနဲ့တော့ ညိုချော၊ ရွာကိုပြန်မယ်၊ လင် တောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နင် ရွာမှာလတ်ထပ် ပြီးပြီ၊ ဘာမှရှက်စရာမလိုဘူး။ နင်မွေးလာမယ့်ကလေးကိုပါ စောင့်ရှောက် ပေးမယ်ဟာ၊ အစ်မတို့ကလည်း နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က ခိုင်းလို့ရလို့ နင်နေပေမယ့် တူမဆိုတဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် နင်ဒီလိုဖြစ်နေတာအချိန်မှာ

နှင့်ကို ပစ်ထားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နင် အားငယ်စရာမလိုဘူး ညိုချော၊ အခု
ဖော်ဦးအိမ်မှာ နင်ဒီထက်ပိုပြီး မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“နားလည်ရင် သွားမယ်၊ ဖော်ဦး အစစအရာရာအတွက် မင်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ သွားပြီ”

ဖော်ဦး ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ညိုချောလက်ကို ဆွဲကာ
အောင်သက် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဖော်ဦး အိမ်ရှေ့မှာ ကား
တစ်စီးထိုးရပ်လာ၏။ ပြီးတော့ ကားပေါ်ကလူတွေ ဖော်ဦးအိမ်ထဲဝင်လာကြ
သည်။

“ဟော အောင် အောင်သက် နေဦးကွ၊ အဲဒါ ကိုကိုအမေနဲ့
အန်တီလေး ဘာလုပ်ဖို့လာကြတာလဲမသိဘူး”

“ဟင် အန်တီကြီးနဲ့အန်တီလေး”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲထားရင်း ညိုချောလည်း အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်မေနှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ဝေလည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကို
ထားသော မိုက်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် ညိုချောကိုကြည့်ကာ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ် ကျုပ်ရွာပြန်တော့မလို့ပါ အန်တီကြီး”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လိုရွာပြန်တော့မလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ ကျုပ်က
ကျုပ်နဲ့အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ကိုကိုနောက်ကို မိုက်ဖုံးလိုက်လာခဲ့မိတာပါ။
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားမလည်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကိုချစ်လို့ပါ။ အခုတော့
ကျုပ်ကြောင့် ကိုကို စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ အဖတ်တင်သွားတယ်”

“ကိုယ် ကိုယ်ဝန် သားနဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ရွာပြန်မွေးမှာပါ။ ကျုပ်တို့က မပြည့်စုံဆင်းရဲ
ချီတဲ့ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ရှာဖွေကျွေးမွေးနိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ညိုချော၊ အခု သားက ဆေးရုံပေါ်မှာ
ညည်းကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့လာခေါ်တာ”

“ဒီမှာအန်တီ၊ အန်တီတို့သားကို အန်တီတို့ချမ်းချမ်းသေသမှု
တွေကြောင့်ပစ္စာတွေနဲ့ ပြန်ကောင်းလာအောင် ကုနိုင်မှာပါ။ အန်တီတို့လည်း
အန်တီသားကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်လေးနဲ့ သူ့ဆန္ဒကိုမဖြစ်မနေ
ထိတ်လျှောပေးရမယ့်ပုံစံနဲ့ စိတ်ထဲမှာအောင်သီးအောင်သက် ညိုချောကို
ထောက်လှိုလာခေါ်တာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ညီမကို မလိုလားတဲ့သူတွေဆိုမှာ
ကျုပ်မထားနိုင်ဘူး။ ညိုချောကို ကျုပ်ပြန်ခေါ်သွားတော့မှာ”

“အစ်ကိုအောင်သက်”

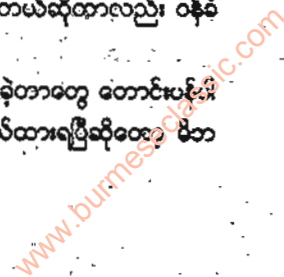
“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ညိုချော၊ နင့်ကိုလိုလားလို့ စေတနာရှိလို့
ထားခေါ်တယ်ထင်နေလား။ သူတို့သားကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အချိန် အသုံး
ခုန်လောက်ပဲ”

“ဒီ ဒီလိုပါကွယ်”

အောင်သက်ကို စကားဆုံးအောင်ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဒေါ်ထိပ်တင်ဝေ
ချွတ်ချွတ်ထွက်လာကာ လက်ကလေးကာပြပြီး

“အန်တီတို့တူလေး ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကြောင့်ဆိုတာ မှန်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညိုချောမှာ အန်တီတို့သွေးသားလေး လွယ်ထားရပြီဆိုတော့
ညိုချောကိုလည်း အန်တီတို့ ပစ်မထားတော့ပါဘူးကွယ်။ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ခဲ့
ရတာ အန်တီတို့တူလေးအတွက် အတ္တကြီးမိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလည်း ဝန်ခံ
ပါတယ်”

“အန်တီတို့အနေနဲ့ ညိုချောအပေါ် လွန်ခဲ့တာတွေ တောင်းပေး
အယ်၊ ဒါကိုလည်း ညိုချောမှာ ရင်သွေးလေးလွယ်ထားရပြီဆိုတော့ ပိဘာ

နေရာချောက်လာတဲ့အခါ သားသမီးအတွက် အတ္တကြီးတတ်ကြတယ်ဆိုတာ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

“သားကလည်း ညှိချောက်ပဲ တန်ဖိုးထားပြီး အန်တီတို့ကို တစ်ချိန်လုံး အတိုက်အခံလုပ်နေခဲ့တာပါ။ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆိုတော့ ပိုပြီးတော့ တောင်း မာန်တက်လာသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ညှိချောက်လည်း သူ့အတွက်ပဲဦးစားပြီး အတွေ့မခံတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး သေကြောင်းကြံစည်လိုက်တဲ့သဘောပဲကွယ်”

“ရှင်”
“ဗျာ”

ဒါဆို ဖော်မိုးပြောသလို ကိုကိုက နိမိတ်စကားတွေနှင့် ကိုယ်ချေမောင်နုမကိုတောင်းပန်သွားခဲ့သည်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်မည်။ အစတည်းက ညှိချောက်တန်ဖိုးထားပြီးချစ်လို့ ကိုကို လက်ထပ်ယူခဲ့သည်ဆိုတာ အမှန်ပဲဖြစ်သေးပါ။ ညှိချောက်ကလည်း ဘယ်လိုမှ အပြစ်မယူရက်အောင် မခွင့်မခွာရက်ချစ်နေခဲ့တာ။

“ညှိချော နင့်သဘောကရော”

“ကျုပ် ကျုပ် ကိုကိုကိုတော့ ခဏလောက်သွားကြည့်ချင်တယ်”

“ခဏလောက်တော့ မဖြစ်ဘူး ညှိချော၊ အန်တီတို့ရဲ့သမီးအဖွဲ့အဖြစ် တစ်သက်လုံးအတူနေမှဖြစ်မှာ။ ဒီရင်သွေးလေးအပြင် နောက်ထပ်လည်း ရင်သွေးလေးတွေအများကြီး ပွေးပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် တောက်လျှောက်သာပွေးပေး၊ အန်တီလေးဆို နောင်ထိန်းမယ် သိလား၊ နော် မမရယ်”

“ညည်းကလည်းအေ သူ့အစ်ကိုရေ့မှာ”

“ဪ ဘောရီး ဘောရီး”

ပြုံးရမှာလား ရယ်ရမှာလား၊ ရန်တွေလွှတ်ရမှာလား မသိအောင် ညှိချောကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း အိတ်ကိုချပြီး အသနားခံသည်မျက်လုံးလေးနှင့်။

“နင်လိုက်ချင်လိုက်သွား ညှိချော၊ ဟိုကောင်အခြေအနေ ငါ့ထိ ကိုဖုန်းဆက် အခြေအနေမကောင်းမှ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

“အစ်ကိုအောင်သက်ကလည်း အဲဒီလိုကြံမပြောပါနဲ့ ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ နော် အန်တီကြီး အန်တီလေး”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ ညှိချောပါလာရင် ပိုပြီးတော့တောင် သက်သာသွားဦးမှာ”

အခုမှ အတိုင်အဖောက်ညှိနေတာကြောင့် အပြစ်တစ်စုံ ညှိချောဆီင်းကိုဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“အေး လိုက်သွား နောက်မှ အစ်ကိုကယ်ပါဦးမလုပ်နဲ့ တန်ဆောင်ထားလား၊ ခဏတာလား၊ တကယ်လားဆိုတာ ဝါ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်နာ”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ညှိချောအတွက် အားလုံးစိတ်ချပါ၊ ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ တိစ္ဆာကြောင့် မင်းမယုံတာလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ် သူစိမ်းတွေလိုဖြစ်နေရင်တောင် အတူနေမိသားဖြစ်လာရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ပိုလာကြမှာပါ”

“အချိန်တစ်ခုလဲ စောင့်ကြည့်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ တူလေးနေကောင်းရင် ဒီအတိုင်းလည်းမထားပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ပြန်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးဦးမှာပါ”

“မိသြာ ထိပ်တင်ဝေရယ် အဲဒါဖြစ်ပါ့မလား၊ ညှိချောကိုယ်ဝန်က သုံးလေးလွန်လို့ မိုက်တောင်ပေါ်နေပြီဥစ္စာ၊ သူများတွေ ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့”

“ဪ မမရယ် နိုင်ငံခြားတလူတွေဆို ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက်ပွေးပြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်ကြတာတောင် ရှိသေးတယ်၊ ပေါ်ပြူးလာ

မြစ်တာပေါ့၊ နာမည်ကြီးအောင် တာမင်တောင်လုပ်ကြသေးတာ”

“အေး၊ အေး၊ ညည်းကြိုက်သလိုသာလုပ်၊ အဲဒီလောက် ပေါ်မြဲ
လာဖြစ်ချင်တာတောင် ယောက်ျားကမရခဲ့ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်သက် အောင်တင်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ပြန်
လိုက်မိသည်။ သားအတွက် တူအတွက် သူတို့ပြောသလို အတ္တကြီးကြသည်
ဆိုပေမယ့် စိတ်ရင်းတွေကတော့ ဒီလောက်ဆိုးကြပုံမပေါ်ပေ။

ညိုချောအတွက် စိတ်ချချီဆိုရင်ဖြင့်။

အခန်း (၄၁)

“ကိုကို”

“ညို၊ ညိုချော”

ကိုကိုကို မြစ်မြစ်ချင်း စိတ်တွေက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်
ပါ။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ကိုကိုရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာမောက်၍ သည်းထန်စွာ
ပိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။ သူမနှင့်တေးနေရမည့်အတူတူ သေတာကမှ ကောင်း
သေးသည်ဆိုပြီး ဒီလိုတွေဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သည်တဲ့လား။ ကိုကိုကလည်း
သူမကိုတင်းကြပ်စွာဖက်ထား၍ မျက်ရည်ကျနေသည်။

“မေမေ လာ ဒီနဲ့၊ ကလေးတွေလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ”

သေးရဲ့အခန်းတံခါးပေါက်ကနေ အဘွားကိုခေါ်ထုတ်သော အသံ
ကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်သည်။ အစတည်းက ‘ကိုကိုရှိနေသောအခန်းထဲကို
သူမကို ဝင်ခိုင်းပြီး အန်တီကြီး အန်တီလေးတို့က အပြင်ဘက်မှာနေခဲ့ကြတာ
ပါ။ အခန်းထဲမှာ အဘွားရှိနေတာကို မြင်ပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေနှင့်ကိုကိုကို
သာ သတိထားမိပြီး အဘွားကို ဂရုစိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

အခုလည်း သားအမိသုံးယောက် အပေါက်ဝကနေ ရောင်းကြည့်

နေမည်ဆိုတာ သိသော်လည်း ကိုကိုရော သူမရော ဂရုမစိုက်နိုင်စွာ အလွမ်း သယ်နေမိကြသည်။

“ကိုကိုရယ် ဒဏ်ရာတွေကအများကြီးပဲ၊ ကိုကို အရမ်းနာနေမှာ ပဲနော်၊ ဘာလို့အရက်တွေမှူးအောင်သောက်ပြီး ဒီလိုတွေဖြစ်အောင်လုပ်ရတာ လဲ၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း”

“ညိုချောနဲ့အတူမနေရတဲ့ဘဝ၊ ညိုချောအပေါ် တာဝန်ကျေခံရ တဲ့ဘဝက သေတာနဲ့ဘာထူးလို့လဲ၊ ကိုကို ညိုချောကို အရမ်းလွမ်းတာ၊ ဘယ်လိုမှမနေတတ်မထိုင်တတ်အောင်ပဲ၊ ရှုသွားချင်လောက်အောင်ကို လွမ်း တာ ညိုချော”

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုကို ကျုပ် အသက် လောက်ကိုချစ်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဝိဘာတွေ သဘောတူကြည့်ဖြူမှုရှိဘဲ ကျုပ်နဲ့ အတူနေရင် ကိုကိုဆင်းရဲပင်ပန်းမှာလေ၊ အဲဒါကို ကျုပ်မကြည့်ရက်ဘူး ပြီးတော့ မကြည့်ဖြူတဲ့အသိုက်အဝန်းထဲကို ကျုပ် ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ၊ ဝိန်း ကလေးမာနဆိုတာလည်း ရှိသင့်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ဒီလိုဖြစ်တယ်ကြားတော့ အရှက်တွေ မာနတွေ သိက္ခာတွေကို မတွေးနိုင် တော့ဘူး၊ အန်တီကြီးတို့လာမခေါ်ခင်တည်းက ကျုပ် ကိုကိုဆီကိုပြေးလာ ချင်နေတာပါ”

“ညိုချောရယ် ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေပဲရှိရှိ နောက်တစ် ခါတော့ ကိုကိုမလွမ်းပါရစေနဲ့တော့ ညိုချောရယ် ကိုကိုသေလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်လည်း အဲဒီစကားကို ထပ်တူပြောပါရစေ ကိုကို၊ ကျုပ်တို့ ကိုကို မလွမ်းပါရစေနဲ့တော့၊ ဝေးနေတဲ့ဝေဒနာတွေကို ကျုပ်မခံစားချင်တော့ ဘူး၊ ဘယ်အရာမဆို နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီးရင်ဆိုင်မယ်နော် ကိုကို၊ ကျုပ်မိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးအတွက် ကျုပ်တို့သတ္တိရှိမှုဖြစ်တော့မှာ”

“စိတ်ချပါ ညိုချောနဲ့ရင်သွေးလေးကို ကိုကိုအသက်နဲ့လဲပြီး ဖော်

ရွှောက်မှာပါ”

“ကိုကိုရယ် ကျုပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုလွမ်းအောင် မလုပ် ရင်ဘဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

သဘောဖြူ တောသူညိုချောလေးကို သူ မလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ် ထားလိုက်မိသည်။ အခုချိန်မှာ သူဒဏ်ရာတွေအတွက် နာကျင်ရမှုနီးလည်း ဖော်တော့ပါ။ သူမပါပြင်ဆီက သနပ်ခါးရနံ့လေးက သူ့ဝေဒနာတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေခဲ့သည်ဟု ထင်မိသည်။

သူဒဏ်ရာတွေ အရှင်းပျောက်ကင်းပြီး များမကြာမီကာလလေး အတွင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ငါးလကျော်ရှိပြီဖြစ်သော ညိုချောနှင့် မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲ ခွင့်ရခဲ့သည်။ သတို့သမီးတတ်စုံက ဗိုက်ဖူးအင်္ကျီပုံဆုံပေးရတာမို့ တပူထူးခြား သည့် သတို့သမီးလေး ညိုချောကို သူ့မှာအိမ်ထဲကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်မဝ ခဲ့။ အဘွားနှင့်မာမီ အန်တီလေးတို့လည်း စိတ်ထားဖြူစင် ရိုးသားသော တောသူမလေး ညိုချောကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လက်ခံသွား ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဗိုက်ဖူးအင်္ကျီနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရတာ ရှက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ဘာရှက်စရာလို့လဲ ညိုချောရဲ့၊ ညိုချောက ကိုကိုမိန်းမပဲဥစ္စာ၊ တခြားသူနဲ့ဗိုက်ကြီးလာတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အခုမှ ဗိုက်ပူပူလေးနဲ့ ကိုကိုလက် မောင်းကိုတွဲချိတ်ထားတာ စမတ်တောင်ကျသေးတယ်၊ တွေ့လား၊ တခြားသူ တွေ ဘယ်လိုဝေဖန်နေလဲမသိပေမယ့် ဖော်ဖိုးနဲ့အောင်သက်ရယ် အဘွားနဲ့ မာမီရယ် အန်တီလေးရယ်က ကိုကိုကို ပီတိတွေနဲ့ပြုံးကြည့်နေကြတာ၊ ဘယ်လောက်ပဲမုန်တိုင်းတွေထန်ထန် လေပြည်ဆိုတာပါလာတတ်စမြဲပါ၊ ဒါကလည်း ကိုကိုနဲ့ညိုချောရဲ့အချစ်က စစ်မှန်လို့ပေါ့”

“အဲဒါတော့ အမှန်ပါပဲ ကိုကို၊ ကျုပ်လေ ကိုကိုကို ငမဲခါမှ မမြင်ပေါ့ဘူးတဲ့အချစ်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်တာပါ၊ ကိုကိုနဲ့အတူတူ နေခွင့်

၂၄၈

ရဖို့ အဲဒီအချစ်တွေနဲ့ပဲ သမ္မာဆိုခဲ့တယ်”

“ကိုကိုတို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူး ညှိချော၊ မလွမ်းရကြေး ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

လက်ချင်းမြဲမြဲတွဲလိုက်သည်။ သတို့သမီး ဗိုက်ပူမလေးကို သူ ဘယ်တော့မှ ခွဲမထားတော့ပါ။ မမေ့နိုင်အောင်လွမ်းခဲ့ရသော အချစ်တွေ အတွက် အဆပိုတိုးလျက် အနမ်းတွေနှင့် ဖြေသိပ်ရဦးမည်။

ဘယ်တော့မှ မလွမ်းပါ့ရစေနဲ့တော့။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး

ဗျူးတစ်ခု